

د د غه اثر په باره کي

تقریط :

توکي زمود دانپري دقولو اولسونز په اولسی ادب کي ستر خای لری ، خکه توکي غالبا دروزنی ، استدلال او عبرت خواوی لری اوله همدي کبله په هفو اخلاقی ، اجتماعی او نیزونیمکر تیباو باندی ملنیوی وهی چسی باید دهفو لمنه له تولنیز روند خخه تولاه شی او په دی دول انسانی تولنه اوژوندانورهم بسکلی او بنایسته شی .

توکي په حقیقت کي دقولنیزوند خینو نیمکرو او خونو لکه ظلم ، تیری ، استبداد ، دروغ ، تنبلي ، بخل ، حسادت ، حماقت ، عیاشی ، غلا ، احتکار ، اداری فساد ، چل ول ، فریب او نارواگه پر ضد دانسانانو دمباززو یو . بنه وسیله ده . خکه توکي هفه کوچنی او لندی خونلوری کیسی دی ، چسی له یوی خوایی په حافظه کي ساتل آسان دی اوله بلی خوا دهر اوریدونکی خوبیسیری .

وایی چی اولسی ادب د تو لئی دادب هفه برخه تشکیلوی ، چی دخلکو په ژبه جاری وی ، اوله یوی خو لسی نه بلی ته انتقال شی او لومبری جوړوونکی یې انه وی معلوم او انه خوک دهه په باب فکر کوی . له همدي کبله توکي داولسی ادب یوه مهمه برخه ده ، چی پورتنی خصوصیت لری او فولکلور پوهان هفه دفولکور په عمومی خپر نوکی دافسانو سره یو خای مطالعه کوي .

هر اولس او دهری ژبی ویونکی خانته اولسی سندري ، فکا هیات (توکي) ، متلوانه او افسانی لری ، چی دهفو درا تو اولو او ساتلو او همدازنه دخیز نی گار په تیستماتیک او عملی دول لوړی خل له ۱۸۴۶ ع کال راهیسی په لویدیج کی پیل شو او بیا وروسته دنبری په نوارو برخو کی هم وخت په وخت پیل شوی دی .

الف

زموږ په هیواد کې د اولسی ادبیاتو علمنی او نسبتا میستمایکی خیبر اني ته دلومړی خل له پاره په ۱۳۱۶ کلکل کې د کابل د ادبی انجمن له خوا پامنره شبوی ، او له همدغه وخت خخه وروسته د فولکلوری موادو د راټولولو او خیبر نو کار پیل شو او تر او سه پوری په دی برخه کې د یو شمیر پوهانو او محققانو له خوا خینی دستایینی وې کارونه ستر ته رسیدلای دی، چې په دی چوں بی زموږ د اولس او خلکو د اولسی ادبیاتو یو هه زیانه برخه راټوله کړی او چاپ ته یې سپارلی ده.

داخل، د فولکلوری موادو د راټولولو په لپک کې بساغلی میرزا علم حمیدی ، یو شمیر توکی راټولی کړی او هغه یې ((د توکو خورجین)) په نوم د چاپ له پاره برابری کړی دی. دا توکی زیاتر ډینې تو ژبی هغه با ارزښته اوقيمتني ملغاري دی، چې د هغه راټولولو او چاپول په او سنی وخت کې دیر ګټور او با اوزښته کاردي . خکه، حمیدی صاحب، چې له هر چا خخه، هر چېږي توکه او زیدلی او هغه یې خوبنې شوی ده، نو سندستی یې یا په هماغه او یا کوم بل مناسب وخت کې لیکلی او په دی چوں بی له ((توکو)) خخه ډک ((خورجین)) زموږ مخې ته اینې دی.

((د توکو خورجین)) دا ٿریو ارزښت په دی کې هم دی، چې د اولسی ادبیاتو نوری برخی لکه : لنډی، متلوانه ، افسانې او سندري د توکو په نسبت زیاتي راټولی شوی او چاپ شوی دی، خو د توکو (فکاهیاتو) په راټولولو او چاپولو کې تر او سه پوری دومره دیادونی وې کارنله دی شوی . زه دهی اثر لیکوال بنا غلې میرزا علم حمیدی ته په دی لاره کې دلانورو پریالیتوبونو هیله کوم، اميدی چې د دغسو موادو په راټولولو او خپرولو کې خپل کارتنه نود هم دوام ورکړی .

په درښت

عارف جزان

کابل - ۱۴۱۱ هـ ۱۳۶۹

دamesه خبره ده وایی : «وختانده چی غبنتلی شی» که چیری قول خلک دخندا په گته پوه شی د پاکتران و بیپاران به پیر لپشی، خندا دبنیادم خانگری صفت دی چی دا صفت دانسان زوند اوبرداوی، خندا دبدن غری بنبوروی څکه اشتہا زیاتوی، سبزی صافوی، دستر ګو رنا زیاتوی، ماغزه غبنتلی کوی، تنفس چټک کوی، دروماتیزم نازروغنى درمل کوی، دگیدی په پردو، په زړه او دبدن په نوزوغر و باندی ګټوار تائیر شیندی او چوچی زر هضمولی شی.

خندا دوینو حرکت چټک کوی او دبدن ټولو غروته پاکه وینه رسوی، څکه یې ویلی دی : ((خوشالی او خندا دزړه نازروغى له پاره پیر ګټوار دارو، درمل دی)) خندا دروچی او بدنه تندرستی مرستندوی ده څکه هونبیاران همیشه خاندی ترڅو خپل غمونه ¹ واندیښنی هیری کړی .

خنديونکي انسانان دنبه ژواند خواته څي او ژړه یې دونکي ورڅخه لري ګېړی. ډوکټور او لېبور او ندل هوله ² زداسی ویلی دی : ((خندا او خوشالی خدا یې تداوی ده هر شوک کولی شی دلاغه تداوی څخه په وړیا توګه ګته واخلي او هر ټول اندیښنی، غم، غوسا ³ او پاروونی دخندا له لازی له منځه یوسسي .))

دبيو تر روغتون سر طبیب ډوکټور ((دری)) په یوه راپور کي لیکلی دی : ((یوه بنه خندا دروچی تندرستی له پاره تر هرڅه ګټوره ده)) .

الوراښین سترن یونامتو انګریزی توکی داسی لیکی : ((زه همیشه دنارو غیو په وړاندی دخوشالی او خندا وسله استعمالو،

هړو ټواک چې موسکا کوي او یا په کېت، کېت خاندی خپل ټزوند (هوردوی) .
دغې پوښتنی ته چې خوکلن یې (سامبو) دا سی خواب ورکړی دی:
((که چېری کالوانه وشمیرم (۲۰) کلکنهم خوکه خپلني خوشحالی او خندساوو
وشمیرم نوسل کلن یم) .

ډوکتور جورج ژاکوبی دایو ننګ پست د مرکې د دادی پوښتنی په خواب
کې چې : ((غم، اندیښنې او خواشینې دانسان له پایه زیات خورونکی دی
که دخنجر او ګولی پر هارونه؟))

دا سی خواب ورکړی دی : ((غم، اندیښنې، غوسمه او خواشینې لو مړی
ډیره زیاته مواده انسان خ--- وروی واروسته یې د پنبو خخه غورخوی او
بیاپی وژنی، دخنجر او ګولی پر هارونه انسان زراله منځه وړی، خوپه
اوسمی پېړی کې دهغونو کسانو پس پر تله چې د جنګ په ډګر کې وړل
شوي دی دغم، اندیښنې، غوسمه او خواشینې سره د لاس په ګریسون
کسانو دغم یو شمیر زیات دی)).

دروماتیزم په هکله ډوکتور افریدریک ماکدالف دا سی سپارښنې کوي :
((دروماتیزم نازوغی دمغ نیوی له پایه باید زښت ډیر و خاندی خکه
د خنداله امله دناروغی آغیزه کمزوری کېږي، خوب آرامیږي او نازوغی
کمینې (0) .))

واپسی یو وخت ویلیاک واندر بیلت دسانییری له پایه قسطنطینیه ته تللى
وده هلتنه ډیره نامتو توکمار «کو کلن» ولید . هیله یې وکړه چې د بوسفورس
او بوبه منځ بېړی کې هنري لو بې ورته وکړي . کوکلن دده خبره ومنله درې
قوټی ډرامی یې والوبولی . خو ورځی وروسته کوکلن ددغه مليونر بسهاي
خخه یولیک تر لاسه کړ، چې لیکلی و : ((بساغلی کوکلن ! ستاسو دراسونو
له یوی خوا زما ستر ګی داوبنک و خخه ډکی کړي او له بلی خوا یې
و خندولم لکه خنګه چې ټول فیلسوفان واپسی خندا تر زړا بنه ده خکه ما هم
ډله پېر څلی زړا بیه شپن سوہ ډالر او ددولسو وارو خندا بیه دوہ زړه

خلور سوه چالر چی ټول دوی زرمه دالر کېږي (دوولېږل) .
فیلسوف هائزی برگستون لیکی :

((یوازی انسان دی چی خاندی او همدا دوی یوازی انسان دی چی خندا هنچ
ته راوړی)).

زاکو بی دعقلی او عصیبی نارو غیو ډکټور داسی خر ګندوی :
(دعقلی او عصیبی نارو غیو په مکله طبی خیر نو دغه پته سپې بنېتنه خر ګندو
ګړه چی : ((اندېبننې وړونکی ده)) دا خبره په بشپړ ټول خر ګنده شو .
چی اندېبننې دا او یو د هفه څا خکی په شان ده چی همیشه په یوه څا
باندی خڅیزی دماغزو حجری خوساکوی او له منځه یې وېړی . داندېبننې
سره په جنګ کې بری او دخان سانټه دنده یوازی خندا تر سره کو لئی
شي :))

یوه نامتو جراح شناواس ویلی ده : ((خندا وړیا داړو دی، مونږ پایېځځه
ډاړو خپلو ماشومانو ته اورکړو خوشال او خندان بی وړو ډو چی همیشه ګټ،
کټ، خندا وکړی خکه ربښنی او په لوپ او اواز خندا سېښه پړاحه ګوښ او
دوینو چرکت (چېټک کوی))).

یوه موروا یې : ((هفه مور چی دخبل ماشوم دزو زوله پلهه ګړه لو، ونه کالی
او هره ورڅ بی خو واړه په لور آوازونه خندوی دغه مور زړه نه لړی)) .
یوی اکټورسی ویلی دی : ((غم او اندېبننې دېسکلا ستر دېسمن ده))
دی داسی چم ویلی شول : ((غم او اندېبننې دروغتیا او تندوستن ستر
دېسمن دی)) .

دلوپو ډیرو لپرو معلومانو خخښه داسی خر ګندېږي چې غم، اندېبننې،
خواشینې او غوسمه دانسانی زواندې پر ستر دېسمنان ده دېړاواي، ئالامیده

او غمجن روح خخه وې گته نه تراسه کېرى ھمدا چول دعفو خلکو خبرى
کرە، وېھ او غورخى، پىشى چى دىكىرپە بىندى چانە كى بى چانونە بىندىان
كېرى دى پە خىلە نه خانلىخ خودنورو خندا ھەم دخان له پاره سېكماوى گتى،
دوى دتولنى دردونە، نەشى درمەل كوالى. خەكە راچى چى لومرى پە خىلە
دختىدا وېتىا او قىوت تراسه كەوا، بىيادنورو ھيوا دادلۇ سره يو خاى
(«تەركو خورجىن») له لارى پە خان باندى دختىدا او خوشالى خخە دە كە
داسىو شىكلىي كلارا چاپىرە كەوا چى ھلتە غم، اندىيىنە، غوسمە، خواشىنى
ناامېلىي او عمر اوىز زوند، نە وى، مۇز كولاي شو چى دخان له پاره دختىدا او
خوشالى خخە دە كە نېرى جوپە كەر وەكە نېرى ھم د ھەندىزى پە ھېز دە كە
چىرى پە غمچە او ۋاندىيىنە كە خىرىزەزىزە ودرىپىرى ھەم پە ھەنگە چول
دراتە گورى، كە پە خندا او خوشالە خىرە ورته ودرىپىرى پە ھەنگە چول دى

شىكلىي كوى :
دېرىپىتىخ بىرە دادە چى زە ھم پەخواپە دى بىرە نە پوهىلىم، نە يوازى پە
دەنچىز ما بىلەنلىكى پە ھەنپىر وانغۇرۇ خېز وھم نە پوهىلىم، تەر او سە ھىم
لا پە د يەرە خېز وھم نە يەم پە شوی خەكەمى ھەميشە پە دى بىرە
دېپەنلىسىمىن راچى چى دانىسان ژۇندىھىنلىنىدى.

خىر كەلە چۈرۈخېرە تېرىشىو، كەلە چى زە بىرخە دختىدا پە گتىه پە ھەنپىر
ئىسىملىسىتى دەخىنۇ خېسىو لۇ، ورۇقىو كۆپە داتەلولو بىخت شىوم او دەھنپە
لىكلى ھى بىل و كە تەرخۇپە دى چول ھەم خەلک و خەندىم او ھەم دېپىستو ژېلى دلاغنى
كولو له پارە خەندىم او كەپم، خەكە تو كە ھم دېپىستو لەنپىو، مەتلۇنۇ او نىكلو نو

پەشان دى چى نە بى وىونكى خەنگەندى او نە دوپىلۇ نىتە
تۆكى پەخىلۇ اوچتىوا لوپە ازىز بېتىو نۇسرا بىرە پەشىفەھىي ادېپىاتو كە

دیوه خانگیری حکایتی ژانر په توکه خاص ارزښت لری، توکی په یوه ټولنه کی دپسا دونو، ټولنیز ونا خوالسو، ټولنی دسیاسی او اقتصادی گهودجو په دېمکاره کولوله پاره یوه مهمه و سیله همده. څکه کله کله انسانان دواکدار ټولنیز ویری څنی خبری او همسایل نهشی ویلای، خوپه توکی او خندا کې ټولنیز هفه جدی مسایل بیانوی. بو څکه ادبپو هان وله چې دهه توکی دخنډه وونکی حالت شاهه ټولنی یو تریخ واقعیت پروتھی، لهه کبله خینی ادب پوهان په دی عقیده دی چې په شفاهی ادبیاتو کی دخلکو دپو ګنو غونښتني، اړ مانونه، انګیرنسی او ارزښتو نه غونښتني دی، که خوک دغه شفاهی ادبیات په ژوره توګه و خیږی دهه ټولنی خیره بهورته خر ګنډه شی او په سایکالو جي به یې و پوهېږي.

له همدي کبله په زغرهه ویلای شوچې توکی ادبی او ټولنیز ارزښتو نه هم لری او موبن نهشو کولای چې په خپله ساحه کی ده کوله ارزښت او اهمیت څخه سترګی پتی کړو.

ما په دی مجموعه کی (۴۸۶) توکی راغونهه کړی دی چې دهولو خورو، ورو توکو په پر تله می دسمندر خنځه یو خاځکی او برا و اخیستی او ګرانو لو ستو نکو ته بې په چې درن اوی و په انډی کوم چې خپله تنده پری مانه کې او زما دالبره هڅه دېښتونږې دلاغنی کولو په لاره کی قبوله کړي.

میرزا علم- حمیدی

۵. خوک خپله گتہ بنه بولی

یوسفی دغامیونو کتنهنجی ته ورغی، داکتر ده دغا پیونو له

کەلەوە خەجە و رومەتە و وەیل :

— میر میر میر میر !

سُوری په دیر قار سُوره وویل :

دادات خد و اینی؟ توله شپه سی ددیر و خودو خخه ستر کسی نه

دی پتی کپی او اوس هم نیز دی ده چی ددیر و خویو له امله می ستر گی

را ووڭى اوته وايى چى ئىرېنە ، دىرېنە !

۱۵ کتر منگی شو او دی ویل :

شکه نیر په، نیر په وویل چسی سنا (۱۲) خامپو نه ایستل کهجدی

اوپاتی، غایشو نه دی دک کیموی۔»

کتیبه هسته هستا په شان ده

دزنهک په اور یسدو سره بیزدو رنډه بیزموهه دروازه پرازیستهله او

زز بيرته راستون شو ، دكبور ميرمني ته يي وويل :

«یوہ بنگوہ راغلی ده، غواپی چی تا سو ووینی ۔

د کور میر سفی ہو ٹھئے و کرمه :

«خمه دول خیره لری ، بشکلی پنجه ده؟»

— نه بابا ! « کتمه مته مته مه شان دو ».

هځمه د کو ته با نک ټو ټو نو په تور بندی دی

ددی اه پاره چی سدافع و کوبل د محکمی پام څانته و اړوی وې، و پل:

— دغه سپری چی ستاسی په وړاندی ولاړدي او تاسی یې توون ګنډي

دد یری بشی او شریفی کور نی هری دی او په تو ل ژوند کس، په

خیانت نه دی کری، دده بلر بیه ده سوچن اوساده، سه چنان

١١٩- بِشَفَاعَةِ الْمُؤْمِنِينَ

سیاست‌گذاری‌بلدز جنوبی، ۶۳، کلاشک، دیگانش، سودو، و میان‌گذاش

اعدام قبل از خودخواهی سره زده و سیبیم

د محاکمی په ورڅه قاضی هغه سړی ته چې، ختمله خواسته، په د دې د دې و

و هلو او تکو لو هخه و روسته به تداره که اجه اس و د بیکم هکم

داسی و اوراوه :

ـ شر نگه چی هه دیرو و هلو او تکولو سره دی خویله خوا پی زیان منه

کپری ده مسناخوه ده چه اعدام قبلوی اویا د خوابنی مره یو نمای او سیهی ؟

تورن په زوره ناری کپری :

«اعدام، اعدام، اعدام، زه په دیری خوشبختانه سره اعدام قبلو مخود

خوابنی سره نه او سیهوم.»

ددهو چی خورلوا خخه د مخه د عا

کله چی میلما نه ہهد مترخو ان گفینا ستمل د گور به سیر مثی د دی
لپاره چی دخپل زوی په تر یه د میلمنو په وزاندی خر گند. کپری
خپل کوچنی زوی ته بی وویل :

ـ زوی جانه ! ددهو چی د پیل کیدو دعا و وايه !

ـ کوئید دها ؟

ـ هنگه چی در زده کپری می وه چی د ده ده ده ده ده ده ده
نی ووا نی .

ـ هملکت بیا سوبنکته کپر او خوشبی و روسته بی وویل :

ـ راخنخه هوره ده !

ـ ولی دی هیوه کپری ده همله زرشو وايه !

ـ هملکت سره کته کرده نانه چرت مخه و روسته بی په تهت آواز
وویل ؟

ـ خومره بد کار سی و کپر چی په دی ساره کی می دغه بی عقله

ـ هملکت میلما نه کپرل.»

پرون یې واده و کې اوون سېشو

یوتن چن نه انگلیمی ژبه پوره نه ھوهیده او خارج ته تندی و، یوھ
ورخ یې د واده خوشالی ولیده، دیوه لاروی خنخه یې پوشتنه و کړه:

- دا واده د چا دی؟

لار وی ھواب ور کړه:

- آی ډونت نو (زه نه پوھوږم)

د هنی ورخی پر سبا یې یوھ چنازه ولیده، بیا یې د یوھ لاروی
خنخه پوشتنه و کړه:

- دا چنازه د چا ده؟

هند وویل:

- آی ډونت نو.

مسافر په د یوھ حیرانته د څانه سره وویل:

«بیچاره آی ډونت نو، پرون یې واده و کې اوون سېشو.»

د خوابی انصاف

یوھ غریب سړی خپلی خوابی ته ګیله و کړه:

- د پنځو ورخو خنخه زیات خواره نه لرو او په دوسره پوروږی

کېید و سو بېره یې یومنی یوھ جویه د یوھ قیمتی لاس یا خو (د ستکړه) خوبن کړی

دی او زیات توګدار کوکه چې خانه ټایی ورته واخلم، پیسی نه لرم

او پور هم خوک نه را ګوی، هیله ګومن خپلی لورته دی انصې ټه

و کړی چې دا محل ددی خبری خنخه تپره شي.

خواهشی بی کست ، کست و خندل او وی ویل :
«ته هم عجیبه کم عقل سپری بی ، خه لار شه یوه دالماسو گوچی
ورته واخله چی په قول ژوند کی د لاس سا غو چو پشته هم و نه کپری .»

سترنگی لرم خویوتن دوه راته بکاریبوی

یو نیشه ای سپری به لار کی د یه یه یه سره تکر شو ، یه یه یه یه
قارجن ډول ورته وویل :
- سترنگی نه لری ؟
- سترنگی لرم خو یو تن دوه راته بکاریبوی کله چی ستاسو دوو
تنو په منځ ګی تیر یدم ستاتا سره تکر شو م .

ور خواب

یوه سپری خپل زوی بشوو نځی ته موت او د سر پهونکی شخخه بی
پوشته نه و کپه :
- سر معلم صاحب ، که چه ری خپل زوی په دی بشوو نځی کی
هایل کرم د زده کپه تر یا یه بی خوسره لکبست کیبوی ؟
سر پهونکی ورته وویل :
- د زده کپه تر یا یه بی خه ناڅه (۱۲) زره افغانی لکبست
کیبوی . سپری کست ، کست و خندل او وی ویل :
- دا د زده کوونکو پهارونه ، شویه بی عقل خملک دی ، په دی
پیسو خو یوه لنګه هوا کیهی ، ولی یوه لنګه هوا نه اخلم ؟
سر معلم مسکنی شو او ورته وی ویل :

«چی دامی و کپری نو د دوو غواوو شبین به شی چی یو به یی
خپری گولی شی او پله به یی خبری نه نهی گولی.»

هیله لرمچی زما (۲۰) کلمن زیار په نظر کی و نیسی

یوه سوی خولی میرمنی ته طلاق ور کاوه او گاونهی بی ده ته
د نصیحت په دوو وویل :

- وروره، دا دیره خرابه خبره ده چی (۲۰) کاله دی د خولی
میرمنی سره ژوند کپری دی او، او من دغه (۲۰) گلهنه کرو نده
د لامه ور کوی !

سوی سمدستی قاضی ته معخ ورو ازوه وی ویل :
- قاضی صاحب وادی اوریدل، ما (۲۰) کاله زیار رایستلی دی

په دیر و سه گوپورو، و هلا او تکولو سره می او من خپله میرمن طلاق ته راضی
کپری ده «هیله لرم چی زما دغه شل کلمن زیار په نظر کی و نیسی .»

خکه چی واده موسره و کپر

یوه سوی دخپل ملکری سره دزره خواله گوله، وی ویل :
- ژوند خو سره لوی، ژوری لری . امن کاله کپری چی زما
او افسانی په خولو کی تر لیلی او سجنون هم زیاس ته مونه سره
دو لوده او دیر سره گران و خو او من دیو او بل خسته بیزاره یو
او هر خمه های ته ور سیدل .

ملکری ییه و بختنه و کپر :

سپه دو بزه گرانبست مهر بیزه او من ولی دیو او بل خنخه بیزار
بی؟ « له بله برخه چی خو بیا شتی دمیخه مو و اده سره و گبر . »

وراغ او ملانصر الدین

یوه ورخ کلمه چی دیلا نصر الدین سیرینه کالی سینخمل، وراغ
صا بون ورخخه بیووو، هنی پر دی خبره باندی ملا نصر الدین خبر
گبر، کلمه چی ملا نصر الدین وراغ ولید ویی ویل :
پروانه لری د غه وراغ تو ردی، بنه دی چی خپل خان په
صا بون ویمهنی او سپهون شی . »

خان وژنه

یوه سپی خو هتل چی خان و وژنه، نویی یوه و دی برملا ہوری
وتپله او داور گادی په ہتلی گکی خملہ مت . دیوو لاروی وربام
شو او هو هتنه بی و گبر :
ـ دلته شه کوی داد خملہ مت خمای دی ؟

ـ په پوهیوم چی دغه دشمنلا مت خمای نه دی، خوزہ خان وژنم .
ـ چی خان وژنه نودا دو دی ولی پر ملا ہوری تپلی ده ؟
ـ هوارم خلک ہو شی چی سادخواپی دلا سه خان وژنه او و دی نهوم .

د ورو هلکا تو منطق

دو و هلکا نو په خپل منچ کی سر خبر دی کولی، یوه و ویل :

- گله چی زه یو بدر لگک سبزی ووینم وارد واره خندا را گخی .
بل ورتنه و ویل :

«بنه او سه شوم، دانو گمکه چی هر وقت خول سع په هنداره گمی
کوری کم، کم خا لدی . »

کله چه خمل دمو ترا تا یرو نه توی کپری

یوسپی په منله خپل دوست ته راغی او وی ویل :

- سانه یوه گراج کمی سما سوور گک شوی سوترو الیده .
دوست یی په سپه سینه و ویل :

- رشقا وایی ساهم لیدلی دی .
نوولی غل خارندوی ته نه ور بیژنی ؟

- کله چی غل دمو ترا تا یرو نه نوی کپری په هنده ورخ په خارندوی
خبر گرم .

گله و ډی خبری

نگران یوه سپی ته چی په سر ویس کمی سکر په شکول ور نه دی
شو ووی ویل :

- دروره، تادغه لوجه چی ور با ندی لیکل شوی دی : « دسگر تو
شکول سع دی » نه ده لومستلی ؟

سپی لوسری لوحی ته و کتپل او بیا بی ور گمپا نه په انسستله او
نگران ته بی وویل :

« و گوره، دلته بی لامکلی دی چی » هر وخت خپلو دوستا نوته سیون

ستار سگرت و پاندی کبری.

سیر سنی می هم لیدلی و م

احمد خبرشوچی سلگری بی بستر دی ، کله چی روغتون تهور غنی و بی
لیدل چی د سلگری بخ پزه اولادونه بی تهی شوی دی احمد پوچتنه
ورخیخه و کبری :

- برون چی ما د یوی همکلی سیر سنی هرده و لیدی روغ رست وی ،
شده در پیشنه شووه ؟

لپی سپری په دیر شکل خپل بخ احمد تهور رواه وه او و بی ویل :

«له بده هر غه چی سیر سنی می لیدلی و م ، همکله داسی را پیشنه شووه »

پر ته له پیس و

خلور تنه سلگری رستورا افت ته لارل ، کله بی چی ذودی و خویه ،
نود پیس و په ور کولونه هرده جسو زیدل . ددوی تر بخ ستره شخپه و نینته ،
یوه و ویل :

- رامی چی د پیشنه میت سترگی و تپرو ، ده چی په هر چالاس کیینبود
هنه به پیس ور کوی ، په دی دول دوی د پوش خدست سترگی و تپه لی
او بی له دی چی پیسی ور کبری له هو تل خیخه و وتل .

پیس و ته ضرورت

پوسپری دا کتر ته ور غنی او ور ته و بی ویل :

- داکتر صاحب د کاله دیخه می پنهانه از غانی تیری گری وی
او سه می گیله خوله بیری .

داکتر پوشتنه و گرمه :

- نو دوه کاله دیخه ولی نه راتلی ؟

زاروغ سعدستی خواب ور گرمه :

«خنگه چی هنگه وخت می پیسوته ضرورت نه در لود .»

په دری سوو جملو باندی مې کربنی و کېنلې

لیکوال : دیجلی مدير صاحب ! زماکیسیه دی ولوستله او دچاپ
کیدو حق سوور کړو ؟

مدیر : هو ! یو ازی می دهنه په دری سوو بی ارتباطه جملو باندی
کړه و کېنلې .

لیکوال : خوزما قولی کیسی دری سوو جملی د رلودی .
مدیر : هو ! «خوپه دا دری سوو بی ارتباطه جملوی کړه و کېنلې»

نه صنواعی غایب و نه

یوه سوی په سینما کې په لره پسی د ول اور لگیت لگاوه او د خپلوا
پشلوا ندی بی خهشی لقول ، دهارنی سا سور نبردی ور غنی او ورته
ویی ویل :

- وروره ولی د سینما مقررات تر پشلوا ندی کوی ؟
صاحبہ ، راشه و گوره چی مقررات می تر پشلوا ندی گری دی
او که خپلی ور کمی ژاولی لقول ؟

سماور دھیرا نتیا په دول ورته وویل :

- که دخه ژاولی هیدا هم کپری او سخوچه ای شوی دی او دژولو
وو نه دی .

- که ژاولی چقلی شوی دی نو مصنوعی غاپونه خوی نه دی
چقل شوی .

ترو او سه وویله ده

یوسپی دا کتر ته ورخی او ورته وی ویل :

- دا کتر صاحب دا گھو ورخی کپری چی سیرین هی خبری نه کوی .

دا کتر پو بشته و گپه :

- خهور یا ندی شوی دی ؟

- په تو کومی په تفندگچه با ندی ددی تنده په نبھه کپه او په قارجن
آواز سی ورته وویل چی وژنم دی ، ددی خبری په او رید و مره بی
ستره گی پتی کپری او تراو سه وویله ده .

نې پو هېیرم

هره ورخ بھ چی بیوو نکی له احمد شنخه درس پو بشته کوله سر
په بی تیت کپر او دېوونکی سوال ته بی خواب نه شوور کوای .

یوه ورخ احمد په دیره خوشالی سوہ کورته راغی او خپل پلار ته
بی ووبل :

- پلار جانه ! ان ورخ زه یواز نی هملک و م چن دېوونکی سوال
ته می خواب ور کپ .

پلاری پوښته و کړه :

- ټېړښه زوی جانه ! داراته واایه چی سبونکی خنګه پوښته
وکړه او تاګه دول خواب ورکړه ؟
احمد وویل :

سبونکی پوښته و کړه چی زما په چو کې بازدی دغه ټیخته پالکچا
ایښی دی ؟

- ماسمد ستی ورته وویل چې «نه پوهیوم» .

د اسی کم عقل سړی به پیدا نه شي

یوځوا ن دخپلی کوژدنی سره په پارک کې ګرځیده او د دخپلی
کوژدنی خوکه بی هیله و کړه :

ـ چا ته ونه وا بی چې مونږ وره نامزد شوی یو .

ـ جلی په دیر ناز سره خوابه ور کړه :

- اجازه را کړه چې یوازی خپله ترور خبره کړم .

ـ ولی غواړی چې ترور دی خبره کړی ؟

- ملکه هغې تل ساته ویل ، په دی نړی کې به د اسی کم شغل
سړی پیدا نه شي چې ممتا سره واده و کړی .

ما فکرو کړچی خواښی می ده

ـ قاضی خپل سیخ تورن ته ور واړه وادووی ویل :

- ته شرمیوی نه ، چې په روپه نه ورڅه پرديو کورو نوته ور
ننوازی ؟

ـ تورن په ډیره ها جزی سره وویل :

و اللہ قادری صاحب مافکر کا وہ چی خپل کورسی دی بل مقصد می نہ
درلود ۔

سچی دامی ده نوکله دی چی زرہ بیخہ ولیدہ ولی و تبہتیدی ؟
- مافکرو گپتی خواہی سی دے ۔

ددہ پیسی زما د پسی لا ندی وی

زدہ کوونکی په تولگی کی ہے لومت بونت وو، ناخاپہ احمد
پہ دیرہ بیپہ سرہ تولگی تہ ورنوت، بیونکی ہو جتنہ ورخنہ و کپڑہ:
- ولی ناونت را ہلی ؟

- مخکہ چی د یوہ کوچنی ہلک خنہ پیسی ور کی دوی وی ۔
- شا بن ! نو ہر وہ دھی پیسی ور تہ ہیدا کپڑی دی ۔
- نہ، معلم صاحب، مامنکہ خنہ و کپڑی ددہ پیسی زما د پسی لا ندی وی ۔

کلمہ چی دی و ادہ و کرہا خبر کپڑہ

یو مخوان پہ یوہ بیلمستیا کی د یوی جلی سرہ آشنا شو، دخہ
خبرو او اترو خنہ وروستہ بی ورتہ وویل ہی ۔
- و بخنی، کولی شم چی تاسو پکل کرم ؟
- د وادہ خنہ دیخہ د بکللو او اجازہ نہ شم در کولی ۔
- شہ نو ہور دی وی کلمہ چی دی وادہ و کرہا خبر کپڑہ ۔

جييو ته مي لا پخواه ک کپري د

محمود د خپل پلاراويور مره ميلستيما ته لار، د دسترخوان په مر
با ندي يي په زيار پهيل و کپر، د کور به ميرماني پوښتهه ځنۍ و کړه:
- محمود جانه! ولی ژاري، خه در پښتهه شوه?
- ځکه چي موله شوم.
- خه د کولاي شی چي په جييو نو کېي واچوی.
- جييونه مي لا پخوا د ک کپر د.

کهذا رو غ نه يم نود او رېجې خنګه را خیخه پاتې شوی

يو غریب سپری د خپل په خپلوا نو په کو رکۍ مېلمه و د دسترخوان
په سرېي په ژار پهيل و کپر کور به پوښتهه ځنۍ و کړه:
- خه د پهينه شوه خيریت مخودی?
- دير سخت ناروغې يم.
- خه شی دی خوبیوی?
- زه هم نه پوهېجم چې خه شی می خوبېږي.
- چې پخوا خودونه پوهېږي نودا خو خرگنده خپره ده چې ناروغ
نه يي.
- چې ناروغ نه يم نو دا ورېجې خنګه را خیخه پاتې شوی؟!

کاشکی لس پلرو نه مي د رلود

يوه سپری خپلی کوچنۍ اورتنه د لوبوشیان راول او لوږي

دېره ورته خوشحاله شوه ، خوشبېی وروسته بې لورا په چرتونو کې دوبه
شوه ، پلار بې ورڅخه پوښته وکړه :
سرنا جانی ! څه چرتونه وهی ؟
پې دی چرت کې شوم چې کاشکى لس پلرو نه سی درلو دای.

مجردی یعنی تیک بختی

سوريې د خپل زوی خمه پوښته وکړه :
احمد جا هه شه هی ليکي ؟
غواړم د مجردی هه هکله مقاله ولیکم .
پهه دی پوهیو چې مجردی یعنی شه ؟
ـهو ! پوهیوم ، مجردی یعنی «هېک بختی او بشکلی آزاد ژوند»
سوريې هه قارمه ورته وویل :
ـ د اخبره دای له چانه زده کړي ده ؟
ـ د اخبره می خپل پلار راته ویلی ده .

هغه زما کرتی اغواستی ده

ـ د کورڅښتن خپلی نوکری ته وویل :
ـ کوژدن دی بیدیا درته بعطل دی .
ـ نوکری هه وارخطا بې سره پوښته وکړه :
ـ بیدیا خود یې خلک گرځی نوته خشګه پوه شوی چې هغه زما
کوژدن دی ؟
ـ هېکه چې هغه زما ورکه کرتی اغواستی ده .

پر ون شپه

احمد : له نیکه مرغه تراو سه ز سا اوز سا د میر منی تر منی هیش دول شیخه نه ده شوی ، په داسی حال کی چی داشخه ی په هره کورنی کی د میر منی او میره تر منی کیبیوی خو و نیز خدا ی ترینه ساتلی یو .

محمود : په رشته ها چی دا پیره د حیران نیوا خبره ده ، خو کا اه کیبری چی تاسو و اده کړیدی ؟
 احمد په پیره سره سینه وویل :
 « ہروف شپه مود و اده لو سپری شپه وه . »

ز هر به و خورم تابه و ته لگوم

یوه بخیل سپری دوی پنځه افغانی ګی در لودی خو فرځی پهارتله لارخو زپه بی نه ګپیده چی و بی لگوی ، یوه ورځ دیرو پدی شواو پیسی بی موتی ځی کلکسی نهولی وی و بی غوبېتل چی یوه دودی و اخlassی کله بی چی خپل موتی پر انيست و بی لیدل چی پیسی ژاري (خولی شوی وی) نودده سترا ګی هم له او پهکو خخه د کی شوی او و بی وویل :
 « مه خپه کیبری ، ز هر به و خورم او تاسو به و نه اگوم . »

دوه پا قی کیبیو

یوه ھوونکی نچلوزدہ کوونکو ته د حساب سبق ور کاوه او د یوه زده گوونکی خخه بی هو هنمه و کپه :

دمثال په دول : تاسو په گور کی خلور کسه یاست (ته، پلار دی، سوردی او ستا مویز دوره) ، گه چیری خپله مزدوره د گور خخه و شپی خو کسه ہاتی کیروی ؟

زده گوونکی مخواب ور گه :

دوه کسه ہاتی کیرو .

پیونکی ورته وویل :

شہ سوج و گپه دخلور و خخه چی یو کم شی ، دری ہاتی کیروی او گه دوه ؟

زده گوونکی مخواب ور گه :

علم صاحب ، دوه پاقی کیرو و ٹکه چی تیره او و نی می پلار زما

مورته وویل :

« گه چیری مزدوره و شپی زه ھم ددی گور خخه ٹھم . »

زه گور غوارم او تله سستی

احمد ، یو ھلک ته وویل :

لئن روپی به در کرم دستودا کتھوہ زمود گور ته یو سه .

ھلک کتھوہ په سر گیپو ده او په چرتونو کی دوب شو ، دخان سره

پی وویل :

په دغه لسوا فغانیو به خوهگی وا خلم ، هغه به چرگی ته و رلاندی

کرم چی چر گوری اشی ، کلمه چی چر گوری شی هغه به خر ش کرم په

ھیسو به یی وزه وا خلم ، وزه به دوھ میلی و زیروی ، هغه به دری

کاله و رومنه رمه شی .

لنه دا پی ھکلی گور به جو پ کرم ، پنځه به و کرم او زوی به

سی و شی ، زوی به سی نهه کلن شی زه به په د پره سکی د گلیو والو
سروه ناست و م او زوی به سی واشی ماته به رانگر کبری :
- پلار جانه ! راخه چی چوهدی تیاره ده ، زه به خپل سر و پوروم
اوورته ویده وايم :
- ورگه لارشه ! زه استهانه لرم .

دده دسر په پشورید و مره کتهو په ځمکه و نویده او ددی سره دده
خیا هونه تیوت پرک او هیلی بی دری و بی شوی . سپی هلك تیونګک
ونیوه اوورته ویل ویل :

- ذر کوه زیماستی را کره دا کتهو دی ولی ماته کړه ؟
- عجب ؟ ذر کور غواړم او ته مستی ، لوړوی خوته ماته زما
کور ، هیمن او زوی را کره ورومه به زه مصاد مسستو کتهو در کړم .

هغه ویل زه به واده و کرم

یوسپی دیر خواشینی پکاریده ، سلګری پوښته ځنی و کړه :
- ذن خپه پکاریدی خیریت خودی ؟
- ذن فا ایین ته ورغلی و م ، دیره بدہ خبره بی راته و کړه .
- خپه بی درته وویل :
« هغه راته وویل چې زه به په شورا تلو نکو ورخو کې واده و کرم او د ما -
شومانو خښېتن به شم »

زه ما سپی سواد نه لری

احمد : داخو ورځی کیږی چی سپی سی ورک شوی دی ، نه پو هیزم
چی ځنکه بی پیدا کرم ؟

« محمود : ورخپا نهی ته اعلان ور کپه ، دایی دپیدا کپیدا دیره پنه لارده .
احمد : « زما سپی کله سوادری چنی اعلان و اولی ! »

دغه انصاف دی

یوه بشوونکی خپلو زده کوو نکو ته درس ور کاوه او دیوه زده .
کونکی خخه بی پوچتنه و کپه :
- خلورا و خلورا ته کپیری ، ووا یه چی پنه خمه او دری خو کپیری ؟
زده کوو نکی خواب ور کپه :
« بعلم صاحب ! دغه انصاف دی چی ته آسانو پوچتنه و ته خواب
ور کپه او زه سختو ته ؟ »

زمه لپاره دعبرت درس شو

کله چی سمحکمی په تورن باندی داعدام پر یکپه و کپه نو دسمحکمی ریس
ورقه وویل :
- که دور وستی محل لپاره کومه هیله لری کولای شنی چی و بی وایی .
- ریس صاحب ستا سوچخه دیره مننه کوم ، ستاسو پر یکپه زما لپاره
دې پیغمانی درمن شو زه به په راتلونکی کی هیڅکله دغه شان عملو نه
ونه کړم .

غینکی مار

یوه سپی قاضی ته شکایت و کپه او وویه و یل :
- زه دهپل ګاو ندی خخه شکایت لرم هیله ده چی جزا ور کپه .

- ولی دخه لپاره؟

- چکه چی هغه یوه ورخ ما ته عینکی مارو یلی دی.

- کله هغه تاته داخه بره و کپه؟

- دری کاله او بنه او نی دسنه.

- نو ولی دی همه وخت دده خمچه شکاپت و نه کپه؟

- چکه چی ساتر او سه عینکی سارنه ولید لی او نه پو هیدم چی عینکی ماره دو مره بضر وی.

په یوه ڙا نیه کی شمل گامه

یوه سری دخپل زور او قوت لاپی، شاپی و هلی. یوه ورخ بی دیوه تن سره جنگ و کپه کله چی بی خو سو کان او خپری و خو پی نو دوه پیشی بی خپلی اود و بی پور کپری او په چخا متنه شو. یوه سری ورته وویل:

- هغه لاپی شاپی دی خه شوی؟ هغه زور او قوت دی خه شو، چی او من دو بره ڈاری بدی؟

- ڈیور کم عقل سری بی، دزور ورخه تیپننے په کارده که زور دی خو هم دادی چی په یوه ثانیه کی شمل گامه اخلم.

زما اوستا دوستی خوا لاتینگه شوی هم زنده

یوه سری خپل ملکری ته ورغی او ورته و بی ویل:

- سمل افغانی خو پور را کپره.

- زه له دی کار خنخه بیهقی کر که لرم.

- ولی کر که لری؟

- چکه چی پور د خملکو تر سینچ ددوستی الیکی و رانوی.
ساوه باها از بیا اوستا دوستی خولا ته نگه بشوی هم نه ده.

کلمه کوم

یوه شپه دیلان نصرالدین کورته غل و رغلمو، دده په کور کی بی په شیان
دخان سره و اخه ستل، سلان نصرالدین هم پاتی کالی شاته و تول او په غله پسی
روان شو غله مخ و رته را واروه او پو پتنه بی و کره:
- چیز ته روان بی؟

بلاور ته و ویل:

سته بیو کورته کله کوم. خدای دی خیز در کپری چی فسا سره کالایو
په ورلو کی برسنه کوی، او من شپه ده میبا به خپله نور من او کوچنیان هم
راولم. غله کالی بور ته ور گرل او زاری بی و رته و گری:
«خدای دپاره داواری و بنبه او ددی خبری خنده تیر شه.»

اصله گل د گله آن سره

دو و تنو بملکر و د زره خواله سره کوله، احمد دیعمود خنده پو-
پتنه و کره:
- یعمود جانه! ته کله مون شوی بی؟
- هوا!

- دچا سهره.
- دیوی بشکی پیغلى سره چی ما هنده دلو بزی محل لهاره و لیده.

پری نین شوم او و روسته په هغى پسى د دى تر کوره لازم .
- بیا خه و شول ؟

- هغى يو ديو بشکلی سورگل راته دھلور ھول يزى گوتى شخنه
راو غور خاوه .

- کا غنی گل واوکه اصلی ؟

- کلمه چى هغى له کم کى شخنه و کتل او و بى ليد لچى زه لاندى
ولازيم سمد ستى يى سورگل دگلدان سره را وغور خاوه .

او سى هم گودى لەور و خەھە ك دى

ديو ه سرى مير من بىر شوي و دكلى خملکو ور ته تسليت و ر
کماوه :

- وروره داد ژوند لاره ده، هر خوکە مرى اجل بى راغلى و، په
دى دنوا كى بى او به او دالى خلامى شوي وى .
شوي په قار سره و ويل :

- زە لىكە چى تا سى تە دو بى شىۋىتە يېكارە شومچى سېرسىنى
تە سى دودى نە شو ورکو لى، «و وشى و گورى همدا اومنى هم
گودى له اورونە دك دى»

پىشى دسچو په منىخ كىخاي نەلرى

خومىلگرى يو خاي سرە مىلما نە شول، د كوربە گوتە ديره كۈچنى وە .
يو مىلما پە قوشكە باندى خاي نە شو نوخكە پە كېت كى كېنماست
بۇه نىلگرى پە تو كو سكى ور تە و ويل :

د اسی پکاری لکه پیشو چی د دیوال په سر باندی کیني .
 د دی تو کی په اورید و سره تو لو نا متو ملکر و ور ټو ره وو .
 خندل . په کت کی ناست ملکر ی سند ستی خواب ور کړو :
 «سند ده ځکه چی پیشو همیشه دسپیو له و یږی ځیخه د دیوال
 په سر اکونی او د سپیو په ینځ کی خای نه لر ». .

دا روژه ده کله منه؟

یو مړی دروژی په سیا شت کی په لاوه روان و اوسته بی خوره .
 خلکه وو با ندی په قار شول او ورته وی ویل :
 «د ګاړروزويه ، دا روژه ولی خوری؟
 سواه واه شه دې عقلو خلکو سره مخاسیخ شوم ، زه منه خورم او
 دوی راته واين چی روژه ولی خوری « دا روژه ده کله منه ؟ »

هو پښیما نه یم

کله چی سیره او پېغه سعکمی ته را خلله ، قاضن پېغه ته ینځ وروارو،
 و بی ویل :
 « دا چې ځپل سیروه دی په سر باندی په جارو وو هلی دی ، هرو مزو په او من
 پښیما نه وي ؟
 پېغه خواب ور کړو :
 « هو ! پښیما نه یم ، ځکه چی هفه جارو سی په (۲۰) افغانی اخوستی وو ». .

او س پوه شوم

یوه کوچنی دخهلمی سور شخنه پوههته و کره :
 مورجانی ! ته خه دول زسادپلار سره آشنا شوی ؟
 دسور مخ بی خه ناخه سور شواووی ویل :
 په مهندر گی می لامه بوو هله دهه پید و په و خت کی دی پلار
 و زغورلم ، و روسته موسره هژنل او واده موسره و کره .
 هملک و ویل :

«او س پوه شوم چی ولی می پلار نه پریزدی چی لایموزد کرم .»

زې بنت

احمد دخهلم پلار شخنه پوههته و کره : پلارهته خه و خت پوهه شوی
 چی زور شوی بی ؟
 - هغه و خت چی مایوی بکلی پیغای ته ستر گک و کپ او هغی را
 ته و ویل :
 « با با جانه ! په ستر گه کی دی هه شی غور ځیه دی ؟ »

دی په خهلمه بی غییر ته و

احمدونی ته و خوت او بیتره نه شورا کوزیدای ، د کلای خملک تول سره
 را هوانه شول ، کله بی چی هیچ چاره و نه موند نه نوچویات ملایی
 را او هو هت اوورته ویل :
 ملا صاحب امکان لری چی تاسی دد غه کار لپا ره چاره پیدا
 کړی ؟

ملا پاس ونی ته و کتله بیانی یوهملکه جو سات ته و لیبره چی

رسی راوی. درسی یوسویی دهملک په ملا پو ری گلکی و تا ره اوبل
سری خملکوته ورگراو ورته وی ویل:
په یوه قوت بی راکش کبری دکش سره جو خت هملک په خمکه
و غورخیده او سپر شو.

خملکو ملاته ووبل:

دادای خه و کړل؟

دده به اجل راغلی وي کمه نه زه خوهره ورڅه په همدي رسی
له کوھی شخه ددی هملک نه غقی بو کی او به را ہاسم « دی وہ
خمله ہی غیر ته و ». »

په یوه ساعت کی بهشل و نیسم

یوه سپری په تول ژوند کی روزه نه وه نیولی، یوه ورڅه یوه
ملګری بی ورته ووبل:
ـ ته ولی روزه نه نیسمی؟
سپری په دیره وار خطابی سره ووبل:
ـ روزه! زه هیڅ خپرنه و م چې روزه ده او کنه په یوه ساعت
کې بې شل روزی درته و نیسم.

له تهی دقيقی خیخه

یوسپری چې د یوران غوښی درلود او د پر بد رنګ سپری هم و
هايد په یوه گنفرا نس کی غوښلی واي، کلمه چې هغه ستیج ته

ورو خوت تولو خلکو خپل تندی تریو کپل او په خپل او کی بی په خبر و
هیل و کبر، وینا کونکی چی داستازو په خپگان پوه شفوبی و پل:
گرا نو حاضر ینو! خپه کبیری مه، زه یوانحی لمن دقیقی خپری کوم
نه پوهیدم چی دکوم خای نه بی پیل کرم.
د حاضر ینو خخه یوتن هاشیده او و بی و پل:
« لطفایی له نه همی دقیقی خخه پیل کره. »

د پتی (۲۰) ورخی کبیری

یوسپی دخپل پور وری کورته ور غنی چی پیسی مخنی و اخملی او
هغه ته بی ووبل چی ترڅو پیسی رانه کپری زه به ستاسو به کور کی
او سیدم.

کور به خپلی میر منی ته ووبل:
سبخنی هتی ورته چالان کره چی پورخنی هورشی!
شل ورخی ورسته کور به دیملخه نه پوښته و کره:
پوهیدم چی نن ددی هاشتی خوشه نیمه ده
« په نیمه میمه ده که نه پوهیدم خود هتی دی (۲۰) ورخی کبیری. »

د تختی خواته

ښوونکی دیوه زده کونکی خخه پوښته و کره:
که چیری داسی و دریوی چی په لاس دی دمشرق، کون لاس
دی د سغرب، او بخ دی د شمال خواته دی نوشابه دی گومی خوا ته شی؟
زده کونکی خواب ور کره:

«ها به بی د تختی خواته شی.»

لهر په نیمه شپه راختملی دی

او سپریه! زه نور دخپلو گاونه یو خنخه شرسیروم تول خملک دلما امکه
لپاره جویات ته خنی او ته قر خرسی پوری پروت^۱ بی جگ شه چی
او نیخ قضا کیبری!
سپری خپل سرله برمتنی شیخه راو یوست او و بی لیدل چی لمرختملی دی
نو خپلی میرمنی ته بی وویل:
«او بیخی! لیونی شوی خوبه نهودی دال، ر خوبه نیمه شپه راختلای دی
او قده ماله خوبه و باسی»

دا پر هیز تهشم گولی

ـ اکتر صاحب! دیر ناروغ یم دیوی گولی هم نه لرم
دخدای لپاره یوه گولی را کره گئی سر کیبرم.
ددو سلتون خبتن گولی ور کره، سوالگر د نیمی لاری شخنه
پیورته راو گرگنیده او و بی ویل:

ـ بخشنده هواوم دی گولی سره پرهیز هم و گرم او که نه؟
ـ هو! ددی گولی سره پوره لس ور بخی استراحت و کره!
ـ سوالگر دیر په تهشون:
ـ واه واه دیتنه گوره، په یوه گولی لس ور بخی استراحت! واخله، زه
ـ دا پر هیز نه هم گولای، زناد لس ور خود سوال گته لس زره افغاـ
ـ نی گمیری.

نوى ز دە كۈونكى

پلارى دخپەل زوي خەنخە چى نوي ھەووەنى تەشا مىل شۇي و بۇ
پېتىنە و كىرە :
- ھەووەنى دى خوبىش شو ؟
زوي بى و وىيل :
- خەدە خۇفكىر كوم چى دەپوو نىكۈنىي شە شى نە دى زە .
ەلارنى بۇ پېتىنە و كىرە :
- خەنخە ھەۋەشى چى شەشى بى زە دى زە ؟
زوي بى و وىيل :
« مەكە چى دەعلم صا حب زماخىخە بۇ پېتىنە كىرىچى يواو يو خۇ كېرىدى »

مسىخرە چى خل

غىل بى مەحکمى تە را وست او قاضى ورخىخە پۇچەنە و كىرە :
اومىن نۇووا يە چى صىند وق دى خەنخە خلاص كەر ؟
غىلە بە مسىخرە آسىز دول و وىيل :
« زما تىرىجات بى گەقى دى ، تاسۇلەنە خەنخە ھەشى ئە شى زە دە كۈلى ، زەخپەل كىتىپەتەند ور زە دە كوم او شا كەز دە ئىيىم . »

پورە يوەدىيە شەت كېرىدى چى لەتھۆم بى

پورە سپى خەپلە مېرمن بە سە بازار كى دەلە ، دېر لار وى ور
با ندى رات تۈل شۇل او هەنە بى خەيىنى خلاصە كىرە .
پورە لار وى ور تە و وىيل :

- رامگی چن د ہولیسو ما موریت ته و رشو او ورتہ و د امتو چنی
دغه سپری په بازار گئی پهچنی و هی تر هنگه بی بندی کپوی تر خو چی
ددنگه زاویه عمل شیخه پیغمبان شی .

- نمکه ، نمکه با با ! خوبله شرعی او فانوی بندجہ می ده .

- چی داسی ده نوولی بی په خپول کور گئی نه و هی ؟

- په کور کی خوبه بی ووهم خو چی پهدا نی کرم ، « چوره یوہ
میا شت کیوی چی لتو مه بی هملا اوس می و موندله » .

دی زما د سهر بان نیکه کہنی ده

دعومی عقوله میخی یو شہیو بندیان خوشی کیدل ہا دھاء وویل :

- تپول بندیان ماتھ راولی چی زہبی و گورم ، خبری ورسره و گرم

او بیا بی خوشی کپوی . ده لہ هر یوہ شخص پوھتنی کولی ، یو شہن -
پهیزی رانگی هنگه ته بی وویل :

- پندہ با با ته کلمہ او په گرم جرم بندی شوی ؟

- پاد شاه صاحب ! ستا یو زیکه بندی کمری یم او تر اوسه په

خپول جرم باندھ نسہ ہو ہیم .

پاد شاه وویل :

دور خوھی کپری یو امگی دا ہودا بھرتہ بندی کپری لختہ چی

« دی زما د سهر بان او عادل نیکه د لامن قبیله ده . »

شہ کا پر خون ته یم

یوہ سپری پوشلمی گولو ، خو روژہ بی نه نیو لہ ، یو ورخ تیتی

د میر منی زرہ په تندگی شو ورتہ و بی وویل :

- دا شنگه گار دی چی روژه دی نه ده معلویه او هیشامی کوي؟
- دیزه کم عقامه پنهانه بی «خه کا ہر خونه یم چی هم روژه و خورم او هم هیشامی و نه کوہم ۰۰

او سنی چی پښو ته را و خور ځیبدلی

یوساده سره اور یدلی وو چی هر خوک د روژی میاشت وو ینی
ټو ما ید روژه و نیسی ده به تل روژه خورله او آسمان ته به بی هیچ ګله
نه ګتل یوه و ریخ بی خپلی پېشی په و یا له کی مینځلی او په او بو
کی بی میاشت ولیده ، زود ځان سره بی وو پل :

«او سنی چی پښو ته را و خور ځیبدلی نو هر و مرودی نیسم که نه
نو دوسره به آهانی سی نه نیولی ۰

مند ته

دوه کسمه دهلا لپاره باخ ته ورو او پتله ګله بی چی تکی ز پهی
مند ته ولیده ، یوه هیو کوہ :

سووا ، مند ته دی ، ز پهی دی او خوبی دی !

با ځوان چی نه یوه ګوت کی په تو ، ور با ندی هیو بی کړه :

سو ته دی ، و هل دی او تکول !

خوا سمهستی خواب ور کړه :

مندی دی ، تو پونه دی او ترات !

بلچیری لارنهشی

د یوه مپی زوی په خاک کی هور محید لی و، کو سپه خپل سرگوهي
ته ورتیت سکپا اووبی ویل :
- او هلکه ! بد خودی و کپل دیر هیطان بی « پام کوه ترڅوچی
زه رسی را ورم بلچیری لارنهشی ! »

د غلاغنی

- گنی دی خوبن دی ؟
- هو ! دیری می خوبیوی ! خونه چینجن خورم او نه د سوال گنی،
د بر فرمیدم چی دغلا گنی و خورم .
سولی دامی کوی ؟
- دامکمهه د سوال گنی یا چینجن وی او یا دیر نه د ملکه زه
هروخت په پهی کنی بشه گنی خورم .
دانوله کویه کوی ، ته خوبتی نه لری ؟
- هاتی نه لوم خود غلا لاسونه می دیر او ب ده دی هر چیری رسههی .

مجبوار دی چی دا داول رېهونه و ګالی

د سمندر په غاره یوانخور گر په تا بلو یا ندی دامر لویدو منظره
انخورو له ، دهنه شانه یوسپی دخپل زوی سره ولا رواودخه وخت
لپاره بی د تا بلو ننداره و کړه ، وروسته بی خپل زوی ته ویل :
- هنه خو ګک چی دعکاسی ګمراهونه لری « مجبوار دی چی دا داول
رېهونه و ګالی . »

بىدىلول

يوجاد موڭر خېقىن تە چى ئىير بىخەل سېرى د، ووپىل :

- ھام كوه چى موڭر وان دى دى موڭر خېقىن ساھىما نە بىل لوپى. دە موڭر

خېقىن پوپىل :

- ئىيرە مەنەن چى خېرىدى كېرم.

يۇ دەنچ دى موڭر خېقىنى بە موڭر كى ناست دەنچى موڭر وان گېر بىل

كېرى او دە پوپەنەن ورخېقە و كېرە :

- دادى خە و كېر ؟

موڭر وان خواب ور كېر :

- ھەش، يوازى سە گېر بىل كېر.

دە موڭر خېقىن بە قار مەرە ور تە ووپىل :

« آى ھايىنە، ھەلە ! ماتە بى وپىل چى تە دە موڭر ساھىما نە بىل لوپى

او سا باور نە كاوه دادى او سە مى بە خېلىو مەنگۇو لېيدى چى زماھە

ورا ندى دى گېر بىل كېرم. »

چەنترى

بۇ زەنگۇو نىڭى دە قەرتاسىي پلاور نىڭى تە ور زىنوت او قەرتاسىي

خەنخۇونىڭى تە بى ووپىل :

- چەنترى لرى ؟

خەنخۇونىڭى پوپەنەن و كېرە :

سەنە دەنچ چەنترى ؟

زەنگۇو نىڭى خواب ور كېر :

« دەسى چەنترى چى ئىرى رەھىتى و لرى . »

سلا او دو مرده طالع

د یوه هملک سورپه او بوبسی چیزی ته تالی وه، هملک ولقوله او پییدا بیزه کمه، فکر بی و کمپی جومات ته به تای وی. په میله جومات ته ورغی دسلازنه یی پوښته و کمه:
 سلا حاصب، ملا صاحب، ادی می داته نه وه راغلی. سلا او ویل:
 -ای کاشکی، «سلا او دو مرده طالع.»

د سودا گر لار بیو و نه

هلاز او زوی په دی خبره نه سره جو پیدل چی زوی یی غوښل دستر گودا کتر شی او هلاز بی په دی خبره توینگار کاوه چی دغا په نودا کتر شی. یوه ورخ زوی د خپل پلار خخه پوښته و کمه:
 -پلار چاه! ولی می نه هر یه دی چی د خپل شوق سره سم دستر گو دا کتر شم او ته په دی خبره ولی توینگار کوی چی دغا پونو دا گتر شم.

هلاز بی ویل:
 «زویه! زه سودا گریم او د سودا گری په گته دیر پنهه هو هیدم هر انسان دوه ستگی لری او دو دیرش غاپونه، سوچ و کمه چی د کوم یوه ددر میل گتهه زیاته ده؟»

خو مردی چی سرا از بست لری

مهکو ده دم (سلیمانی) ته ورغی او پوښته یی و کمه:
 -وروره دا زیما سر او بر یتونه په خو وو جو بودی؟

ـ دم دده سرته و گتل او ورته و بی ویل :
ـ خوشیدی هر خو چی را کوی هر وا له لری.
ـ نه، بیه یی همدا اوس و وایه زه داسو رو پوشخه زیاتی پیسی نه
لرم.

ـ واموا ! دی هر ته و گوره اولسو رو پو ته ؟ یعنی چی سردی یوازی
لس رو چی ارزپه لوی ؟ « خومره دی چی هرارزهت لری ، دوسره
پیسی راکره »

زه په کو رکی نهوم

ـ لو مهی : ولی دی بنه نیو لی پکاری په خه شی خپه بی ؟
ـ دویم : خکه چی نن می خوانه له زینو خخه و غور زیده اودو
اره لاسونه بی بات شول.

ـ لو سری : اوس پوه شوم چی ته خویره شهر بان زوم بی !
ـ دویم : نه بابا پدی خپه نه یم چی دهه لاسونه ما تشوی دی
خپه پدی یم چی کلمه هخه له زینو خخه غور خیده « زه په کور کی نه
و م چی داد خوشجا لی خیخه دکه پیښه می به خپل و ستر گولید لی وای ».

د نیخه تر و اده

ـ یو سری دخپل ملکری سره چی سباته بی واده و مخایخ هوا او
ـ خپل ملکری ته بی وویل :
ـ را هلم چی تا ته ستاد ژوند ده یرو پیوشی یو مبار کی وو آیم .

نون لازمه نده زما واده مباته دي.
- همه مدی خاطر سی سیار کی نن در کره مکه یی بیا به داورخ
به قول عمر کی و نه گوری.

ذہ بھر گ شتہ تھہ بھر گ

یو صری دو فی سرته و خوت او بیر ته نشو را پیکته کیدای نو
خدای ته بی په زاریو هیل و کپه :
-ای خدایه ها که ! که چهاری می ددی و نی خجنه په خه و سره را
پیکته کپری هستا په نوم به یو خوا بی خیرات کرم .
چی لوهه را کوز شو ، و بی ویل :
سخپله بر گه وزه خو خا مخاخه راتوم .
-چی لوز خه نور هم را پیکته شو بیهادی و ویل :
-خدایه ! که لومی نور هم هیکته کپری نوخا مخاخپل کلانگی چر گک
خیر اتوم . کلله چی را پیکته شو دونی سرته بی و کتل او و بی ویل :

دنهز مسا خبره منی که دخربه نار

یوه و رخ یوسپی دخپل گاوندی کور ته و رغی او و رته و بی ویل:
- غواصم سبا خپل پتی ته سره یو سم هیله دهی خردی دیوی
ورخی لپاره راگبری .

گاونهای و رته و ویل :

- که د مخه را غلی واين خامخا می خهل خودر گاوه خوهنه خو
شیبی د مخه زمهونو یوه دوست بوتلو .

- پدی وخت کی خره نار و هل ، سپری خپل گاونهای ته سیخ و رووارت
وه او ورته ویی ویل :

- ساما ، هنگه دی د خره غیرخو دی را گھی .

- عجیبم سپری یی « ته زما خبره بینی که د خره نار !؟ »

تیل

یوه سپری داکتر ته تیلفون و کپه :

- هیله کوم زر زسونبر کورته تشریف را وری چی وروومی د یور
ناروع دی .

داکتر پوچتنه و کپه :

- شه دول ناروغ دی ؟

سپری هواب ور کپه :

- وروومی تیل شبای دی په کور کی چار چاپهه بنهای وھی .

داکتر وویل :

« مه وارخطا کبیره کله چی تیل خلاص شی پخپله به و دریوری . »

تلوار

پلار دخپل زوی شخصه پوچتنه و کپه :

- ولی یو تولگی یه دوه کماله کی لولی ؟

زوي مخواب ور کره :
«شکه چي تلوار د شيطان کار دی»

خپلی گو ذی پی و شمیر ای

- دا سپری چي زسونيو سره بی ستري مشی و کپه و دی پیژانده ؟
- و خو سی نه پیژانده خود و بره و رباندی پوهشوم چي د یربخرا ب سپری دی او په هیچا باندی باور نه لری .
- گوره هملکه ! ته به خطا شوی وی داسی به نه وی ، ته ددی خبری د ثیبوت لپاره خه دلیل لری ؟
- دلیل خوین دادی چي زما سره بی ستري مشی و کپه «نوزری بی خپلی گوتی و شمیر ای چي کومه یوه سی و رخخنه غلا کپری نه وی»

دواهه دیوی دروازی خخنه و تو

پوه سپری د خپل سلگری خخنه پوښته و کپه :
- تر او سه داسی شوی دی چي کوم وخت ستا او ستا دهیرمی تر منځ د نظر یو والی راغلی وی ؟
- هو ، داسی شوی دی ! ګله چي زسونيو کور اور وانځیست «سونيو دواهه دیوی دروازی خخنه د مانمان په ایسته لمو پیل و کپر او دواهه دیوی دروازی خخنه و تو .»

هغې د ډاګکی سره و اده کپریدی

- سفر دی بنه تیر شو ؟
- هوا ، د یربه .

- نو ولی داسی خواشینی بیکاری ۹
- نامزدی سی بیو خوابدی کوم.
- هغه نار و خده، که خنگه؟
- نه بابا! زه په بهر کی وم هره ورخه می هغی ته لیک ک لیم لو
- اوس خبر شوم چه «هغی ددا گی سره واده کپریدی»

او س تاسی را سره بنه و کپری

سیو خه پیسی را کپره خکمه ما بیگا خوب لید لی دی چی تا می
به جنت کی بیو متره او بیکلی بنگله لری .
هوسه دار سپری وویل:

- که چهاری زه جنت ته لار نه شم نوبه دی بیگلی با ندی به خدو کوم؟
- په دی تو گه هغه به لاجاره ور کپر داجاره پیسی به په دوزخ کی
در ته رسیهه .
- نوداددا جاری پیسی به خوک را ته را وری؟
- زه دخه شی لهاره یم «او س تاسی را سره هه و کپری به هغه
د زیما گکی به زه در سره هه کوم.»

زه د کور د سیر سینی سیپره احمد د یهم

احمد خپلی سیرمنی ته وویل:

- زه او ته نن سازدیگر وا ده ته خو ترخو چی زه را لحم ته خپل
محان خیار گپره .
- هیز من نی تو سازدیگر هوری هه خان لکیا وه خپل و بینه ته

بی شکل ورکر، خود وله رنگونه بی به صترگواو خه ناشه یو پاوسره او سهه
رنگو نه بی په سیخ باندی وو هسل. سکله چی احمد را خلو او
میرمنی بی دروازه ورته پر ازیسته خپلی میرمنی ته ایوشه خیر شواو
بهایی وویل :

- ستپری سه شی میلمنی ازه دکور دمیرمنی موره احمد یم او تا؟

لینده

پلار بمانه و درته ویلی چی لینده بنده اخلي؟
زوى : پلا رو دخه لینده مانده اخیسته.
پلار چو په شه بی ادبیا لینده دی په لاس کی ده او وايی جی مانه
ده اخیستی، زرو وايد چی بیسی دی له کومه کپری او په خودی
واخیسته؟

زوى : « بیسی بی نه دولودی دالینده دکوشی بیښه هلور و نکی
ماهارا ته واخیسته. »

نیم نو رچرگ خوک اخلي

دیو یه بخی یو کلنکی چرگ خوبن شو، دچرگ ک هلور و نکی خخه بی
هوبننه و کره :
-ور ور ددی چرگ که بیده خوده؟
-(۷۰۰) افغا نی .

-زه بی دهگیو لپاره نه را نیسم، یوازی بی دآذان لپاره او

دامچی په کور کی پېكته، پور ته را ته و گرځی، که خوچه دی وی نېما یې
بېه بېه یې در کرم .

ـ زه خوری، اسکان نه لری، که نوم چرګ که تا با ندی خرڅ کرم
نو نېما یې نور به یې خوک و اخلي؟

یتیم ملیو نر

یو ملیو نر په توکسی سو توکسی کی سپور شو کله چی کوزشونو
تکسی در پور ته یې (۲۰) افغا نی ور کړی .

ـ هر یور پیسی په لاس کی لاندی با ندی کړی په ذیو لی غږ
بېه وویل :

ـ صاحب! ہرون چی متا سی لور زسا په توکسی کی سپره شو (۰۵)
افغا نی را کړی خو تا می یواخی (۲۱) افغا نی؟

ـ ته هم دیر ساده سپری یې دو سره، نه پو هېږی چی «هغه دیووه
ملیو نر لورده اوزه خود یوی کونهای پېنجي زوی یم . »

(۱۲) ساعته په دو ساعته نو کې

یو هېږی ساعت پلورونکی ته ورغلو چی یوه بېه او په نوی سوډ گړی
مکان ته و اخلي . کله یې چی یوه بېا یسته گړی و اخیسته او په لامن یې
و تړله نود پلواړو نکی خڅه یې بیا هو هېټنه و کړه .

ـ پېښه خوازم تا سو وویل چی دا گړی دیره بېه گړی ده او
بېه کار ګوی که چهري دا سی نه وه نو بیا شه و کړم؟

ـ هو! با لکل دغه دیره پنه او به نبی. کی لو مژنی درجه گپی ده
ـ دو مره پنه او گپندي ده چی (۱۲) ساعته. وخت به دو ساعتونو کی
ـ پوره کوی. »

ز ما په نظر پاید هغه هیره کپی

ـ یو مخوان یو هلور نخی ته ورنوت او وی ویل :
ـ و بینی ملگر یه! غوارم دخولی نا مزدی لپاره یو سوغات و اخلم
ـ متناسی په نظر به هغی ته خه شی سنا سب وی؟

ـ هلورو نکی هوبننه و کپه :
ـ صتنا سی نا مزدہ دیره مخوانه ۵۵؟
ـ نه چندان.
ـ هکلی ۵۵؟

ـ نه دو مره پیکلی هم نه ده .
ـ لومړنی زده کپی بی کپی دی؟
ـ نه سوادنه لری .
ـ پیسنه داره جلی ده ?
ـ نه، خو ولی ته دا دول پوهتنی کوی؟ یوازی دو مره راته
ـ وواهی چې زه هغی ته خه دول سوغات و اخلم ?
ـ پلورو نکی ورته وو تل :

ـ «وروره زه دادرته وايم چې هغه هیره کپه او د داسی جلی سره
ـ واده و کپه چې خه ناگهه خو دغه یا دشوي صفتونه ولری .»

د زره خواه

دو ملکرو په خپل منځ کې خبری سره ګولی، یوه و ډیل: سدهنی ورځی شځه چې زما تول شته له منځه تملی دی تراوشه ښی نیما یې دوستانو زما سره راشه، دروشم پس کړي ده. بل ملکری بې ډیل:

داسی خر گهه مدیو چی نیما یی درها تی شوی دوستیان دی پنه
خملک دی .

لومهی ملکری داسی ھواب و رکب:

» نه داسی نه ده ، دوی په دی خبره نه دی خبره چې ماتول

ششتم دلase ورکری دی ۰

سپرول

یو سپری چی په هیرجن مشهورو، یوه ورخ کورته راغی او په
خوشالی سره بی میر بخنی ته وویل :

بَنْ وَرْخَ مَيْ دَبَرْ عَقْلَ پَهْ لَهَايَ دَيْ پَهْ دَاتَوْلَهْ وَرْخَ كَيْ دَيْ هَيْجَ
شَيْ نَهْ دَيْ هَيْرَ كَبَرْ ، آنْ چَيْ خَوْلَهْ چَتَرَيْ مَيْ هَمْ بَيْرَتَهْ دَأْوَرَهْ .

بیرمنی بی به حیرا زتیا ورته و گتل او و بی ویل :

نن خو آسمان شین دی او تاچتری د ځان سره نه وه وری .

آس کنجارہ پیڑی او کہ تہ

داسانو خبتن د آسانو د لیدلو لهاره غوجلی ته لار او چویني ليدل
چو چو گرني ديره خرا به کنجاره ماختهستي ده په دير قهر چو گر ته ووپل :

ولی دی دادو مره خواید کنچاره اخیستی ده ؟

نوکر مخواب و رکره :

صاحب ! دا دیر به کنچاره ده !

دآسانو شبتن وویل :

نېدخدنېر و رانه کنچاره ۵۵۵
نوکر سمدستی کنچاره را و اخیسته او دآسان خولی ته بی و رنېر
دی کرمه، خرنگه چې آس دیر وېی واو کنچاره بی به دیر خوندسره
و خو دله، نوکر خپل سخ دآسانو شبتن ته و رواوه او و بی وویل :
و گوره چې آس کنچاره بهه ہېژنی او که ته ؟

یا بهه مرشم او یا ۰۰۰

پوه بخپل سری د پخسودیوال جوړ اوړا و خپلی میرمنی ته بی وویل :

من به خپلی گیدی بهی مړوو، هر یو به لخاټه دوی، دوی همکی
هېن کړو.

لاغر مه نې وړی د دیوال خڅه راو لویده په امی حال کې، چې
دیوالی او هنی خڅه بی به لپو، لپو وینی را تلی خپلی هور منی ته
بی وویل :

هام کوه چې همکی په غنی نکړی، «نمکه زه دیر ڈوبل یم یا بهه
مرشم او یا به دغمری دودی په روغتون کې را کړی ». ۶۶۶

ښه دی چې ورمیودای نه دی ماتشوی

یوساده سرې چې د ناروچ سلکزی ہو پهتنی ته ور غنی او له هغه

څهه بی ہو پهتنه وکره :

ـ شنگه ده نارو غی دی او س خوبه بهی بی ؟
 ـ فضل دخداي دی تبه می ماته ده خو ور می چو سی لاخو بیوی .
 ماده سری ورته وویل :
 « پیر شکر دی چی دتبی سره دی ور می چو نه دی مات شوی . »

شوخ هملک

یوسپی دخپل دوست کورته ور تلود در واژی په خوا کی بی
 دیوہ هملک خنخه پوچنه و کره :
 ـ پلار دی په کور کی دی ؟
 ـ هوا په کور کی دی .
 سری دروازه و تکوله چا شواب ورنه کړ ، بیا بی سخ هملکه ته
 ورو اړه وه و بی ویل :
 ـ ولی دی دروازه وویل ؟ پلار خودی په کور کی نشته . هملک
 مخواب ور کړه :
 ـ رفته ایا وايم پلار بی په کور کی دی ، « خودا ز مونه کورنه دی . »

ه خاہ کیند و نکی

پوه سری خاہ کیندله پوه پل سری پوچنه و کړه :
 ـ ورو ره چی ه اخاه کینه نو خاوری بی چه رته اړوی ؟
 خاہ کیند و نکی مخواب ور کړه :

— یووه بله چاه کینم دهی چاه خاوری ہے ھنھ کی اچوم .
سپی وار دوارہ ورتہ ویل :
«پی شکه چوی تکرمه شاه کینندو نکی بی ، تول ژو ند به میگاره نهشی .»

دخان او زوم لہ پاره ژو را

دوو تاوه خولو منخو کی نوی دوستی پیل کپری وہ اود زوہ
خواله بی سره کوله ، یوہ نہ بل خمخه پوپتنه و گکه :
— خوازم پوہ شم چی وروسته تر و اده دامی حالت درتہ ہو بن
شوپدی چی ته بی ژولی وی ؟

دویم سپی لو شه سوچ و کپر او وی بی ویل :
— تزاویه پوری داسی موضوع را ته ندہ پیشہ شوی ، ہہ نو ته
خنگه ؟

لوبمی سپی خپل سرو خوزاوه او وی بی ویل :
— ما لہ ما شوم توب خنخه تر او مسہ پوری دوہ چهان ژولی دی ،
— خنگه دوہ خلی ؟
— کلہ می چی واده و گپر می ژول او دویم مخل سی دخول زوم
لپاره چی زما دلور سره بی واده و کپر و ژول .

درو تک خوب

یو مسافر دلو سپی مخل انہارہ بھارتہ لار ، پہ ھوتل کی بی کو تہ
و ذیوله لو بھو شپنی وروستہ بی دھو قلن خد میگار را و خوہت ، ورتہ
و بی ویل :

- زه یو هدیر کلک که کهنه ته خبرور نه لارم، دله کهنه بیر گمزو ری دی.
دهوتل خدمتگار وویل :

سید غدیر گفت دیر کلک دی چی دو و هاتوان هم هکبی هد و شی
له ما قیروی .

نه باها آزه دير دروند خوب لرم به سکورکي سی هم مجازاته
نختو همچه کت جو د کمی دی .

پیشی داشت ده نو گوئی غوچلی ته لار شد او به آخور کی
به بیده شی .

دو اکٹھر کتھنی

د استور پغول کتهه کی در ولی نارونه شنونه پوهنه و کمه :

ناروچ مخواب ورکړه : - کوم څایونه دی مخوب یوی او خده شی دی مخوروی ؟

- دا ګھر ۾ حب ازه هره ټهه به خوب کي سیده کهندم او
د اجراءه مئي ناير ځمورو وي.

- دانوشه پر وا لری دامخود مخورو لو خبره نه ده .
- دنولی دههورو لو خبره نه ده . زه هر شوہ ہه خوب کی وا پهه خورم .

دقاچی تبرنا وان لری

یوہ سری دقا ضی ارکی ماتول او تبر لمحنی مانہ شو، دہ لہ قاضی
لمحنی بھوپتیہ و کرہ .

تھے قاضی صاحب ! کہ نہ چلا گھنہ دکار بھ لو کسی تبرمات ہی نہ
ناوان لری او کہ نہ ؟

سنه پا پا ، تبرخهشی دی چی تاوان و لاره .
 سچی داسی ده نوستاسی تبرله سا خخه سات شو .
 سنه صبر و کره چی زه دنخه خبره په کتاب کی و گورم .
 قاضی یو کتاب هر ایسته او وی ویل : «التبیر من النها و لوا گان
 دنخه دی دلته بی لیکلی دی چی : »
 دو قاطه » یعنی دقاچی تیر دو قاطه تاوان لری .

دشمنی خمر خویل

احمد اوی محمود پخوا نیو دوستانو دی سروخت و روسته سره ولیدل ،
 دروغ بیر خخه و روسته احمد پوېتنه و کره :
 دیرخوین شوم چی ژوندی بی ولیدی اومن نودارا ته و وا به چی
 ژوند دی خنگه دی ؟
 محمود و ویل :

ندهو پېتنه بی بیه کوه دیره خرا به ورخ را باندی رانه می ده گله
 چوری زما گران سهی ده اوای او من به دلو بی خخه نه شوی وای ،
 گرانه محمود چانه په سد خوین سهی ستا به ژوند کی خمه رول
 لو پولی شی ؟
 ولی بی نه شیں لو بولی ، زه هر سهار خویل سهی په باز ار گنی
 خمر خویل او هفه دشمنی بی رته خویل کور ته رامنی .

بیکاره دشمنی دیر وعده خلاف و

یوسپری بدلار کی دلچل سلکری سره مخانمی شوا و ویل :
 سد گپری چورونکی خخه خپر بی ؟

-له شده خبره ده، دکوم گپری جور و نکی خیجه؟
 -دکپری جور و نکی شو یف و صنعته دیره خرابه ده، زن با سباته
 هتھی میریه.
 ملکری بی دیره قار شو.
 عجیده دروازجنه زمازه ده
 -ولی خوک دروازجنه دی؟
 -هفته دری و رخی دیجنه په ما ہاندی یوساعت په د ری کاله گرانته
 خرخ کپریدی اوسم ته و آیی چی میری، پکاره ده چی دیر و هده
 خلاگ سری و.

که خواوی چی سلیو نرمشی

یوه سپی په ورخهانه کی داسی اعلان نشر کړو: «هه خوک چی
 ساته په لاتدی پته سل افغانی راولیپوی زه به هنوي ته دسلیو نر
 چکیده و لاری، چاری ور و پیم،»

دور خوافی دیر و لوستونکو نو موری سپی ته سل افغانی ورولیپو لی
 او دیره موده دده لاره ټهونه ستر ګی په لاره وو او سکله، کله په یې
 دده په پته دزر لار ټهونی لهاره لیکونه هم ور لیپو ل.

یوه ورخ نومولی سپی په ورخهانه کی داسی مضمون خپور کړو:
 «دیر و گرانو بسنه را لیپو نکو! مهتابو با ورخخه ټه یه مننه ګکوم
 همدالاره چی ماغوره کپری ده؟ پیسو د راتو لو لو او سلیو نر کپیده و دیره
 پهداو و پیالاره ده.»

سندرا آنده مه خواه

یوه سپری دخپل سلگری شیخه پوشتنه و کپه :

- په قول ژوند کی به دی خوخلی درواخ ویلی وی؟

- خوخلی؟

- هو!

- پایه چی شل خلی سی درواخ ویلی وی!

- شل خلی؟ همد و مره؟

- هنگه زر خپله ژبه واروله ویلی ویل :

- نه، نه یوو یشت خلی.

- داخه ریشخندی لو سپری دی شل خلی وویل اووس یو

و یشت خلی؟

- اوه بابا! آخر سندرا شیخه غواصی، خویو درواخ خویی همدا

اومن وویل.

دوه دیگی خو به ذله لری

یو سپری دخپل سلگری کره سیلمه شو او کور به ور شخه

پوشتنه و کپه :

- چرگه درته حلال کرم که حلوا درته پخه کرم؟

سیلمه وویل :

«دوه دیگونه، نه لوری؟»

د پلار نصیحت

پلارخوول کوچنی زوی ته نصیحت کاوه :

- زویه که بنه کارونه و کرپی هم به مو نبرد رخخه خوشحال و واو هم به جنته ته لارشی او که خراب کارونه و کرپی هم به مو نبرد رخخه غپه وو او هم بددوزخ ته لارشی .

زوی بی په وارخطا بی سره وویل :

« پلار جانه ! دا هم راته ووایه پهی زه خه کارو کنهم چی سیتما ته لار هم »

الله هو

یوه سری خپل ملگری ته وویل چی زوی بی دشونه المخواهیر زاری .

ملگری بی وویل : داخود و هر هه خبره نه ده هوز ته بی ووایه چی الا هورزته ووایه .

سپی وویل : دا کار بیو کرخو نتیجه بی و رنگره او ددی ایمه دیوی بلی ستوازی سره هم سخا بیش شوو .

- خه دول ستواز نزه ؟

دالا هو وویل و خخه هوشپی و روسته گا و نهی یان راغلی او ویی ویل چی دیباشوم ژرا تر سهاره پوری هنای شوو ، خو بور دی نورالا هونه وایه .

ز ماسه په پښته نه ۵

یوه سودا گر دژوندازه په ورسته یوشیبو کی خپل شریک ته وویل:
 - خرنگه چی او س زسا د ژوندازه ورسته شیبی دی نو ځکه
 هوارم دا خبره به ۱۵ گه کړم چی سا ستا سره شپه ملیونه افغانی
 غلطی کړی ده او هډا دول می د شرکت پت رازونه ستا په سیال
 بازندی پلورالی دی او ستا د پېشی د طلاق اصلی علت هم فه و م او
 دا سی نور.

شریک یې ور ته وویل:

- ته به خپه کیو، سا هم ستا سره دیری زیاتی غلطی کړی
 دی «آن تردی چی ستا مرگ هم زما د تگی نوی سپه پښته ده»

در اتگه په خاطر

د ریاضی پوونکی په روغتون ګی بسترو او تنبیل زده کوونکی
 یې پوښته نی ته ورغی، او دروغتون خیخه دیر غمجن را ووت. کسله
 چی نور زده کوونکی دده سره مخاسیغ شول او دده غمجن حالت یسی
 ولید په دیره وارخطابی سره یې دده خیخه پوښته و کړه:
 - خپریت دی، لکه چی د سعلم صاحب نارو غنی مختنه ده؟
 - نه بابا، سعلم صاحب روغ رست دی.
 - ذوته ولی دویره خپه یې؟
 - ولی نه یم خپه، سعلم صاحب سبایا له روغتون خخه را وڅی او
 بله ورڅخه ملولو لوستو ته دوام ورکوی.

بیتہا رتہا و رشہ

ڈاکتر د خپلو پوشنمنو په لئو کی لہ ناروغ خخہ پوشنمنه و کپرہ :
 - اشتہا لری ؟
 ناروغ خواب ور کپرہ :
 - ڈیوی غوا هو مبرہ خورم .
 بخوب دی خنگہ دی ؟
 - ڈیوہ خو گک په شان بیدہ کیورم .
 - بنه ڈھی یو خل بیتار تھ ورشی .

د سکر قریب طرف کول

یوہ ریمن خپل ملگری تھ وویل :
 - دن می خپل سکر قریب طرف کپرہ .
 - ولی کوم خراب کاری کپری او او کہ خنگہ ؟
 - هغہ دو مبرہ بی سوادہ و چی هرہ گپری بھی زما خیخہ پوشنمنه کولہ چی دغہ توری خنگہ ایکل کیوہی . او زہ مجبوروم چی په تیلفون کی دھنگی تو ری دلیکلوا او یعنی پوشنمنه لہ خپلی میرمنی خیخہ و کپوم .

شہر س، ڈب، بع

یوہ و ریخ ملا نصر الدین په چر تو نوکی ڈوب په لارہ روان و، چی ناخا ای یوہ عالم و ریاندی غیر کپرہ، لہ رو غبہ خخہ و روستہ یی خبرہ دیتہ و رسیدہ چی دیوہ او بل خخہ بی پوشنمنی پیل کپوی .

ملانصرالدین چی دعا لم خو پر له پسی پو پېتنو قه یسی ځواب و نه
شوویلی عالم ته بی وویل :

ـ داخو جوته خبره ده چی پو پېتنی آسانی دی او ځوابونه بی سخت

دی ، که چیری زه ستا خخه پو پېتنه و کړم نو ځواب یی ویلی شی؟

ـ هو ! پو پېتنه و کړه چی زه بی سمدستی ځواب در کړم .

ـ نو ووایه چی «شپس ، ټب ، بع » خه ما نا لری ؟

ـ عالم چی هر خو سره چرت و و هلو او دههر خو سره کتابونو پا نهی

بی واړولی د ملأنصرالدین د پو پېتنی ځواب یی پیدا نه کړ او په پېر در نا وی

بی ورته وویل :

ـ پیره بېتنه غواړم چی ستاسو د پو پېتنی لپا ره سی ځواب و نه مو ند.

ـ ملأنصرالدین سمدستی په غور و پیل و کړه .

ـ خا نته عا ام هم وا یی او یوی ساده پو پېتنی ته هم ځواب نه شی

ویلی، شه ده چی نور خا نته عالم و نه وا یی .

ـ سمهه ده ستا خبری نه نه خو هیله ده چی تاسود «سپس ، ټب ، بع »

په ما نا باندی ما پوه کړي .

ـ ملأنصرالدین وویل :

ـ یوه و رخ دونی لاندی پروت و م و سی لید چی د کدو بو تی دونی

تر و ر و ستې خانگی پوری پورته شموي دی او د سرڅخه یی لب

ـ شه بشکته کدو را ځور نه دی چی نا خا په د باد په الوتو سره کدو

ـ له بو تی څخه را بیل شو او دونی پانو «شپس» و کړ او لا ندی دوزی

په ملا نا ندی «ټب» و لکيده او ورزی «بع» و کړه ، داده د «شپس» ټب

ـ بع « سانا !

سو تر په خپله تلماو

یو مو تر چی دواته په منځ کی دې بشنا د مهی سره ټکر شوی و ،
کلمه چی ترافیک راغی ، گسوری چی مو تر ټېر چېت پېت شویه ی
خود ری تیه سست شرابیان ہه کی ژوندی دی ، دوی یې له مو تر
څخه راویستل او پوچنه یې څخنی و کړه :

و واياست چی له تاسی دریو څخه کوم یو ډریور دی ؟
دری وارو په یو غږو ویل :

یو هم ډریور نه یو .

دا خنګه کیدای شی ؟

س باور و کړی چی سونږ دری واره د مو تر په شا ته سیت کې
ناست وو او او مو تر په خپله تلماو .

زه (۹) بجی در ځم

یو هم ډری په د فتر کی خپل سلګری ته و ویل :
نن څه زسو ګور ته راشد سا هام رهاب غږوم بیا در ته
څو سندري وايم او پوره په نهه بجهو به له خیره سر ډوډی و خورو .
همکا ریي و ویل :

«ډېره زیاته منه زه د شه یه په نهه بجهو مهنا سی ګور ته دره ، رسیدر
څپل نور کارو نه دی خلاص کړه »

پنهانیتی کی

دیوور خبتن په خول موته وان باندی چینی کوی او وی ویل :
 -خوازیمر گ شی بیادی پرون شپه شراب خبندی وو ؟
 -نه صاحب، تامی خطاوتی یاست ما پرون شپه شراب ندی خبندی .
 می دیز په قهر شواو چینی بی کوی :
 -آخر تا چه خپله هرون شپه اعتراف و کو او، او سوا یی چی شراب
 دی نه و خبندی ؟
 -دانو خه خبره ده می دنهشی په وخت کی هر دول خبری کوی .

قاسو غچ راخخه اخیستی دی

د احمد دسحا کمی ورخ وه د غو نله دی در سهیت خیخه ور وسته
 د محکمی ریس ورته و ویل :
 -خان ته و کیل نیسی ؟
 -نه صاحب ! نه هوازم چی و کیل و نیسم .
 -ولی ؟
 -شکه چی هروخت می و کیل نیولی دی زه بی بندی کوی بم
 او تاسی قا خپیا نو غچ راخخه اخیستی دی .

د سپی په خای بی زه

دوه تنه پخوانی ملگری په لار کی سره په خای شول یو بی دیز
 په بد حال و، نیما ین بدف بی پلسته و او په لاره هم گود گود تملو ،
 ملگری خینی پوهنه و کوه ؟

سخیر یت خودی، داخله در پیشنه ده؟

سخیر یت دی خو یوی وری اشتباه داسی را پیشنه کر ۵.
باشندگه؟

ـ دخپلای کوژدنی صره رستو رانت ته تلی و م دیز لاندی یوغت
سهی ہروت و کلمه چی زما دکوژد نی مترگی به سهی ولگیدی د یو
وویر یده او چیغی بی کپی : «کوسک و کپی، ما له دی سپی خیخه
وژ هوری»

ـ نوهر و سرو سهی به تا باندی بر ید و کپ؟

ـ نه با با! دجلی دچیغو سیره خملک را قبول شول او داسی گومان
بی و کپ چی گئی زه ددی جلی مزاحم شوی یم نوزه بی دلا سوا و
هشتو خخه و نیولم او دخلمور پوریزی و دانی خخه بی لاندی و غور خولم.

واخله یوه رو پی دی

ـ یوه سپری چی پیشنه بی لیره ژوبله و دخپل لاس بی خدر ات غوچتنی
ته او ب دگپر، یوه بیل سپری یوه رو پی ور کپه او ور ته و بی ویل:

ـ گارو کپه! یوه پیشنه دی لیره ژوبله ده نورخو رو غ ریت بی.

ـ سوالگر دیر په قهر شوا ووبی ویل:

ـ نوپه دی تو گه ته هوا بی چی په ده یوه رو بی دی هم بوندوای
، هم کون او هم بی لا مونه نه وای، «واخله یوه رو بی دی، کو
و بی ته بی ور کپه.»

و راغ او میزه

کارغه په میزه با ندی کنیامت او میزی سهندستی په چکر بیل
و کړچه و راغ یوی او بلی خواته یوسی، میزه په تلو او راتلومه په شوه
خو کارغه وانه لوت، میزی و رته و ویل:
که چیزی تاد سپی سره دا چول چلند کړی وای او س به بی
پخپلو تپرو غاړو نو با ندی توقی توقی کړی وای.

کارغه مخواب ور کړو:

زه پنه پو هیبرم چی دزور ورو او کمز وریو سره څه ډول چال چلند
و کړم . همدا مېب دی چی ژو ندی او پ ددی. «لئهان حکیم»

ښکاری او زرک

یوه ښکای زرک و نیو، زرک په ډیری عا جزی او زار یو
سره ښکاری ته و ویل:
هیله کوم چی میوی نه کړی که چیزی ماژو ندی هریو دی زه
به هیشه نوری زرکی در غلطوم او ته په بی ښکار کوي .
ښکاری ورته و ویل:

هند اخبره ډه چی ته با ید هرو مر وو وژل شی شکه چی ته دخپل
خان دژغور او لپاره خپلور ته دوستا نو ته با زی ور کوي:

دیزه همی کشره ده

یوسوی چی هرده ورخ ده روپس په تمخای کی در یده دیرو خملکو
به ده ته کتل ، دهد یوی په مخی خیخه چی ده ته بی په مخیر ، مخیر و کتل
هوبهنه و کره:

- خوری داو لی تول خملک ماته گوری ، زه خوبه خپل مخان کی
کوم بدلون نه وینم ؟

- مخکه چی ستاد یره تکه توره ده او سر دی تکه سپین دی.

- داخونود خدر اتیا خیروه نه ده دامی بشکاری چی داخملک نه یوازی
لیوئی دی بلکه ناهو هم دی «دو سره نه ہو یه یه چی ده بیری و یبنستان می
دسر له و یبنستان نو یخخه (۱۵) کاله کش دی»

ورته والی

ساحمه! ہرون می په شارکی یوسوی ولید چی کت | مت تاسو ته
ورته و ماسلام و رکر خوهغه وانه خیست و روسته پوہشوم چی ته نه بی.

- پنه ده چی زماز رافغانی پور دی هغه ته نه دی و رکری .

په واده می نه خرا ابو له

یوه ما مور خپل رئیس ته وویل :

- غوارم واده و کرم ھو و رمی رخصتی غوارم .
رئیس وویل:

- تاسنی خوچله (۲۰) و رمی تفریحی رخصتی پرون خلاصه کرہ
ولی یوهغه وخت واده و نه کر؟

- رئیس صاحب اپه ما باندی دی ددوبره بی عقل سپی گو مان
کبری دی ؟

- ولی دانخبره په بی عقلی پوری خهاره لری ؟

- ولی بی نه لری، «زه دوبره بی عقل نه یم چی خوبله تفر یعنی

رخصتی په خوبل واده باندی خرا به کرم . »

هره ورخ هلهه دودی خوری

یو سپی دخپل ملکری کورته لاراو پوه شو جی دده دملکری
میرین په کورکی نشته، پوچتهه بی ورخخه و کره ؟

- میرون دی چیزی ده ؟

- ده بی کوی موب به دودی و خوروهنه را نمی .

- دانخه واپی، هنه و روستله دودی رامی ؟

- هو، ذا خود حیرانتیا خبره نه ده هنه هره ورخ په بازار کی
دودی خوری او زه بی په کورکی خورم .

- نودا ولی ؟

- نمکه چی هنه دیره بندخونده دودی پخوی .

شکلهچی زه پیشنهاده خدمت یم

دینهار نامه تو پروفیسر هره ورخ یوه رستورانت ته دودی خور لو
لپاره تملو .

- هر نگه چی حافظه بی دیره کمزو ره وه نو یوه ورخ یسی په
رستورانت کی یوسپی ولیداو آشنا ورته معلوم شو، په دیره مینه بی
دهنه سره رو بهه و کراو ورته و بی ویل :

سراخنه نن ز ماسره دودی و خوره دادیره مو ده کنیوی چی به یو خیای مو ده دی
نه ده سره مخور لی .

سپری په خنده ا شوا او وی ویل :
اصحاب ، نه شم گنای .

ولی نه شی کولی ؟
محکه چی زه پیشنهاد متیم .

زره سوی

دو و سلگرو سره خبری کولی ، یوه و ویل :
زره می دیر در باندی سوزی .
ولی ، دخه شی لپاره ؟

محکه پرون می سیره شی معجور کرم چی یوه دسر ورز و گوته و رته
واخلم .

زونه سادی ولی زونه سوزی ؟
محکه چی هنده نن ستا می کورته درخی .

شکر چی اتسان ته یم

دوه خوان او یوی جلی و اده سره و کو ، میر من بی به بخلی نه پو هپله هره
ورخ به بی دودی سوی وه یا به بی مالگه دیره وه او یا به بی مالگی
وه . یوه غرم ده ده چی په خور لو بو خت وو ، یوه گهاره قاغ ، قاغ
و کره ، ددی لپاره چی دمهه چام بی بلی خواته ازو لی وی میر منی بی
دنه پل سیره خله هه هه هه و کره :

- گرانه! ددی گاوغه به خبر و یو هیوی؟

- هو گرانی، هgne وابی بنده چی زه انسان نه یم که نه نواوس به
تاسو راته ویل چی راخه دولی و خوره او زه به میبور وای چی دغه
بد خونده او بدر نگی کتنخ و خورم شکر چی انسان نه یم، شکر چی
انسان نه یم، شکرچی انسان نه یم.

گیله ره او پروتی

د پروتی بوتی په یوه وج بوتی پوری خان و نبلو و پورته شو. یوه گید ره
د پروتی په خنگی کی تیریده چی ناخا په بی پسنه و بیو بیده او دخان تم
کولو لپاره بی د پروتی بوتی و نیو او هgne هم د گیدری سره یو خای
په گمکه هر یو ت، گیدری د پروتی خنخه گیله و کرمه چی هgne بی دا ز
تیا له وخت کی ونه ژغورله.

پروتی خواب و رکه:

سنه ایش فکر نه کاوه چی به گیله و کی به هم ساده او بی عقله
گیدری پیداشی، « ته خرنگه د داسی چانه د مرستی هیله کوکه هی
هgne دبل چاپه کوسکه سره په خپلوبه بودریدی ». « لقمان حکیم »

سپی او صدف

وا بی چی یوه سپی همیشه دخپل گاو نله دچر گوهگنی یه همه
خپولی، یوه ورخ بی په صدف بازدی دهگنی گویان و که او هgne بی
و خپله،

خوشبی و روسته بی گیله و خوبیده او به خپله غلطی بازدی بوده و
[به داسی حال کمی چی سهی دهیرو خوب و شخه زاری، سوری و هلی
و بی ویل :

« به رهتیا چی ماته دشولی گناه سزارار سیهی، زه باید به هر گردی
شی بازدی دهگی گومان و نه کوم «، بیهوده دهوجه هارانو گارندی «
لهماه حکیم »

دشید و خوا

دیوه سپی دشید و په گیلان کمی یوچ و خور بحیده، سپی دیر
به قهرشوو بی ویل :

چی شیدی دی دوه ره خوشیدی نوبله رته دی و واشه چی یوه
لنگه هواردر ته واخی .

که ژوندی پاتی شوم

یوسپی دهار یوه بخوبی مسلکه کمی نابلد سلمانی ته و رغی، سلمانی
دده سرهو خایه خوش کهراو و بینی ور بازدی را غلی به داسی حال کمی
چی سلمانی دده و بینی زر، زوها کولی دسپی خخه بی پوهتنه و گرهه :
- قامی خورونه یاست؟

سپی چی خپل و بینو ته و گتل و بی ویل : ساما که خدای ستاس
له چوی خخه ژوندی و ویستم نولس و رونه بی او و گنه نو . . .

بزگر او خوماشه

یو هزگر چی دغوماشی دچیچلولو شخنه دیر په تکلیف و کلمه بیهوده هوماشه
شه و نیو له و رته و نی ویل :

سته خوک بی چی زما و ینی هشی او په تکلیف گویی سی ؟
غوماشی په دیری عاجزی سره و رته و ویل :
سها غلیله، هیله کوم چی و می نه و زنی، زه یوه کوچنی هوماشی
یم او بدی هم دویره دیرنه دی چی دوژا و وردم.
بزگرمسکی شواووی ویل :
« ته با ید هرو مر و ورژل شی هکه بدی که دیره وی اویا لبه
دېپل او رنه ده « لقمان حکیم »

شہپر میا شتی بند یتوب

لو میرنی غل: واه واه خومره هکلی گری ده، دادی به هوزروهی
ا خیستی ۹۰۵
دویم: بزیورده چی خویل شم به خپله و خورم دو مرد گرانه می
ا خیستی ده چی اویس بی ویای نه شم .
ـ نو په خومره دی ا خیستی ده ؟
ـ دیره گرانه دشہپر و میا هفتوبند یتوب به ارزهت.

په در یومیا شتو کی دری و رخی مهلت

پور ور کونکی : خجا لت نه باسی، در یه میا شتی کجهوی چی
هره ورخ خپل هور هوازم او نه بی را گکوی ؟

پور وری : ته په خپله نجات نه باسی ، دری سیا شتی کهیدی
چی پوری ورخی سهلت در نه غواص او نه بی را گوی .

یو بیخ و اخلمه

یو سهی دنباری د کان ته ورغی او شر کان ته بی وویل :
- غواص چی یوه دیره ارزاله کبر کی واخلم .
تر کان : ددو گبر گی بیه سل افغانی ده .
- نه ، دا دیره گرانه ده .
- دا بله کبر کی په (۰۵) افغانی ده .
- داهم گرانه ده .
- چی داسی دو نو زمیو دهنج د کان شیخه دکبر کی به مای
یو بیخ و اخلمه .

خوماشه او غوایی

یوه هو ما هه د هوایی په هکر با ندی کیمنا متنه کلمه چی تله ،
دهوایی شیخه بی بشنه وغور بنته او هوایی پو پهنه ورخیخه و کپه :
- دنه شی لپاره دی بشنه وغوه پنه ؟
- زه سهنا په هکر با ندی نا سنه و م شکله سی ستاد تکلیف په هکله
بهنه و هو پنه .
- زه نه ستاده را تک خهرو م او نه دی په تگه ، نو تکلیف
په می خه وی ؟

پزه خه گته لری؟

بیونکی دزده کونکی شخنه پوشتنه و کپه :
- هزه خه گته لری؟

زده کونکی مخواب ور کپه :
- دهه زی گته بو یدل او لیدل دی .
- لیدل خنگه؟

« شکه چی او سپی عینکی په هزه بازدی کیشودل گیمه او
بیا خهل شا او خوا وینو . »

دغه ستا گو ته ده

بیونکی خپله گو ته په نقشه بازدی کیشوده او وی ویل :
- دغه گوم لهای دی؟
زده کونکی مخواب ور کپه :
- « دغه ستا گو ته ده . »

یواخی زما پوروری یا است

او رنگ : سید گله ! چی تا وینم ، شیندی را یاد بھی !
سید گل : عجوبه ده زه شیندی ته خه ورته والی لرم ؟
او رنگ : ستا سوورته والی به ساپوری اره نه لری یواخی داچی
ته او هغه دوازه زما هو رویی یا است .

زه په سرو یس کی درخشم

مسافر: امتناده ترواحصل آباد پوری می په خور و پی و پی؟
 تکسی ڈریور: له قانه مل افغانی اخلم او کالی دی بی بی و دم.
 - چی دامی ده نوبکسونه او کا لی سی یوسه زه په سرو یس
 کی درخشم.

زه پیسی نه لرم

بوه سپری خپل کتاب یوی نشر اتی موسسی ته یو و را و دچاپ آمرته
 پی وویل:

- آسره اصحاب! چیر سهم او علمی اثر می لیکلی دی، زه په دی
 دا چه یم چی که دا کتاب خپور شونو په اوله ورخ بې تول و پلور لی شی.
 - ددی اوز په تناک کتاب نوم خه شی دی؟
 - خرنگه چی په دی کتاب کی می خلکو ته د پیسوند پید اکولو
 چیری گټوری لاری بیولی دی نو مخکه می «دلیلیونز کیم و یوازنی
 لاره» نوم و رباندی ایښی دی.

خپرو نکی وویل: نوتاسی ولی په خپله دا کتاب ب نه خپروی؟
 لیکونکی: «مخکه چی زه پیسی نه لرم»

دا زر که ده که کو تره

بوه په کاره خپلی سیر می ته د خپل فعالیت دختر گند او په لپکی وویل:
 - و گپوره چی خومره غته زو که می پشکار گپوریده.
 - داخنوزر که نه ده، کو تره ده.

میزی دیور په ټه شواوو ټی ویل ؟
- ته لکه چی دهخنی دیور واده ته تملی وی .

ډیر کارونه په در ته و بنیم

یوسپی دمدادارو، او بوبه ډنایا کی غور څید لی و، ډیری ناری
یی وهلی او ویل یی :

- دخداي لپاره ساله او بوبه څیخه و باسی کهنه برم . هر څو مره
چیغی او ناری سو ری یی چی دو هلی چا ور سره سرسته و نه کړه
بیا یی وویل :

- او خاکو ! دخداي لپاره زما سره سرسته و کړی، که ما له او -
بوڅیخه راوباسی زما ډیر په کار وله زده دی، زه به د تامو سره
سرسته و کړم . په دی وخت کی یوسپی چی دیستو کټو یې په سراوڅو
ډودی یی په لاس کی وی و رته و در ید او سری یی له او بوبه څغه
راویست، بیا یی په سره سینه و رته وویل :

- پنه نواوس راته ووا یه چی کوم دول کار راته پیی؟

- ډیر کارونه در ته پهود لی شم .

- د بیلگی په دول کوم کارونه ؟

- همدادو ډودی چی سټا په لاس کی ده کاچو غه و رخنه جوړه کړه
اوله ګټه ټی خیخه زر، زریما مشی ورباندی وغوره .

رښتیاچی رو تله دی

یوه بېغه او میړه یی له وات شخه تیر یدل، هه دی وخت کی
یوه لوونه سړی سرسته څننی وغوغه پهله .

- گر آنه ! داخو خومره په سپری و.

- خنگه ؟

- ما ته بی وویل : « بشکلی سیر می اطفا مرسته راسره و کپه »

- په رېټه چی داسېری روند دی څکه چی تانه بی بشکلی ویلی دی .

د غره و نی

یوه سپری یوانځور ګرته وویل چی داسی تا ټلو راته جوره کړه
چی د جګړی ونه وښی !

- هغه ورته وویل : چې شپږ نهیا شتی وروسته راشه ، شپږ نهیا شتی
وروسته چې سپری راغنی ګوري چې په تا ټلو کې یوانځی تشن تور غر
دی ، نوسولی ډیر خپه شو ، وئی ویل :

داخنګه تا ټلو ده ، ما ویل چی جنګ په کی انځور کپه ، بر سپرې
هر دی چې جنګ انشته په غره کی حتی یوه و نه هم نه لیدل کېږي .
انځور ګر وویل : ته خپه کېږد مه ، جګړه حتما شتې خود دی هره
شانه او دا چې و ایې ونی نه لري ، ددی غره ونی تولی په جګړه کې
له مینځمه تملی دی .

بوټو ته می پیدا کړل او سخم

د یوه سپری کورته د پوچی په وخت کی خوتنه میلما نه ورغلمل ،
دوی کتف نه و هوخ کپوی ، ذوخپل نو ګور رجب ته بی پیسې ور کپوی
چې له هاز او خخه کېباب راولوی . رجب لاره ، یوسا عاست وروسته
ګور به میلمنو ته وویل او من به رجب هارته رهیدلی وی ، وار په وار بی

و یل چی دغددی رجب راغن او هنده دی رجب راغنی، دوه ساعته و روسته
در جب دپنبو آواز شو.

گوربه خپل و میله نوته مع وار او و او وی ویل : ما و یل چی راغنی.
- رجبه ! راغنی خوبیه دی هنده و کم ؟

- صبر و کپری، بو چونه می هیدا کپل، او سخن دوسره و ارخطابی
مه کوی.

هنه زما خوابنی د

یوه وزیر خهل رئیس ته و یل :

- اوریدل کیبوی چی ستایه میرمن هر ه ورخ په دولتی موقد کی
سهر ییدی .

- زما میرمن ؟

- دو ستایسی میرمن ! پرون هر سه هم ستایسی میرمن په دولتی
موقر گکی لیدل شوی ده .

- وزیر صاحب ! په خدای ، خلک [ما سره دېمنی لری، هواوی
چی زما نوم په دی تو گه بد کوی .

- په دی وخت کی وزیر له کپر کی هنخه د باندی و کتل اووی
لیدل چی در رئیس په هوقر کی یوه پېنځه میزه ده، سهدمشی بی رئیس ته
و یل :

- راشه و گوره، ستا په موقه کی دا پېنځه خوکک ده ؟

- وزیر صاحب ! مانحو تامسونه عرض و کپر چنی خلک راسه دېمنی
لری هواوی چی ما بد نام کپری .

صبر و کجه زه بی را او غوارم او پخپله پوچتنه و رخیخه و کجه چی هنده
زمای خواهی ده او که بیرون من ؟

نه چینه و عی ستر گه

دیوه چوی یوه ستر گه مصنواعی وه ، دشپی بی خپله مصنواعی
ستر گه دهوتلی شا گرد تهور کره او رته و بی ویل :
دادستر گه و اخنله ، سباته بی بیتره را ورده ، ویر بیوم چی لسته ما خنده
ورکه نه شی .

دهوتلی شا گرد هه نا هه هه دقيقی دروازی سره ولارو ، میلهه
ورته و ویل :

- هه چرت و هی ؟

- هیش ، فکر می کماوه چی دابله ستر گه دی هم را کپی او سهار به
دواوه یو گای درته را ورم .

تودخای

دبوی په سر یو خوان هلکه او پلاریسی د تودخی او سر و خی په
هکله خبری سره کولی . پلاری ده لکه خیخه پوچتنه و کمه :
- گل وزیره ! مستاپه نظر زمود په سهمه کی دیر سوو گهای کوم
دی ؟ گل وزیر لب سوچ و کر بیانی و ویل :

- پلاره پل گهای خویی نه دی لیدلی گمان کوم چی زمود خو -
جلی شده به بل تو دخای په نزی کی پهدا نه شی .

دخوا نانو خخنه خه گیله ده

ه و وتنو نجهونو په چل منیخ کی خبری سره کولی بوي بلی ته وویل :

- پوهیوی زمانیا او زنیکه خه کری دی ؟

- نه ! خه بی کپری دی ؟

- سور سی واپسی چی دوی مینه سره و کپر، بیا سی دنیا پلار او

هور زمانیکه ته نه ور کوله، مجبور شول چی په مهکمه کی سره

نکاخ و تپی جلی کن کن و خندل او و بی ویل :

- دیره عجیبه ده چی زاوه داسی کارونه و کپری نو دخوا نانو

خخنه خه گیله ده ؟

سرچ نه دی

یوسپی دکان ته و رغی او پلورو نکی ته بی وویل :

- ورو ره ! یوقطی قند هوارم .

هلو رونکی دقند کوتی راواخیسته چی پری لیکل شوی و : « مرج » .

- ساما، دا مخویرج دی زه قند هوارم .

- ورو ره ! داقند دی دیچانو لپاره می ہری « مرج » لیکلی دی .

دسه پر خای ہبوي

یوسپی دکلی په منیخ کی روان و ناخاپه سپو و رباندی غوتہ

و کپر او سپی د سپو په منیخ کی را گیرشو، هنده هنده و کپر چی د بره

واخای او خان دسپو خخنه و زهوری، خوهر خویره زوری چی وواهه د بره

له ٹھایه بی خایه نه شوہ ده یو سووا سویلی و کیهین او ووی ویل :

- ددی کلای خلک هم عجب خلک دی ، سهی بی خوشی کپی دی
او دسپو پهخای بی دبری تپلی دی .

زه کار لرم

یوسپی چی داعدام په سزا مهکوم شوی و کلمه چی ده تهد مهکمی
حکم واورول شوپه خواب کی بی وویل :

- منم بی ، خپل اعدام « معدام » موزر خلاص کپی چی زه خم په
کور کی کار لرم .

زه اخواهی

د بشاری مو ترو په قم خای کی دیوی زری پنځی جیب کیسه بروواهه
او و تښتید . ده ځای گمارلی خار ندوی زری بودی ته په بر ګو بر ګو
و کتل او د کیسه بر په وړاندی بی هیش دول عکمن العمل و نه بندو .
خلک په خیرانټوا پوهنډه و کړه :

ولی دی کو سه بر ته خه و نه وویل ؟

- محکم چی دا زره بودی زه اخواهی ده .

تلواه

د پره موده کډه چی احمد خپل خنډن ملګری غلام جان نه و لیدلی
ناخا به بی یوه ورڅ دهیوند په جاده کی په غلام جان با نسدي صتر ګی
و لکیدی په منډه بی خان ورورساوه ، ددی ړنځای چی هغه ته ووا بی

چی غلام جانه سلام عیلکم ، ورتە و بی ویل :

«سلام جانه غلام عایلکم.»

تا بلە ی

یوه شپه چایوه بزگرتە دفلم کیسە و کبە او دده دغە کیسە دیرە
خوښە شوه ، سبامد ستى دفلم لیدلو لپارە ھارته لار ، او اوھ مخلى
بى ھە پرلە پسى ھول تىكتە واخىست گلە بى چى داتىم خل لپارە تىكتە
اخىست ، تىكتە پلورو نكى پوشتنە ورخىخە و کبە :

ـ تاسو خو شىھى دىمەنە تىكتە وانە خىست ؟

ـ هو اوھ مخلى بى تىكتە واخىست خود سەنەما پەدر وازە کى يوتىن
ولاردى اوھر مخلى زما تىكتە خىرى گوى .

لەنگتى ولى راتە اچوى

یوه ورخ چى سوالىگر ديرستۇ ما نە شو ئى و ، ددىوال د سې سورى
خواتە روان شوا و وىل :

ـ لو يە خدا يە ! ديرستۇ ما نە يەم يوازى (۰۰۰۰) افغانى راتە
را كىرە ، نور نو بېھى سوال نە كوم .

ـ پە دى وخت كى بى پېپە د تېرىي سەرە و لگىدە او پە ويا لە كى
رغور خىيد ، گلە چى لە ويا لى خەنە را چورتە شونوپە ژېغۇنى آو ازىي
و وىل :

ـ تچى پېسى نە را كۈھ ، سە بى را كۈھ ، نۇدا لەنگتى ولى راتە اچوى ؟

سپهینو و یبنته و ته خه شی لری ؟

یوسپی در مساتون ته ور نهوت یوه شیمه پته خوله و درید، ور خنده هیرشول چی خه و وا بی .

در مل پلورونکی پوچنه ور خنده و کوه :

ـ خه خبره ده ، خه شی دی به کاردن ؟

ـ و بخشه و روره ... سپهینو و یبنته خه شی لری ؟

در مل پلورونکی چی دیر شوخ طیع سپی و ، خواب بی ور کوه :

ـ و روره ! دیر احترام ، دیر در ناوی ، سپهینو و یبنته خنگه شی

ـ نه لرو ! ؟

داز ما ستر گی دی

یوه سپین دیری سپی چی عینکی بی په متر گو وی او اسما بی
ـ به لام کی وه په پداری بس کی سپورو ، کله چی مویر تم خای ته
ـ و رسید کلینر غبر و که چی تم خای دی ، ورونو که خوک کوز بیوی !
ـ سپین دیری خپله انساء د کلینر متر گوته و راندی کوه او و بی ویل :
ـ کلینره ! دا گوم خای دی ؟
ـ ها با دا زما متر گی دی .

د هنگه په خای بی تهولی و نه وژلی

یوه جلی او هملک رستورانت ته د دوده خوپلو لپاره تملی و و .
ـ د دوده سره تازه سرج هم و ، هملک د لو سپی سپی سره یوه دانه

مرج و خوره ، مرچه دیر تریخ و اودده ستونی و سوزیده او له متر گو
شخنه بی او بشکی روانی شوی جلی ور شخنه پوپنه و کپه :
- ولی ، ولی ژاری ؟

هملک چی لایی ستونی سوزیده او له خپلو او بشکو شخنه بی مخنیوی
نه شو کولی او نه بی شوپتله بی جلی هم و پوهیزی نوو بی و بیل :
- هیچ هنله تره می را یاد شو چی خه مو ده د مخه چا په توپک
و پیشت او سر شو .

په همدغه وخت کی جلی هم یوه دانه مرج و خوره ، د دی له
ستره گو شخنه هم او بشکی روانی شوی ، هملک ورته وویل :
- ولی ، ته ولی ژاری ، رېتیا چی زما تره دیر محترم مری و
خوته مه ژاره .
- احمدقه ! زه دوسره لهونی نه یم چی متا په تره پسی و ژارم ،
په دی ژارم چی د هنله په خای بی ته ولی نه و ژلی ؟

لیونیان

دوه لیونیان د ورځی او شپی تیرو لو لپاره با غ ته لارل ګله
چی د شپی ویده شول سیزیانو دیر په تکلیف یکړل ، یوه وویل :
- رامه چی له دی ځای شخنه لار شو شکه چی دلته موږیویان
په ګداره نه پریو دی . دوی بی ځای ته لارل ، خوشیې وروسته یوه
لیونی اوږد بلکی (مخاید و نکی چینه جی) ولیده خپل سلګری ته بی وویل :
«دا شویو همسپین ستړ ګی سیزیان دی اوس سوپه هل خراغ لټوی .»

تیبیه په خپل ځای در نهنده ده

شینندی، یوه بشکلی جلی خوبه کړی وو، سوریی خوځلی د هنوي کورته په مرکه و ر غله، خو د جای کورنی ورسره و نه منله، ددوی د دیر نگک له کبله دجلی کورنی په هملکت ها ندی دیر درانه ہارونه کیښو دل، هملکت خپلی مورته وویل:

- موری یوازی یو محل یا زما لپاره لارشه او ما هم در سره بوځه،
شینندی او سوریی سر کی ته لا پل، دجلی کورنی ورته وویل:

- دو زبر تاسی ته وویل چې لورنه در کوو!

شینندی وویل:
- غواړم ستاسی لور یو محل بشکل کړم او بیا د تل لپا ره ستاسو سره خداي ہاسانی و کرم.

- خهشی؟ بی شرممه، دا ته شه وايی؟

- تروری! داخو د بی شرمی خبره نده، زه غواړم د خوبل نیکه

نصیحت په ځای ګرم چې همیشه بی راته وویل:

- د کویی تیبیه د پورته کولو توان چې نه لری، یو محل بی بشکل کړو
او بیا بی د رنده په خپل ځای پر بیو ده، «تیبیه په خپل ځای در نده
په ۵۵هه».

د هغه اکین ګوره او زما!

وزیر ګل، بهرنی ھیواد ته تلی واو په خار جي ژبه نه پوهیده،
یوه رستور ایزنت ته د د دی خور او لپاره لار، پیشنه مدت یهینو ورته
را و زه، متر ګئی پتھری ګرمی او په یو لمبری ګسو ته کیښو ده،

کلمه چی پوشنخست سنت بشتاب راور، گوری چی سپهنه و ریجی ذی، دده، تر
شنبگی سیز ته یوه سپری دچر گک کتاب و خور او بیا بی پیشخند سنت ته وویل:
-ا گین (دوباره)

وزیر گل فکر و کمپ چی سپهنه و ریجی خوسی دیزی خود لی دی
داخل به «ا گین» و خورم، ده هم ه رستوراونت شاگردته وویل:
-ا گون!

بیا بی هنده سپهنه و ریجی ورته راوری، سپری هیر په قهر شو، بشتاب
بی په مخمه که وویشته و بی ویل:

- دکوم حیوان گومان دی را باندی گری دی که شه؟ زه هم
پیسی در کوم او هنده هم پیسی در کوی، دهنده «ا گین» ته و گوره او
زسا «ا گین» ته و گوره.

خپل خوب دورخی پوره کره

یوه مین خپلی مینی ته وویل:

- گرانی، پوهیزی چی تو له شپهستا د جدا بی لاما له خوب نه رامی
او تو له شپه و بین یم.

سینی بی په هیره بی پرمایی ورته وویل:

« شه هروا لری خپل خوب دورخی هوره کره »

تمله

نازوای خپلی بیرمنی ته وویل:

- وروسته لهدی دگاوندی له دکان خخه مودا، مه اخله، بیرمنی

بی پوشته و کره:

- و لی شه خپره ده ؟

سلکه چی نن ماخوله تله په گاونه د کان دار با ندی خرشه کړو.

که ته یی و خورلی نوزه په کوم سرو یس کی لارشم

۔ پلاڑھ! ھلتھ مہ مخدھی ماخوری ۔

پلارو دخپل زوی دداد گیرنی لپاره وویل :

- چویه از مری خوک نه خوری گه خوری بی نوغشت سپری خوری
شکه چی به کوچنیا نو، نه سپریبوی .

۔ ہلارہ ! کہہ تھے یہ وہ خوبی نوزہ پہ کوئم سرو یہس گئی کوئر تھے لارشم ؟

د اکار خو خلای کولایشی

یوه جای دلیل‌امی بو تونو هتی ته و رزنوقه یوه جوزه یوچونه بی
خوبین کهول او په کشوده کنی بیس واچول، بیا بی پلورونکی ته و پل:
-وبنی، بورمی ډیره جنگالی پېچھه ده که دا یوچونه بی خوبین نه

هول نوبیا به یی را گه پدلوي ؟
پلور ونکی جلی ته په مینه ناک نظر و کتل او بیا یه په دیره مینه
ورته وویل ؛

ولی نه، یوه جو یه بیو تو نه شده شی دی، زه ستا سی په خاطر دخا ۸ه هم
تیریم .

جلی : دیره دیره مننه یوازی غواصم یوه شم چی داکار خوخلی
کولای شی ؟

سل خمله ، زر خمله !

جلی دبوتونو پیسی بیرته خچل جیب ته واچولی او پلورونکی
ته بی وویل :
« دیر همنه ! چم چی دلیلا می بو تونو دختر خولولپاره دو گان
پرانیم یوزراوسل اهلی به بیاهم راشم . »

په خلورلاری کی و دریو

دیوی سیرمنی میزه سوقر و و هلو او په روغتون کی بسته شو ،
میر منی بی خوھتل چی رو غتون ته لاره شی هنه بلده نه و نو محکه
بی دوات له ترافیکه خفه هو پیشنه و کپه :
- پیشنه خوارم دروغتون لاره کوئی خواته ده ؟

سهمدا هنامخ وات دروغتون وات دی هلتنه چی ورمهه ی بیا پنی
خواته و گرخه چی خو گا سلاره شی روغتون به ووینی .

زه نا بلده یم یوه لنه لار راته و پایاست .

چی نا بلده بی نو په خلورلاری کی و دریو صتر کی دی اتی کده
وروسته له خودقیه و خمده امبولا اس رامی او تا به روغتون ته یوسی .

چی بدل لری گیله نیه لری

دیوی چئی پنه سپی و چی چله ددی سپه دسپی هبتن ته ورشی
او په ده قار سره بی ورته وویل :

سداخه ریشخندی ده چی سپی کملک نه شی تولی نومه بی ساته هنده
ده زماد سیر منی پهنه بی ژ و بله کمپی ده.
دسبی خشتن خواب ور کپه:

«خمه بابا هنده شی چی بدل لری گیله نه لری، که زره دی دیر
خوبی بی ته هم سپی و ساته او بیانی راوله چی زساد سیر منی پهنه
خولا خده، آن مردی ورته و چه چه .»

زه دخان نو کریم او که دبا دنجان

یوه ورخ دکلای خان دنپا او میله نو لپاره بادنجان پاخه کبری وو،
او د دسته خوان په سر با ندی بی د بادنجانو هه صفت پهیل و کپه:
- برسیره په دی چی بادنجان دیر خونه لری د بدن لپاره هم گتور
دی، په بدن کی وینه پا گکوی او همدا چول وینه ژیا توی، دخیقی
در دوله در مل گکوی، گکوله پستی ساتی او داسی نور او نور. د
خان نو کر دده هره خبره تا پیدوله او ویل بی:
- دیر په وایی، دا خبری رپتیا دی، بی له شکه بادنجان
دیر گتور دی او د تولو نارو غیو لپاره داروا و در مل دی، هر گوک
چی بادنجان خوری د هر چول نارو هی خخه به خوندی وی.
بله ورخ خان دبل چا کرہ میله و او د کور به د زوی سره بی
بادنجان ولیدل چی کورته بی بی ویل، ددی لپاره چی بادنجان
ورته پاخه، نه کپری نو د بادنجانو به شیجهت بی خوله پرانستله او نو کر
بی هم دده خوری په همه چول تا پید کپری ویل بی:

- دیر شهدي وويل ٻستا تو لى خبرى رپتئيا دى ، با نجاه دمبلو
ناروغيو سر چيئه ده ، که خوک په ڪال ڪي ڀو محل بادنجان و خورى ،
تول ڙوند به د ناروغيو سره لاس په گريوان وي .

يوه د نو ڪر خخنه پوپتئه و ڪپه چي هغه و رُخ ڪله چه خان صاحب
د بادنجانو صفت ڪولو ، تاهم د بادنجانو په صفت خواه پر انستملى وه
او اوس چي خاڻ صاحب د بادنجانو غيءٽ ڪوي ته هم د ده خبرى
تا ڀيد وي ، نو دا ولی ؟

نو ڪر خواب ور ڪر :

« ته هم عجيبة سڀي بي ، زه دخان نو ڪريم او که د بادنجان ؟
هر ڦنه چي خان وائي هغه رپتئيا دى . »

ز سو ڏير پله بله سهئنی سر ڻشخڙه و

نيمه شپه و چي دزر لبته د ڪور قر خنگ گنگسي شو ، ڙر لبته خپل
سيپه له خواهه خوبه را جگ ڪر او ورته وي ويل :
- احمد جانه ! جگ شه چي زيونبر د دروازى تر خنگ گنگسي
دي چي ڪو سه هيبهه نه وي شوي . احمد جان جگ شو خپله برسن
بي په او بيو اچوله ، ڪله بي چي دروازه هر انيستله نو گنگسه چي انو
ده برسن و انيستله او و تبتهيدل ، چي ابولي لاپل ورته را غيري ڪهه :
« ميونبر يوه برسن غلا گوري وه او په هغى مو سره چنگك و ،
ڏير منهه تاسو زيونبر جنگك و هڪاوه ، »

عدالت؟

کلمه چی دانگورو دین خبتن راغسی ، گوری چی یوسپی او یو
چرگ ک دانگورو په خورلو بوخت ده . سپی بی په ونه پوری و تاره
او چرگ ک بی له بن خخه دبا ندی ویست .
نمله ورته وویل :

- ای ساما ! هاخه دول عدالت دی چی چرگ ک دی وشاره او زه
دی و تولم ، او من می وھی او تکوی هم .
سخکه چی چرگ ک یوازی انگور خوری او ستا په شان ظا لم نه ددی
چی هم بی خوری او هم بی دخان سره وری .

دجا یزی گته

احمد د خلور نیمو میا شتو په از سوینه کی لو می برا یالی شو
پلار بی یو شا یسته با یسکل ورته و اخیست خو کلمه بی چی خو میا شتی
وروسته د کلمنی آز سوینی پانه راومه په هغه کی دو و لسم لمبره ریا لی
شوی و ، پلار بی دیر خپله شو او دا حمد خخه بی پوېتنه و کده :
ـ ته ورخ به ووچ په خپلو درسو نو کی ورسنه پاتی کسپری دا
هو میا شتی دی شه کول چی دو مره وروسته پاتی شوی ؟
ـ پلار جانه ! زه په خو تیر و سیا شتو کی توله ورخ په با یسکل سپریدم
درسونو لپاره می هیچ وخت نه در لود .

دوی قول زما دلاسه مره شوی دی

یوه ا کتر چی هر وخت د هد یوري په خنگ کی تیریده
خپل سخ به بی پقاوه . یوه ورخ بی ملگری پوشتنه ورخخه و کپه :
- اکتیر صاحب ! هر وخت چی دهه یوري تر خنگ تیر یوري
سخ ولی پتوی ؟
مکه چی دوی قول زما دلاسه مره شوی دی .

پیل درته پو خ کرم ؟

یوه سپی له بازار خخه دودی و اخیسته په لاره روانه و او یو، یو
شخوندی خوده ، د دودی په ینځ کی بی سچ ولید ، په ځیر قهر
مره دودی خرخونکی ته بیتره ورځی او ورته ویی ویل :
سمردار خوره ! په دی دودی کی دی سچ پو خ کرم ؟
دودی خرخو نکی ورته وویل : « نوستا هیله د اده چی دشپه و
افغانیو په بدل کی په دودی گکی پیل درته پو خ کرم ؟ »

خیر دی د مره شور و انده شی خبیلی

یوسپی رستورانت ته لارا او پیش خدمت ته بی ده دودی فرما یش ورکن،
کلمه چی پیش خدمت سوب (شوروا) ورته را ور، ځی خوده نکی
ولید چی یو سچ په هور و اکنی لا مبوو هي ، سپی پیش خدمت را و غوشت
او ورته ویی ویل :
- دامج دی په هور و اکنی لید لی دی ؟

پیش خدمت خواب و رکر:

«هو! لید لی می دی خیر دی دوسره شوروا، نه شی خمبانی که دیر
خپه گیپوی په «بل» کمی به دده پرخه کمه ولیکم»

په شیدو کمی و ریجی زما د گیلهی لپاره گتوری دی

یوه سپری د یره د و دی خور لی و ها او گیلهی خود ید له، د کلی خلکو په
کت کی واخیست او دروغتون په لور روان شول چی روغتون ته زبدی
شول، شندي گل خپل سلگری ته ووبل:
احمد جانه! چی کا کارو غتون ته ور سوی زررا چه زما

میلهه بینه.

- خهشی په خوی؟

- شپر بر افع!

ددی خپری په او ریل و سر ه ناروغ په کت کمی کینه است او په شندي
گل پسی بی خود کمپه!
«شندي گله راتم شه، ساهم سماسو کور ته یوسی، په شیدو کمی
وریجی زماد گیلهی لپاره د یری گتوری دی، روغتون ته حاجت لیسته»

حاجی تور گل خان

دوه ڈنه چی دیوی سودی لپاره بھرته تملی وو سهار به د دوی

دمخانیخ گوچی میلهه دوی ته ویل:

- گوہ سار ڈنگک (سماهار سو نیکر غه). دمسافر ینو بشر په ور ته ویل:

سماجی تور گل خان!

بله ورخ خپل سلگری د حاجی تور گل خیخه پوچتنه و کپه:

س حاجنی صاحب ته دهخنه سپری دختری په ما نا پوهیبری؟

ـ هو! هغه خپل نوم اخلى او زه هم خپل نوم!

ـ نه بابا هغه وايی سهار سو زه کمر غه.

ـ سهار سهار کلمه چی دوازه سره سخایع شول نو حاجی تور گل
ورته وویل :

ـ سهار سهار سو زه کمر شه!

ـ بهو نی سپری په پراخه قنده وویل :

ـ حاجی تور گل خان»

عجب تصادف

دوه تنه ملگری دسر و یس په تمثای کسی سره سخایع شول کل کمه

ـ هتری هشی بی سره و کپه ، یوه له بل خجنه پونته و کپه :

ـ ی Hammond جانه ! خنگه ولاو بی؟

ـ بدخلپلی میرسنه سره می دلته و عده کپری ده او ته خنگه راغلی بی؟

ـ زه او سیر من می یو هرو گرام لرو .

ـ په دی وخت گئی دوه میرسنه را بشکاره شوی او ی Hammond وویل :

ـ حیدر جانه ! هغه دوه همچی چی دی خواته رامی دتورو

ـ و یېشتانا نو لرو نکی بی زما هر من ده او د زیپه و یېشتانا نو خبیثه شه می
ملگری ده .

ـ عجب تصادف دی همغه زیپه و یېشتانا بی چی دی زما همیوسن ده

ـ او د تور و و یېشتانا نو لرو نکی می معشوقه ده ،

میر و پنهان

محمود جان ته خپل مانگری وویل :

- محمود جانه یوه داسی پنهانه راتسه پیدا گوه چی په توله نپری کن یی دهکلا ساری نه وی .

محمود جان په ڏیرو ڪایو کنی و گرځیده او دزرو پنهانه په سرسته یی ڏیرو پهکلی پنهانه پیدا کنوه ، ملګری یی راوغوپت او ورته ویی و تل :

- داسی پهکلی پنهانه یی ډرته پیدا کنوه چی په توله نپری کنی یی ساری نشته «خو یوازی یو عیب لری او هنچه داچی میر و پنهانه ده »

دخوانید و گولی

یوه پنهانو س کان سپری په ورځپانه کنی ولوستل : «د احمد در همچی خیخه هنچه نوی را وسیدلی گو لسی و اخملی چی دیوی دانی په خور لو سره لس کاله دخوانیده .»

نوموری مددستی دهنه در ملکی خیخه پنهانه گولسی و اخیستی او په پیوواری و خوپی .

نیټر ښی یی مهار ورها لدی غبو کوچی پورته شنده کار در ٻاندی ٺاونخت گیپری .

نوسوی ورته وویل :

«لوههی قنی را گوھ او بیامی و پکتیون ته یو مه ! »

زره بینی عینکی

یو سری عینک پلورنخی ته ورنوت او عینک پلوزونکی ته بی
وویل :

- وروره ! یوه جوره داسی عینکی را گووه چی کوچنی شهان غت
وچیه .

پلورونکی زره بینی عینکی ورکوهی، کلمه چی سری دپلورنخی
مخدنه ووت یوه انگور پلورونکی ته بی وویل :

«وروره ! دایوه دانه ھو کانه په خو خرخوی ؟»

د نصوار و کوتی

یوه سری دپا میر سینما دخوا اراسم پورخنه را گوز هو کله چی
په دی ھوھوچی د نصوار و کوتی ورخنه هاتی ده نوله پیکتەم خدھه بی
د خپل دفتر ھیاده ته ناری ھیل کپی :

- احمد جانه ! او احمد جانه ! زیاد نصوار و کوتی را واچوه، د
نصوار و کوتی !

چی تود شم بیا کور تەخم

بو سری ھ غلا لپاره دچا کور ته ورغی خود کور خبتن دخپلی کوتی
خرا غ ترسهار ھوزی روھا نسہ پر یسپود، غسل تر سهاره پسوری
د کپکی لاندی په سمه ھوا کی منتظر پاتی شو. کلمه چی سهار شود کور

خبېتن ته بى كېنگى ورۇقىكولە اودىكۈر خبېتن وربا ندىغى خېو كېپى:
خۇكى بى او خە ئۇوارى؟
غىله ئورتە ووېل:

ـ رېپتىجا چى دېلە ايا نو زەر دەكىا نى خەنە جوھر شىوى دى، زەتر
سەهارە سەتاد كېپىكى لاندى انتظار باسم اوته پەقۇدە اوور و ھانە
كۈپە كى خوبۇنە كىسى، دا كېپىكى پەنەزە چى لۇتەودىم، بىما كورتەڭىم.

زەنە پۇھىدەم چى بىلەل دباز يېنگىرى لەپا رەاخلى

يۇھىپى يو بىلەل واخىست، كەلە بى چى بىلەل خۇپۇل كۈر تە راور
او پە قەس كى بى واچاوه و بى لىم چى بىلەل بى يوھ پېنە گۇددى،
سەمد سەتى بى بىلەل ھلورۇ نكى تە ورۇرداو ورتكە و بى وېل:
«ولى دى دىھە گۇد بىلەل بى ما باندى خىرخ كېرى دى، بىنگى خۇھم
يۇحد لرى؟.

پەلو رونكى ورتكە ووېل:

«ما فەركەداوە چى بىلەل دآواز لەپارە اخلى، پەدى نە ھوھىدەم
چى د گلداو باز يېنگىرى لەپارە بى اخلى.»

زەنە خەلەو يېنىت پېنىزى زەنەلەرم

يو مىرى دسوتىر لاندى شواو ھېنە بى ما تە شوھ چى خە ناخە رۇغ
شۇپە سو تۈرۈن بىنەنلىكى دلىسوزرۇ افغانىيۇ د
تاواھ د عوھ و گۈزە سوقۇرۇن ورتكە ووېل:

لیو شهه تخته هفت را کهه زه خوشه میللو نز نه یم .

سپری خواب ور کهه :

« زه هم خللو پیشت پیشی نه لرم چنی په بله پیشه با ندی په لارلا رهشم . »

په یوه لام سی کشته دسمندر په غاره کیپنوده

یوه پری په یوه غونه کی دخپللو سفرو نوشیخه یاد و نه کوله او ویل

بی :

« دجا پان سفرمی نه شوخوبن مکه چی هلتنه سخته زلزله و شوه ،
دهوقل پیت را وغور خیده او تول د بام په سر شیان په ما باندی
را و لویدمل »

بل سپری دده خبری غوشی گپری او ویل :

« ما ته دی هم را په یاد کرده چی خو باله بخوازه په جا پان
کی دسمندر په غاره ناست و م یوه کشته بی خه ناشه سل تنه په
کشنه ناست و د و بید و په حال کی وه ، د کشته سپر لی زیما خیخه
د سوتی غوچه تنه و کوه سمدستی می لا س و را وجد کپراو کشته سی
دسمندر په غاره کیپنوده . »

یوی پیغله هم را ته و نه و دل چی زه دی بندخه یم

کله چه احمد خپله سیرمن پشخه کرده او بیرته گورته راغی
ددوستانو داد گیرنی ته مترگی په لاره شو چی گوندی شو کیه پیدا
شی دده دزره خپره ورته و کپری ، خوچی دخپلی خوچی خپره یی وانه
وریده په گیله آمیز دول بی وویل :

«په ڌيره خواشيني سره بايد ووايم چي دخهلو دومستانو خخهه
مي د داسى بي هرو اي هينه نه در لوده خنکه کله سى چي و رور
هڙشو، هر چا زاته ويل چي ز هدى ورو ريم، چه خورسي هره شوه
نوهر چاراته ويل چي زه دى خوريم. هيلا دول کله سى چي سور
سره شوه تولو زرو بشللو ها او گيرنه را ڪوله او راته ويل بي هى
سونبر تولى ستا سيندي يو، خو اوس چي سى پنهه هره شوه، يو پيغلي
هم راته ونه ويل چي زه دى پنهه يم. »

خواب

هملک دخپل پلار خخهه پونچنه و ڪپهه : «پلارجا نه ڪبان ول
خبرى نه شى ڪولاي؟»
پلاربي خپل ولی وغور څول او وبي ويل : «ستا خوله چي د
او بونچه هه که وي خبوي ڪولى شى؟»

دادهير ظلم دى

پنهجي به ڌير ناز او نزا کت سره خپل ميره ته ويل : «گرانه
پوهيرى چي سبا مود واده هلمه کالا یزه ده؟
- هو! پو هيچوم!

راخه هى سباته زما او ستاد واده دشلمى کالا یزى په ويسار
پسنه حلال ڪرو.
- سنه، داسى نه ڪيوري.
- ولی نه ڪيوري؟

ب محکم دا ډیر ظلام دی چی یو بی گناه پسه زیما او ستاد شل
کارنی غلطی له امله ووژنو.

چې بجلی سرهشی

یوه لیونی بل لیونی ته وویل: «که چې ری ته په رهټیا چالاکه
وی نو زه به لاسی بجلی روپانه کرم او ته ده ټی به روپنځایی با ندی
پورته شه.»
دوهم لیونی خواب ورکړه: «ډیر پالاکه بی، غواړی چسی
کله زه د بجلی په رنځای پورته شم تو ته خراغ یې کړی او زه
به محکم با ندی را وغور ځم.»

د خداي پهانی کست

یو بی با که خوان دخوں خپر تمند دوست په کور کی میله شو
کله بی چې د کور به پېکلای لور ولیده دخپلوا لاهو شا ټه په ترڅه کې
بی وویل: «ای کاشکی چسی خپل بست کستو نه می دهان سره
راوړی وای.»
ده د کور به خخند په تایپه با ندی د یوه بست کست خوپنځه و کړه.
کو، به خپل لاس پورته کړ او بی با که خوان بی یوه سخنځه خپل په
وواهه بیا بی ورته وویل: «د خه دی د خداي پهانی یو بست کست!»

د خه د کونکی خواب

په وونکی پوپنځه و کړه: «دانسان تن په خه شی با نهی پوپل
شوي دی؟»

زده گونگی بخواب و رکر: « به کماله و، جرا بوا و بو تو نو باندی. »

دەلانار و غى

ملا ناروغ شو، خپلوان يى پوېتىنى تە راھال او خوشە يى دەدە پە گور كى قىرى كېرى خىرنگە چى سلا ھ يو پە تەنگە شو دخپلى بىسترى خەخىدە راپورتە شو او وېسى دېسل: « خېتىن تىعالي مەتا و دعا گانى قبولي كېرى، دادى زە روغىرىت شوم خى خپلوا كورۇ فوتە لارشى! »

دېرە گەتە

يو داكتىر چى دخپلى كېتىخى خواقسە روان و خپل ملگرى تە يى ووپىل: « احمد جازە! كىلە چى زەما دنسىخى دارو دىرى خەخىدە تىر شى پە دوو دقىقە گەتە خپل تا ئىر خى گەندىسى »

احمد ووپىل: « سەمە دە، هە خۇكەت چى سە دە كەتىخى خەخىدە دە كەنگەنۇ پاپورىزى پەرائىزى دېرە گەتە بە و كېرى. »

پەيوەسو كى بى دەرى ورى كېرى

دە دەنەنۇ انخۇرۇ گەرانۇ دخپلى سپەر ھەنسىنۇ پە ھەكىلە ئەپىرى كەنلى يو و ووپىل: « دېرە بىكلى او بى سارى انخورىسى جور كېرى و خۇ... خەنگەدە خەپلى خېرى پە « خۇ » پاى تە ورسولى نوھەنە انخور پەپىرى دى؟ »

دە خپللى سەرەنلى انخورىسى جور كېرى و كىلە چىي هەنە زەمىن

مېرىنى ولىدە زىما دىوردىنخور گومان بى ورباندى و كېر او بە يوه سولىشىي دېرى ورى كېر.

د بىلا ناسۇنۇ پلا تو نكى

پە تىبا تر كى يوه مېرى هەرە ورخ يوه دانە لىموداسى زېمىنە چى او بە پە كېنى نەپاتى كېدى وروستە بە بى ويل : « هەخۇڭىن ددى لېمۇ خەخە يو خاڭىن او بە و بامى زرافتىنى جايىزە ور كول گېپىرى » دە پە دى لو بە بە سەماشتۇ او كلۇنۇ خېل نىندراباچىان بۇخت ساڭل . يوه ورخ يوه نىڭىز سۈرى دەستىچىق سرتە بۇرۇتە شو او دلى يەخىجە بى دېۋە خاڭىكى بە ئەملى دوھ خاڭىكى او بە وىستى .

تول نىندراباچىان هكك پەك شول او نوسۇرى بى بە نەر لە بېسى چىكچىكى سەرە بىدر گە كېر.

كىلە چى نىندارى پۇدو نكى دە تە دىزرو افغا يىنۇ جا يىزە ورلاندى كەرە پۇچىتىنە بى ورخىخە و كەپە : « تاسو خە كار كۈرى ؟ » - زە د بىلا ناسۇنۇ پلا تو نكى يەم .

« چى داسى دە نوتە كولاي شىچى ددى ھۆستىگى خەخە د بۇرە لەمۇ او بە و باسى . »

د دە بىكس سى اخىستى دى

يوجىب و ھونكى ھەمۇقىر مەرە تىكىشى او ترا فىككە ھەنە روغۇنۇن تە يۈنى، كىلە چى نوسۇرى پە خود يىشۇ ترا فىككە ھەنە و كەپە : « د سو - تە لەپەر دى واخىست ؟ »

سەرەتىي ولىمە زىيا دەموردانخور گومان يى وربا ندى و كېر اوپە يوه سولكىيى دېرى ورى كېر.

د بىلەن سەن دو پلتۇر تىكى

پە تىيا تر كى يوه سېرى ھەرە ورخ يوه دانە لىموداسى زېمىنە چى او بەپە كېشى نەپاتى كېيدى وروستە بە يى ويل بە « ھەرخۇڭچى ددى لىمە خەخە يو خاڭكى اوپە وباسى زرافغانى جايىزە ورگول كېيىرى » دەپە دى لوپە بەمەياشتۇ او كلوۇنۇ خېل نىندرارچىان بۇخت ساتال . يوه ورخ يوه نىڭ سېرى دەستەجە سرتە پورتە شو او دا يەھىخە يى دى يوه خاڭكى بەخاي دوھ خاڭكى اوپە وىستى . قۇل نىندرارچىان ھكەپكە شول او نوسورى يى بەھەلە پىسى چەكچەكە سەرە بىدرگە كېر.

كەلە چى نىندرارى پۇدو تىكى دە تە دزرو افناپەنوجا يىزە ورلاندى كەر پۇشتىنە يى ورخىخە و كېر بە « تاسو خە كار كۈمى ؟ » - زە د بىلە نسونۇ پلتۇر تىكى يەم .

« چى داسى دە نوتە كولاي شىچى ددى ھۆستىكى خەخە د ھورە لەمۇ اوپە وباسى . »

د دەپكىس مىاخىستى دى

يوجىب وھونكى ھەمۆقەر سەرە تىكىشۇ او ترا فىككە ھەنە ووغۇتون تە يۈۋە كەلە چى نوسورى پە خورد شۇ ترا فىككە ھەنە ووغۇتون تە تەر لەپەر دى واخىست ؟ »

سېرى اه د ډيره عاجزى سره ووپل : « ځمه وکرم تو له نهی مسى ولټوله هیچا پېنځه نه راکوله ترڅو می ستا سره لیک ووهل شسو . »

سېپی نارو غشوي دی

سېپه د خپلی پېنځی خڅه پو پېنځه وکړه : « ګرانی نن د اخابونه خنګه ناپاک دی ؟ »

پېنځی بې خواب ورکړه : « خنګه چې سېپی نارو غشوي دی . »

د صابون بوی

د داسی بېکاریږي چې ستاسی هوتل د ډير ټاک دی !

د خوړه پېه وشول چې ٿامسی هم په دی موضوع پاندی و پوهیدی خووونه و پل چې خنګه ٻو شوی ؟

« خنګه چې د لته تول شیان د صابون ، بوه کوي . »

د لېسېر ینو ڏېنى

یوه سېرى د دی له هاره چې خپلی پېومنې ته و فاداری ٿا بته کړي هغې ته بې ووپل : « کلمه چې د کورڅخه وو ځم ټیکلله هر دی پېنځی ته نه گورم . »

پېنځی چې لایخوا د خپل سېپه په بېخ د هر دی پېنځی د لېسېر ینو ڏېنى لېدلی و په سره سېمنه بې ووپل : « زما و فاداره او ساده خاونده اکه هر دی پېخو ته نه گوری نو کلمه چې کورته را ځی په هندا ره کې

خبو خپل څهان ته گوره خود پردي بشخی د لبسر ینو داغ دی له سخن
شخه لري کپوي .»

د رواغ دی

ښوونکی د خپل زده ګونکی خخه ړوښته وکړه : «که چېری
دوايم چې زه دير بشکلی یم . دغه حالت حال دی او که میاضی؟
زده ګونکی سمدستی څوتاب ورکړه : «د احالت نه حال دی او نه
ماضی، بلکه در واغ دی .»

لیونیان

دری لیونیا نو یه خوی منځ کې شبری مړه کولی، یوه
ړوښته وکړه : «کله چې در یاب وچ شی ګیان چېر ته دروسي؟
دوهم څوتاب ورکړه : «ونی ته ہورته کېږي» دریم وو یل : «زه
دا خبره نه منم، هه او چان خونه دی چې ونی ته ہورته شی .»

زه په ډوډی ډسی سرگردان یم

یوه ګد ادبیای ځمځه ړوښته وکړه : «سلام علیکم، بشیریت خو
دی چې نن یه ښبوران ئی؟»
ډایا وویل : «خه، خپل پت دی اشتها نه لرم ځکه چکر وهم
جه اشتھا می پیدا هی .»
ـ ته ځکه کوي، چېر ته روان یې؟

-زه اشتها لرم خو دخورا که له پاره خه شی نه لرم په ډوډی
پسی سر گردان یم .

سو نبودوی کاشوغی لرو

ناروغه ډاکتر ته ورغی او ورته وی ویل : «ډاکتر صاحب
سینه می ډیره خو ډیوی . »
ډاکتر ورته وویل : «زه یو بول شربت در ته لیکم ، دو رخی دری
کاشوغی و خوره ، جو ډیوی . » ناروغه وویل : «دانخبره ا مکان نه لری . »
سولی امکان نه لری ؟
شکه چی مونه په گورکی یوازی دوی کاشوغی لرو .

خیردی سو رجای

یوه هلگه خپله وره خورله لاسه نیولی وه او له سپ که خیله تیر یدل
نبوی و چی دو اره مو تر وو هی . یوی میر منی ورته وو یل «ای
هلکه ! دا خوردی و ژنی او سن نبودی مو تر و هلی و . »
هلک وویل : «خیردی سو رجای هیچ پروا ، نه لری زه شپه نوری
خویندی هم په گورکی لرم . »

دو مرد بهو خاتم

هیمن : گرانه که زه ور که شم او یا مرد شم نو ته به خه و گپی ؟
- که ته ور که شی او یا سپه شی زمازره به هم و دریوی .
- رپه چیا وای ؟ او خدا یه هیچ با ورسی نه کپیوی .

سزه سو گند بادوم چې رېتیا وايم که ته سرهشی او یاور که شی نوزه بە دەیرى خوشخانلى خېخە دو سەھ و خا ۋەدم چى زېھى ودر بیوی او سرهشی .

هندارى تەنخا مىخ

سەرگل : كلمه چى شراب و خورم تۈلىي خىزى دېيىز و گانوپەشان راڭە ھەكارىپىرى .

پەرلى : اي احمدە زىخلى مى درتە و يىلى دى چى كلمه شراب خېشى او نىشە كەپرى نوھندارى تەنخامىخ مەدرىپە .

زمازىپە غوا اهم و گورە

دوه مېتان دىيىند پە ئازارە ناست و او دىزىپە خوالە بى سەرە كولە دوى پە خپاوا مىيەنەنە كەپخىزرو كى دوئىرە سەرە دوب شوي و وچى ھېش خوک بى نە لىدىل . يو سەرى چى زىپە غوا ور خېخە ور كە شوي و ددوى خواتە و رو گرخىدە چى دخپلى غوا ھۆپتەنە ور خېخە و كېرى ، پە دى وخت كى جىلى دەھلىك خېخە ھۆپتەنە و كېرە : « گر انە ! زماپە مەتر گو خە شى گورى ؟ »

ستاپە سەتر گود خېل ژوند پانگە گورم ، ستاپە مەتر گو زما دژوند زەرى ، ستاپە سەتر گو كى دخپلۇ غەمۇ نولە گردا ب خېخە دخو پېيۇ ھەپوتە راوتل گورم .

پە دى وخت كى دغوا خېتىن دەھلىك خېرى غۇشى كېرى او غېرىي

خوان شاعر

یوه نامتو شاعر یو چوان شاعری ته و هیخاوه ، ده دوی ور خی
وروسته یوه سل ہانی کتبا بچه دشعر ڦزو خیخه ڏکه کرہ او نامتو
شاعر ته یی و ویل «امتاذ صاحب که زحمت نه. وی زما ٿول شعرو نه
و گوره اود ڪمزور و شعرو نو ٻه و راندی صلایب و باسه . »
خو ور خی و روسته چوان شاعر خپل استاذ ته و رغی ، دشعر و نو
کتبا بچه یی و رخخه وا خیسته و بی لیدل چی په گتبا بچه کی هیخ ڏول
صلایب نه دی ایستل شوی نو و بزی ڏیر خوم محال شوفکر یی و کم چی
گئی دده ٿول شعر و نه سم دی ، دامتاذ خخه یی پوشته نه و کره :
«امتاذ صاحب لکه چی زما ٿول شعرو نه سم دی ڻکه چی تا سو ٻه هنخه کی
یو صلایب هم نه دی ایستلی . »

- که چیری ما سمتا خبره مهله وای نود کتنا بچی شخه به دی دعیسو
یا نو هدیره جوره شوی وای .

دوہ شل کلمنی پرستاری

یوناروچ داکترته و رغی داکتر و کوت اوورته و بی ویل :
«پلاره! ته با یدور و سته له دی استراحت و کری اوهم یوی هلو بینت کلمنی
هرستاری ته ارتهالری »

ـ ڈاکتیر صاحب ! داسی نه کنه ی چی دیوی خلو بیست کلمنی
پرستاری ہے مخای دوہ شل کلمنی پرستاری راتہ وتیا کی !

موبیلی درخو

یو پی دخپلی میرمنی اوشاشو مانوسرہ و اصل آبادتہ تلو، تکسی
سوپر تہ بی لاس و رکپ اورتہ وی ویل : « موبیل و اصل آبادتہ پہ
خووپی ؟ »

سوپر وان داشی مخواب و رکپ : « تاسی پہ دری سوہ افغانی ورم
اوہ سا شو ما نو خنچہ سو کرا یہ نہ اخلم ۰ »

ـ پی ڈیرخو شحال شواو سوپر وان تہ بی وویل : « ڈیرہ منہ !
تا مود غہ ما شو ما ورسوی ، مو بیل پلی درخو ۰ »

ھنگہ زما پیچی تہ ورتہ وہ

قاضی دتو رن خنچہ ہو بیتہ و کپہ : « ولی تہ پہ خپل سرہر دی کور تہ
ورننو تلی بی ؟ »

ـ تورن وویل : « فکر می و کپہ چی خپل کو ر می دی ۰ »

ـ گلمہ دی چی پیچہ ولیدہ نو ولی و تبیتہ میدی ؟

ـ چکہ چی ھنگہ کتیہ متہ زما پیچی تہ ورتہ وہ ۰

پہچو کات کی دنیہ خبری

یوہ پیونکی خپلوزدہ کونکیو تہ نصیحت کا وہ وی ویل : « تاسو
قول با یہ خپل کارونہ دچو کات پہ داخل کی و گپی ۰ »

یوہ زدہ کو اکی وویل : « چی داسی ده نویویو با یہ هر یو مخانہ
چو کات جو کپر کرو ۰ »

زه هم په بسته ره کي زه و یله کېږد

دوو ملگرو په خپلوا منځو کي خبری سره کولی یوه وویل : « زه هیڅکله په سفر نه خم شکه چې پلار او تره می دواړه په سفر کي سره شول ». »

دو هم وو یل : « زه هم هیچ کلمه په بستره کسی نسه و یله
کېیرم خکه چې پلار او تره بې دواوه هه بستره کې په شوید یه ۰ ۰

چھکپڑی

پریه هملک دخپل پلار خمخه پوشتنه و کپره : « پلار چانه !
دغه خملک ولی په جا ده کی خوک یوی خواته او خوک بلی خواته روان دی ؟ »
پلاریه وویل : « که چېری قول خملک یوی خواته رو ان شی
نو خمکی مو ازینه خرابیوی اوچه کیوی . »

تا ته می هم صفر د ر کو

پوو نکی دخپل زده کونکی شخنه پویتنه و گووه : «شیر شاه خوک و؟ »

نکی ورتہ وویل : «دادی تا تھے می ہم زور ور صفر در کرو۔

لومهی زمافیس راکره

یو ناروغ دهاکتر کتنهنجی ته ورغی او په زوره بی ناری کړه ی :
 « داکتر صاحب مرم ، هله زراراته ووایده چې شه وکړم ۹۰ .
 داکتر ورته وویل : « هله زو کوه لومهی زمافیس راکره
 چې ددی نهی شیخه پوروری لارنه شی . »

د ژیگو لوزره

یوه ژیگواو دا کسیز ز داکتیر ته وویل : « هیله لرم چې زماد
 زره یوستر عکس وانځلی .
 داکتر ہوبېټنه وکړه : « ھوسره وخت کیږی چې دزیه نار وغې
 لري ؟ »
 دزیه ناروغی نه لرم ، غواړم چې دغه عکس خپلی کو ژدنی
 ته ورولیدم . »

د ډیښټا نو خو ډیډل

یو سپی داکتر ته ورغی او ورته وېی ویل : « داکتر صاحب
 دسر ویښتان می خرد یېږی .
 داکتر ہوبېټنه وکړه : « څه شیې دی خورلی دی ؟ .
 ډوډی او هوتله .
 سخه ورکت شه پېی نه دی خوراک د سپی په شان دی او نه دی خمود .

افسوس

د یوه ساده سپی سور د یوو او بدی ناروغی له اسله مړه شوه ، ددی

شویه او خیرات لاتیر شوی نه و چی میرمن بی هم به کته، مته نه روشنی اخته شوه یوه ورخ ده خپل ورور ته وویل : «زه به تاوه یز پسی هم ، زیما تر راتگ پوری دخپلای ورینداری دخپل ایو ره شیخه کله چی هغه دکور شیخه ووت ، ورینداری دخپل ایو ره شیخه هیله و کره چی پنهانی و ریاندی تینگی که که چی دنهانه یو تینگو لو به نه کی دوازه سره جور شول اویه .. ددی ته و روسته بیخه په پیشوود ریده او روغه رسته شوه . لیوری بیه مدد سنتی دکوقی سرته پورتہ شواوه خپل ورور پسی بی غیر کبر : «اولا! اولا! ورینداره جور شوه بیر ته راو گرخه ..»

دپیخی بیمه بیر ته کورتہ راغی چی خپله سیرمن بی روغه ، رسته و ایده ، دخول کوچنی ورور شیخه بیه اونچنده و کبره : «داخنگه په دوسره لنهوخت کی روغه شوه ؟

وروری بیه پوره صداقت سره خپله رپتنه کیسه ورته و کره . ددی کیسی داوزید و خخه وروسته دپیخی بیه خپل لاسونه و سولول اووی بی ویل : «افسوس چی سور سو .. فته را شیخه سره شوه ..»

نه می خوبنی چی ور یا تنهخا و اخلم

یو بیهور بده هره ورخ به خپل دفتر گی و یده کیده بیوه و رخ دموسیی رئیس راوین که او ور ته و بی ویل : «نه شر میوری چی هر خل زه متمامو کوچی ته را خلم ، ته و یده بی ؟

ما سور خپلی متوگی و مبنلی اووی بی ویل : «داخکه چی زه دور یا تنهخا شخده کر که کوم او نه می خوبنی چی ور یا تنهخا و اخلم ..»

نودستره گو خاوندا تو کلهه ما ته را پر یعنوی

یوه بدرنگه بشگه درانده سپه میرمن شوه، دی به هره ورخ دخپهای
پنکلا ستاینه کوله او ویل بی: «گرانه ازه په دی خبره یوره خواشینی
یم چی شبنت تعالی ته وند که بی اوزما ده یری بی حله پنکلا
ذیخه خوند نه شی اخیستی، ان تردی چی دپنکلا په مانا باندی هم
نپوهری!»

روند دخپلی سپهی ددی هر له پسی ستاینوشیخه په ذنگ شوا و ورته
و بی ویل: «بس چی نور دنده خبری و نه که بی، خیودی چی زه روند یم
خوعلق سی په خای دی، که، پیوری ته دوسره پنکلای وای نودستره گو
خاوند انوساته را پر یعنوی؟»

زه هم پرخوریدم

یوه ورخ بشگی او سپه دخپلخوانیوا و دکوژدنکید و یادونه را
ذازه که، میرمنی بی وویل: «د اخیره بی پرخوری چی زما او
ستاد کوژدنکید و تو لی خبری نه دی راهه یاد.»

سپه بی وویل: «زه هم پرخوریدم چی هیچکه هغه لو سپری کتنه
جی و روسنه زما او ستاد کوژدنکید و سبب شوه نه شم هیرولی.»

د پرخوری ده که په ژی تلو د مو ترد ناخا بی هارن خمه داسی و

دار شوچی دخپلخمان د بچکو لو په تریخ کی بی دوبل سپه د سو تر خوا ته

و رتیله کړ او هنډه تهی شو، تهی سېری په نوموږی باندی دعوا و کړه او خوره
یې مهکمی ته ورمهده .

دی هنډمی رئیس د تهی سېری خنځه ہوښتنه و کړه : «نوم دی خه هې
دی او پلا ردي شه نو مېږي ؟ »

بزمآ نوم ریښمین دی تخلص سی رېښتنی دی او ده لار نوم سی
انډیوال دی .

ـ دغه سېری چې دعوا دی ور ٻاڻدی کړی ده ٻېڻنی او متساو
ترینځ کویه پخوانی دېښنی شتہ ؟

ـ چا یې ډالو ډېری ځل دی چې دغه سېری وینم، خوږو نیو ترینځ
پخوانی دېښنی ده ځکه بې په لوي لاس دموټر خواته ورتهله کړم،
که ٻام می نه وي کړی او س به په دی نهی کې نه و م .

ـ دی هنډمی رئیس بیا دبل سېری خنځه ہوښتنه و کړه : «تلهم ډالو ډېری
خپل نوم، بیا ده لار نوم او، وروسته راته ووایه چې دغه تهی
سېری دی پخوا پېڻنده او پخوانی دېښنی دی ورسره درلو ده ؟ »

ـ چا یې ! زما نوم زېر ګل دی، تخلص می «زړور» دی ده لار
نوم می شیندی ګل دی او تخلص بې ټوریا لی و . دغه تهی سېری
سی هېڅکله دېڅه نه دی لېدلی او پخوانی دېښنی هم حره نه لرو
رېښتنی خبره داسی ده چې زه دسېرکه په ځنډه روان و م په ځاځانی
ډول موټر هارن و کړ، زه سخت ودار شوم د ځان د دیر زړو چ
کولو په لپکی سی چاځلی رېښتنی دسوټر خو اته ورتهله کړ او تهی شو.
دی هنډمی رئیس به لور آواز وختنډل او دېځانګلی زړور خنځه یې
ہوښتنه وکړه : « ته چې د ټوریا لی زوی یې او تخلص دی هم زړور

دی نو خنگه دمو ته دهار ن خیخه دو مره دهار شوی چې نبودی ووه
با غلی رېتني دمر گک منگولو ته ورو سپاری؟
- صایب! زه هم او س پوه شوم چې «دېر و خملکو تخلصونه سرچووه
دی «خکه چې گوا پلار هم کله چې زمونه د گاونه دی کورته شمله
ورغلی وو او د گزور ځښتن دزی ورباندی و کړی زاره ترک ک شو.

دامی خو سره بد کار و کړي

بوی پېځی په خوب کی چهغه و کړي او د دره سخنې په تکلیف ووه
مېډه یې راوی پنه کړه او ټوښنه یې ورڅخه و کړه : «خیریت خودی
خه درباندی و شول؟
- دېر سخنې ګوم چې راوی پنه دی کړي، خوب می لیله چې زه
مه شوی یم او سه ریستا نه ته یې ورکښه کړي
- واخ دامی خو سره بد کار و کړي هی راوی پنه می کړي.

دلته دی راهی

یو سری دخپل آشنا کورته ورغی او دوی او ونی یې پرله پسی
کېږي کړي.

آشنا یې ورڅخه په تېگه شوا و وزته وین و یل: «نن ستا موسیز ښی
تیله ټون و کړو، دېر په بېره یې کورته غوښتی یې»
سپی سملستی خواب ور کړي: «هیله ګوم تیله ټون ورته و کړي
چن همه هم دلته راهی».

بَشَّهْ دَى چَى رَنْگَمَالْ دَى

كَلَهْ چَى دَاكْتَرْ نَارُوغْ وَ كَوْتْ ، دَدَهْ بَجْجَى تَهْ بَى وَوَيلْ : « سَقا
سَيْرَهْ دَيرَه خَطَرَ نَاهَ كَهْ نَارْ فَغَى لَرَفْ ، وَ كَورَهْ چَى لَاسُونَهْ بَى شَنَهْ
شَوَى دَى »

دَنَارُوغْ سَيْرَهْ مَهْدَسْتَى خَوَا بْ وَرَكْبَرْ : زَمَا سَيْرَهْ رَنْگَمَالْ دَى
لَحَكَهْ بَى هَمْبَشَهْ لَامْونَهْ شَنَهْ وَى . » دَاكْتَرْهُرَتَهْ وَوَيلْ : « بَشَّهْ دَى چَى رَنْگَمَالْ دَى
أَوْ كَنَهْ دَيرَه بَخَوا بَهْ سَرْ شَوَى وَايْ . »

زَهْدَوْ دَى بَيْتَرْ نَمْ

يُولِيونِى بَاغْ تَهْ لَارْ ، خَوَتَنَهْ نَورْ هَمْ دَيْمَلِي أَوْ سَاعَتْ تَيْرَى لَهْ
پَارَهْ بَاغْ تَهْ تَلَى وَوَهْ . كَلَهْ چَى دَوَى پَهْ دَوَدَهْ كَيْنَا سَتَلْ لَيْوَنِى
هَمْ وَرَغَى أَوْ دَوَدَهْ پَهْ خَورْ لَوَيْنَهْ وَيلْ وَكَبَرْ .
سَيْلَهْ كَوَوْ نَكَوْ بَوْبَشَهْ وَرَهْمَهْ وَكَبَرْ : « تَهْ خَولَكْ بَيْنَ أَوْدَلَهْ خَوَكْ
بَيْتَرْ نَى ؟ »

لَبَوْنِى لَوْسَيْ بَوْبَشَتْ شَيْخُونَدْ بَهْ خَسُو لَهْ كَهْ أَوْبَلْ بَيْنَ پَهْ لَاسْ كَى
جَوْرَكَبَرْ بَيْا بَى وَوَيلْ : « زَهْ ؟ زَهْ بَمْ ، دَلَتَهْ بَوازِى دَوَدَهْ بَيْتَرْنَمْ . »

پَرَوَنْ أَوْوَرْ مَهْ وَرَخْ چَيْرَى وَى

يُوسُرِى هَرَهْشَهْ نَاوَخَتْ وَيَدَهْ كَيْدَهْ أَوْمَهَارْ بَهْ نَاوَخَتْ وَيَبَنَيْدَهْ
نَوْلَمَكَهْ بَهْ هَرَهْ وَرَخْ خَپَلْ مَاسَورِيَتْ تَهْ نَاوَخَتْ وَرَتَلَوْ ، يَسُو وَرَخْ يَسِي دَ
وَظَيْفَنِي خَخَهْ دَرَانَگَهْ پَهْلَارَهْ كَى دَدَرْ مَلَخِي خَخَهْ دَخَوبْ كَوَلَى وَاخِسَتَى
أَوْدَشَهْ بَى دَرَى گَوَلَى وَخَورَى ، دَدَرِيمَى شَهَى بَهْ سَهَارَدْ ، لَالَّهَ آذَانْ

راویشن شو او ژرتو لو دمیخه دفترته ور غلو، او محمدستی در نیس دفترته
ور ننوت او ور ته وی ویل: «رئوس صایب! دا دی ستاد نصیحت
سره سه ډټولو ما سورینو خیخه دیخه را غلی یم.»
ریس ېه بزرگو، بزرگو ور ته و کتله او پوهنه یهی ور خیخه و کړه:
لوسی داراته وا یهچی ته هرون او ور ېه ورڅ چیری وي؟»

سبا یې لیکی

پوهه غله پیسی خلا کړی وي او هغه یې خو عملی و شمه رلی، خوشمیر یې
غله کواهه. میز من یې یې حوصلی شوه او ور ته وی ویل: «او من په ده
نه، سبا به پوهه شی چې خو سره پیسی دی خلا کړی دی.»
په یې پوهنه و کړه: «سبا به شنګه پوههشم؟»
سبا ته یې هرو ښرو په ورځانو کې لیکې چې خو مره پیسی دی
غلا کړی دی.

د ملا خر

یوه ورڅ د ملا نصر الدین خزو رک شو، پیر پیسی و ګرځنیده خو یې
نه ښوند. ورو شه یې سورا مولی و یوست او وی ویل «خو مره په
ده چې زهور باندی سپورنه یم او کنه نوزه به هم ورمه و رک شوی واي.»

شپیلی غږول

یوه هملکې د خپل پلار خیخه هیله و کړه چې شوه مای ور ته واهای
پلار یې ویل: «شپیلی به یې در ته اخیستی واي خودا رېډ مچې په د پېر و

غیو لو به مو غوبونه را کاچه کپری .

هملکه وویل : « پلار جانه ! زه وعده در کوم چی بوازی بی هنگه وخت خیوم چی ته بیده وی . »

بی خوبده پلاتهو نکی

در میل دخپل پلار شیخه پوپتنه و کپره : « دا دا جانه ! هنگه سپی ولی غوب نه لری ؟ »
پلار بی خواب ور کپره : « که غوب بی در لودی نو په پهاروا لی حکی پلاتهو نکی نه بقر ریده . »

ددوسيو د تولید فابریکه

یوه ورخ دوه ملگری واده ته خپر وود تگه به لاره کی یوه ملگری دبل شیخه هیله و کپره : « زه په دی سومنه کی لبر شه ضروری کار لرم هیله کوم چی ته تم شی . »
دیر په زه به در ته تم شم خوکوبین و کپره چی ځند نه کپری . ملگری بی لوی خارنوالي ته ورنوت او ده بېخنل شیخه و زوسته چی بیدیا راغنی ، ملگری بی به قار ور ته وویل : « دا کوم خای دی اوولی دومره و مخنلیدی ؟ »

داد دو سیو د تولید فابریکه ده چی همیشه دخپل پلان شیخه زیاتی دوسيی تولید کوی . ماهم نه غوبېتل خورا بازدی ځنلی کړه ، د یوره بېتنه غواړم .

زما خوابنی بی سواده وه

دیوه سپری خوابنی سره شوه نوموری تابوت پلورونکی ته ورغی او ورته وی ویل: «وروره دریمه درجه تابوت لری؟»
-هو! ارم بی خودبل چا نوم ورباندی لیکل شوی دی.
-خیردی، پورا نه لری، زما خوابنی بی سواده، و پهده نه پوهه بی
چی په تابوت باندی دبل چا نوم لیکل شوی دی.

چی و یبن بی نه کپری

یوه سیلمه دهوقل سنیجرته و ویل: «زما په کوتبه کی غل پت دی!»
-خنگه پوه شوی؟
-شکه چی زما دچپر کت لاندی دهغه د خرید و شو او ریدل کیمه
-گوره چی و یتن بی نه کپری سباته به د کوتی کرايه ور ځیخه
واخلو.

چاره

قاضی تورن ته په وینو لمی چاره و رېکاره کپره او پوچته بی
و کپره: «دغه چاره پیژنی؟»
تورن خواب ورکر: «ذا»
قاضی خارند ویانو ته وویل: «بندیخانی ته بی بوزی.»
سبا ته بیا تورن سیمکی ته راوست او قاضی پوچته ځننی
و کپره: «رېتیا ووایه دغه چاره پیژنی؟»
-هوا پیژنیم بی، دا هغه چاره ده چی تا سوپرون رابکاره کپره.

ناغه

يو موچروان دموتير د گېرندي چلوا و لەامله، ترافيكو ما سورىت تە بوت او پېنځه سوھ افغانى بى جر يمە کەم، کلە چى بېر تە تلوپېنځه سوھ نورى افغانى بى دتراجيکو دسازور دسېز پە سەرباندى، کېشىودى او ورته وېي ويل : «زە ڈير ضرورى کارلارم، غوازىم چى پە ڈير بېر تە لارشم، دادى دا بى ھم د گېرندي چلولو ناغه ». »

سەرە پېتى

يوه ورخ ملا نصرالدین پە يوه غۇنۇھە ئى و ويل : « عربى ژېبەسى دخپەلى سۈرنى ژىنى پەشان زدە، دە يو چاپۇ بېتىھە و رەخىخە و كپە : « پە شەربى ژېبە كى سۈپى پېتى تە ھەوايى ؟ ». »

ملا نصرالدین خپل سرۋوشواروھ او وېي ويل : « ڈير كەم عقىل بىرى بى تە ترا و سەپەدى نە بى خېز چى عرب ھېچكىلە پېتى سۈرەنە خورى ؟ »

مەجبۇریم

ديوه سل کلە سۈپى كورتەدىر كى لە پارە خېز يىال ورگىسى او پۇشتىھە بى خەنى و كپە : « بابا جا نە دارەتتىيادە چى خۇو رەخى دىنخە سل کلە شوی ؟ ». »

ـ هو ا داخېرە رېتتىيادە .

ـ سەپا سعود ژوند داۋۇ دوالى سىبب خەشىي دى ؟

- زما دژوند داود دوالی سبب دلو مړنهو موادو د بیولور والی او د میزد و رانود تنجاه زیاتوالی دی .

د اخنګه ۹ هیله ګوم چې په خپلو خبر و با ندی یو شه رفوا چوی . سل کلن سپری مسکنی شو او ویه ویل : « څکه چې مریستون ګیزند و نکی زیاتی پیسی اخلي ، دخورا ګی مو ادو بیهه ترآسمانه پورته شوی ده او د مسون مواد خوپه خپلو پیسو هم نه پیدا کیوی ، ته په خپله سوچ و کړه چې دستقات او خیرات لګښت شوک پوره کولی شی ؟ » نو څکه مجبوریم چې ژوندی پا تی شم »

زو رور

یوه ۱۰ په خپل کوچنی زوی چې سکریت یې شکول ولید ، ده یرقا رله اسله یې پو دروند سوکت وواهه . کلمه چې د ده قارسون شو ، زوی ته یې وویل : « په دی خبره پوه شوی چې ولی می وو هلمه ؟ » هه ! پوه شوم چې ته ژما ځنځه زوروری څکه دی وو هلم .

ګټور کار

یوه هملکه خپل پلا رته وویل : « با باجا نه ، هره ورځ به دی را ته وویل چې ګټور کارونه وکړه څکه نن په سروپن سوتړ په ترخپل کوره پوری څورندشوم او په دی ډول سی دوی افغانی و ګټلی . پلاری ورته وویل : « تراو سه هم نه یې پوه ، ولی په تکسی سوتړ پسی نه څو پرند کیبدی چې خلماور سوہ افغانی دی ګټلی واي ؟ »

د آسانو غوجلی ته خم

یوه لار بھود دشعر ویلو په تو لیه کی گهون و گهراو دیته و هشیده
 چه شا عرشی ، ده یرو پر له پسی هشو و روسته بین یو شعرو لینکه او
 دخپر یدو له پاره یی ورخچانی ته ورو ایبلو ، کله بی چی سهار ور
 هچانه ولوسته او خپل شعری پکی و نه لیده نو دور هچانی مند یربی
 را وغو پت او په قارجن غدویی ورته وویل «زمای شعردی ولی په
 ورخچانه کی نه دی خپور کپری؟»

ـ صایب : دیره بینته غواص هغه شعرتہ ورتہ نه ورخچانه سو خپور
 نه کن .

لار بھود ددی خیری په او ریدو دیرپه قارشو او ابریی و کپری «
 ترشو زما شعرتہ بشه شعر، ونه واپی تره غی بی د آسانو په غوجل
 گی پندی کپری »

لار بھود ده یرو هشو په او کی بیا یو شعر ولیکه او دور هچانی
 میدیو بی راو شو بخت او ورتہ ویی ویل : «دادی داخله سی دنپری
 تر تولو شاعرانو بشه شعر لیکلی دی زریی ولوله او راته و واپیه چی
 دیرپه شعردی لیکلی دی »

دور هچانی مدیر چی دیر عالم او په خپله هم شاعرو کله بی چی
 شعرو لوست بی له دی چی شه و واپی په خوله روان شو .

لار بھود بوبته ورخچه و کپری : «خیریت دی ، چیزی شی؟»
 ـ د آسانو غوجلی ته خم .

ذیم تکت

په یوه ستر گه روند سپری مینماته ورغی او تکت خرخونکی ته بی
دویل: «وروره ماته ذیم تکت وراکره .»

- ولی ذیم تکت؟

- مخکه چی نور خلک دفلم ننداره په دووستر گوکونی او زه په
یوه ستر گه .

زه به خو که و م؟

پلار هپل کوچنی زوی دغلابه سانا باندی پوه کاوه ، خوزوی
بی نه پوهیده ، مخکه بی دمثال په دول ورته وویل: «که چیوی زه
دیوه سپری له جیب خنخه پیسی و کاډم ، نوزه به خوکه و م؟»
زوی بی سمدستی خواب ورکره: «ته به دهه سپری پیخه وی .»

د بهمنان می سپه دی

یوه سپری شلور پهی کړی وی او خلور واره سپری وی . یوه ورخ
د دېمنی په هکله خبری رامنځ ته شوی ، ده خپلی لورته وویل: «زه
اومن سل کلني ته نور دی یم ، خوبه دی نړی ګنی یود نهمن هم نه لرم .»
لوره بی وویل: «په رهتیا چی داخبره دیزه داریا نهیا ورده خوودی
نه وویل چی ولی دېمن نه لری؟»

دالخکه چی زما دېمنان لایخوا مړه شوی دی .

وابهه و خوره

یوه ساده سهی دسینهند په غاره ده سهه سراو او پیشی مینهتملی ناخا په بی
سر دلاس خخنه خطا شواو سینهند ته و رو لوده، ده بینله کرمه شنه وابهه
بی را اول او ورته غوبی کم: «ای ده سهه سره! راشه دغه شنه وابهه
و خوره! »

کله چی ده سهه سر رانه غی نو پیشی بی هم مینهند ته و روا چولی او ورته
و بی ویل: «دادی پی دی واخمه او و رهاندی راشه وابهه و خوره! »

که هو بیهاروی

په ھا گلخی کی یوه لیونی دبل خخنه سرغوش کم او په سوری گی بی
کی پیسند، ساتاونکو ولیده او دپا گلخی رئیس ته بی خبر ور کم.
رئیس لیونی را وغوبت او په بیتنه بی ور خخنه و کم: «د دی سپی
خخنه دی ولی سر غوش کمی دی؟ »

لیونی خواب ور کم: «د په خپل لخان دیر هو پیهار ھاره،
خواهم پوه هم چی کله را وین شی خپل سر پیدا کولی شی او کنه؟ »

د سر بیهاروی

یوه هلکه د سبق و یا و په وخت کی خپل مریوی او بلی خواته او بیا
په کتنه، پورته بوراوه.

په ونکنی پو بشتنه ور خخنه و کم: « دزده کمی په رخت کی خپل
سر ولی هوروی؟ »

- شکه چی ما غزه می پنه د که هی .

- د سر هورول به ناغزو د کولو پوری خه اره لری ؟

- ولی بی نه لری ؟ هلارسی چی غلی، دانی په بوجی که اچوی،
راته واپی : وی ببوروو چی هه د که شی .

پیسی می پخپل لو مری واده کی هصرف کړی

یو څوان دیوو بېخیل او پخپلو خبرو مین سپری د لور سره کوژده
و کړه، بېخیل سپری دخولی لور واده، په دول، دول پلموو ځنډاوه .
دده دلور ده یرو هڅو هله کی بېخیل سپری خوکا له وروسته واده ته
رااضی شو اوزوم ته بی وویل : « زهد یته راضی شوم چې واده و کړی
خوبه دی شرط چی لس لکه افغانی نندي راکړی، لور ته می دمرو
زرو ګانه او لو مری درجه ګانه واخلي، واده په ګانه ننټه هوتیل
کې و کړی، لو مری درجه سازیان راولی، په واده کې د ګډون
کړو لکو شمیر تر زرو تنو زیات واي او دا سی نور . . . »

زوم بی په ډیره بی پرواایی څواب ور کړی: « زه او من د دو مره تاوان
زور نه لرم، شه نا شه پیسی می در لودی هغه می هم قیره او و نی
پخپل لو مری واده کی هصرف کړی »

او من پوه شوم چې هغه د ارو

یو مشهور نجوسی چې ګله د قتل په ګناه د ځلکو په وړاندی د دار
مرقاه پورته کړی شو، یوه خبریاں د لاه خمه پوچته و کړو :
« تامو چې دیوو متر نجوسی په تو ګه د نورو ځلکو له ټاړه د دوی

دراتلونکی ژوند و راندی لپدوپلی شو او همیشه دی نوروته نصیحت کاوه . نوولی دی داسی ستره گناه و کپه ؟ تاسو پهپل نجوم کی دغه دار دخان له پاره نهو لیدلی ؟ «

نجومی یوسورا سولی و کیین او وی ویل : « اخ ! دنورو له بازه نصیحت کول خومره آسان کاردی خوبه مخان باندی دهند تطبیق کول خومره گراندی ، ماد نجوم په کتاب کی دخان له پا . بولورخای لیدلی و خو اوسن پوه شوم چی هنده همدا دارو . »

دگری کوک کول

دوه مگری په لاره روان وو ، دخبر و ، اتروپه لپکی یوه وویل : « زیاد مر گری په خاک کی غور خیدلی و یوه او وی وروسته مورا واسته اولا همگسی گر خیده . »
 بل وویل : « زما بلا وهم به خاک کی غور خیدلی و یوه او ونی وروسته مورا ویوسته اوروخ رمت و . »
 لوسری پوچته و کپه : « ستا پلاره خاک کی خه کول ؟ »
 « تا د مر گری یی گو ک ک کوله .

خره نگردی

یوه لیونی دجوارو بوجی په شا کپری وو ، په خره باندی سپورو .
 دژرندی په لاره کی یوه پوچته و رخخه و کپه : « دشنه بوجی ولی په خره باندی نه اروی ؟ »
 ت مکه چی خره نگردی مو نیو دواره له شی ولی .

بلدہ خبرہ

قاضی د تورن خیخہ پو بنتنه و کپه «رہتیا وو ا یہچی دغه سری دی ولی وو هلو؟»

دری کاله پخوا یی ماته و یلی و چی «خو گه۔»

نودری کاله و روسته دی ولی وو هلو؟

لکھے چی ماہون خو گک ولی ڈدہ او پوہ شوم چی ٹسوم سرہ بلدہ خبرہ یی راتلا گپری وہ۔

تول بندھینہ کار و نہی زدہ دی

یو چھوا ن دیو ی جملی سرہ کو ڈدہ و کپه خور خی و روسته یی خواهی ددو ی کسو ته را گلہ او دخپلو خبر و پہ لکھ کی بی دزوم خیخہ پو بنتنه و کپه: «زم اور په و ملواں جنگ کی دیرہ تک پرہ ده، دیرہ پہ نہی ولی، په غیری ایستلو کی بی پنچھہ ملادونہ اخیستی دی، دنیزو و هلو په لوبہ کی لومری درجہ ده، دیری بھی سندھی وا یی، دسٹلی و هلو پہ لوبہ کی هم پیشہ دنور و پہ سر کی ده، دیرہ پہ ارمونیه غیر و ی، رباب ته بی پھی گو تی ور لخی، شہو وہ انخور ک درہ د، په فرالسوی، ا نگلیسی، پیشتو او دو ی ژبو دبلبل په شان خبری کوی، او من ته راته و وا یہ چی شدھی شی دی زدہ دی؟»

زوم په دیرہ سپه میونہ داسی خواب و رکپه: «زم ا هم دیرہ پہ آشپزی زدہ ده، هر دوں خوارہ پخولی شم، کا لی مینہ ٹھلی شم او په بی

او تو کوم ، کور جا رو گولی شم ، ما شومان غلی گولی شم ، د خولی میرسنه بوتونه رنگولی شم . لنهه دا چی تول په چینه گارونه می زده دی »

شکایت

سماقرا د هوتل سنه چرته شکایت و گپ و بی ویل : « متساو پیشخدمت زما بوقونه درنگ ککولو له پاره و پری و ، او سیی یومین او بل تور بوتونه راته راوهول .

منجر څواب ور ګپ : « د اخبره د باور ورنه ډه ، څکه چی یو بل سما فر هم کت سه شکایت لری . »

در ملخی تپلی وی

دا کتر یوه لیونی ته چی د بشپړی رو غتیا دعوا یی کوله وویل : « که چیری زما پوېتنی ته یم څواب و وا یی دروغتون شیخه دی پاسم » - سل پوېتنی خوو ګړه .

- د جمعی په ورڅ یومو ترد موټر سایکل سره تکر شواود موټر سایکل چلوا نکی سر پری شو ، دنهه پل سرهه تغیر ګک کی ونیو در ملخی ته ورځی سو یی ورپوری میخ ګپ او پخپله لارلام . او س نوو وا یسه چی د دی خبری کوم های هملط دی ؟

لیونی کت ګت و خندل اوو یی ویل : « په دی هر خوک که پوهیو چی د جمعی په ورڅ تول در ملخی تپلی وی . »

یوازی ولازی

یوه ورخ بیوونگی خپلو زده کوونکوته وو یل : « دهر چا چی سبیق نه دی زده و دی دریوی . »

خو هیبی وروسته زیر گل و دریده او تو لوزده کو نکو په حیر انتیا ورته و گتیل . بیوونگی پوشته و کره : « ستایبیق نه دی زده ؟ » - سبیق می زده دی خوستاد درناوی له پاره چی یوازی ولازی زدهم و دریدم .

تله شرمیری ؟

د ملانصرالدین زوی د نامه خاره ناست و دودی بی خورله ناخا په بی دودی او بوته وروهور هییده . هلک دخول پلار ځنه گونیک وغوجت . ملانصرالدین چی او بوته و گتیل خپل عکس بی هکی ولیده ورته ویں ویل : « تنه شر میهی چی د گو چنی هلکی ځنه دودی اخلي ؟ »

میر من می دنکلو جلکه یو سره و رانده

یوسپی دخپلی میر من سره باز ارته لار د هلاکو په گنه گونه گنی بی مید من ورخنه ورکه شویه ، نومولی یوی او بله خواهه پسی و گر خید خوپیدا بی نه کپه ، بیا بی یوی هکلای جلی ته لوړی سلام و گر او وروسته بی دخپلی میر منی پوچته ورخنه و کره . جلی هکه هکه و دریده هوشیبی وروسته بی دسپری خنه پوچته و کپه : « تنه ما هیونی او پخوا مسچه دری سره لیدلی دی ؟ »

نەزە اوئە سره نە پىئىنۇ او پەخوا مۇھىم نەدى سەرە لىيدلى .
 نۇولى دى دەدەمە خەلکە پەنچەنچە كى زىما خەخە دەخپەلى مېرىمنى
 پەنچەنە و كەرە ؟ او زە سەتا پەنچە خە پىئىنۇ ؟ پە سا باندى ر شەخىنە
 وەى كە خەنگە ؟

دېرىھە بېنەنە غۇوازم دەشەخىنە خېرە نە دە، زە ھوا لام چى بە دى دول
 خەپلە مېرىمن پىيدا كۆم خەكە ھەنە دەپەگەلەو جەلکەوو سەرە دېرىھە و رائە دە .
 ھەنەلە چى زە دەپەكلى چەلى سەرە خېرى كۆم ، مۇرىمن مىچ دەپەزى بە
 شان را پىيدا كېيەتى .

تا مەسۇخى

يوه پەوونكى خەپلەزە كۆونكوتە فعل ور زە گا وە ويل بى: «زە خەم
 تە خى ، ھەنە خى ، مۇنپۇخۇ .»
 بۇما بى دېرىھە زە كۆنكى خەنچە پەنچەنە و كەرە: «پەدەلى لوست با نەى
 بەرە شوئى ؟»
 زە دە كۆنكى خەنچەنە ور كەرە: «ھوا يوه شوم چى تا سەتەل خى او زە
 يوازى باقى كېيەم .»

سەتەسۇ بىر كەت دەى

يۇدا كەتىز بە چى ھەر وخت دىنارو غانۇ كۆر تە ور تە لو مېرى بى
 بى آشپۇز بىنەلەوە او بىما بى مۇنخلى مەننە ور خەنچە كولە . يۇدە ورخ يۇداشپۇز
 پەنچەنە ور خەنچە و كەرە: «ئاسود آشپۇز اتۇ خەنچە ولى مەننە كەوي ؟»
 دا كەتىز خەنچە دا سەتا مود دو دى بىر كەت دى چى
 خەلکە ناروغ كېيەتى او زە ور باندى دارو ، درەملى كۆم .»

د خسکو دارو

یوه سپری د خسکو دارو و اخیستل او ددارو خر خونکی خیخه یی
هو پتنه و کوه : « پهه ، او سن نور اته و وا یه چی دغه دارو په خسکو با ندی
خه دول او په کوم و خند کی استعمال کړو م ؟ »
دارو خر خونکی خواب ور کړو : « لوپری دروازی و تړه ، بیا
په هار له هسی دول توکی و کوهه ، کلمه چی خسک و خاندی ، مسندستی
دارو په خولو کی وروچاوه چی مړه ش ».

او س پو هشوم

یوه هلکه د خپلی سور خیخه هو پتنه و کوهه : « مهنا په سر کی مخنی
و پستان ولی سهین دی ؟ »
- خکه چی ته ټیر شوخ یی او ما خوروی .
- او س یوه شوم چی ته ز ما خیخه زیاته شو خه یی خکه چی زما
دنیا سر قول سهون ده .

په دفتر کی یوازی زه و م

یوه سپری د () شرکت دخانه سامان خیخه هو پتنه و کوهه :
« ستامو په شرکت کی خوتنه کار ګکوی ؟ »
- در ټیس په شمول اته تنه .
- په نوله رئیس خیخه په ته او و ته ستامو په دفتر کی کار ګکوی .
- نه با با چی رئیس ندوی په دفتر کی یوازی زه و م .

قسم نهم خواری

قاضی تورن ته وویل : « الویزی قسم و خوره چسی دروغ نه
واین اویا دخپلی گناه به هکله خبری و گپه . »
تورن خواب ور کم : « قاضی صاحب ! په گیله کمی سی دیوه
شلخونه خای هم نه شته ، قسم نه شم خواری ، نور چی هر شه راته
واین سنم بی »

پیل ور ک کیدای نهشی

دکلنه از بیوینی په وخت سکی بیوونکی دیوه زده کونکی خخنه
بویشته وکره : « ووایه چی ویل په کوم خای کمی گپه وی ؟ »
زده کونکی دلیو چرت خخنه و روسته وویل : « معلم صاحب !
ویل خو دویزه متر دی چی هغه هیغه کله ور ک کیدای نهشی . »

گدا یگر

یوه سبری روند گدا یگر واهد چی ورخپانه بی لوستله ، سمهسته
بی خلک ور یاندی را تول کمول او ور ته وی ویل : « دغه گدا یگر
تول ژوند په دی ہلمه خیرات غوبت چی روند یم ، کارنه شم
کولی . خو خو شیبی دمچه سا ولید چی ورخپانه بی لوستله . »
گدا یگر وارخطا شو وی ویل : « واله کم ورخپانه بی لوستله
وی ، یوازی بی د هنی عسکونه کتل . »

که غو به و ای

یوه ورخ ملا نصرالدین خپل دوستان سیلما نه کپل او دوی به خپل منخ کی لانجمانی خبری سره را منخ ته کپری او به خال مقال بی پیل و کپر.

ملانصرالدین سعدستی یو ستردیلک نه دوی منخ ته را ور او ورته ویل ویل : «که چهاری غو به و، غوری او پیاز وای نوهر و بروی په دخه دیگه کی شوروا درته پخوله.»

کشمش نخود

گدا یگر یوه کوچنی هملک ته و ویل : «ورمه دهور دجیب شخه دی ما ته پیسی غلا کپره.»

هملک ورته و ویل : «که دهور په جیب کی منی پیسی وای نولا د بخه به سی کشمش نخود خورلی وای.»

داوین گیله

یوه سپی یو اوین در لود، نه پیشه یی درندی تمپی (چتراهش) لری څایونو ته ورباندی ویل، دله ند ته بی کروندی ورباندی را ورلی، دیوه څای شخه بلڅای ته بی هلی، دانی ورباندی پارولی لنډه دا چی کسه کسال به اباد او که وچکالی بسه وه خسوده به بیچاره اوین به کرار نه، هر یېسوده.

بو وخت سپهی ناروغ شو او ناروغی بی ورخ ۴ ورخ زیاتیله
 داسی ورته خرگنده شوه چیهایی ددی ناروغی خنده جور نه شی مخکه
 بی دخپلی گورنی د تولو غریو خنده بیننه وغوهنه اوخپل وصیت بی
 وکپه ، خو شپی ورونه د اوین زحمتو نه ور په یاد شول او خپل
 اوین ته بی وویل : « بنه می په یاد دی چی ۴ یر درانده بارونه می
 درباندی وری دی ، په نیمه سره او کله ، کله هم په ودی گپله
 می دلورواو ژورو خنده ۴ یری درزنه تبی او بارونه درباندی پهکنه
 پورته کپری دی ، کله ، کله می په خپل وخت دخوره ؛ او بودر کول
 هیرهشی دی او داسی نور . خو اویس چی زما د ژوندانه وروستی
 شپی دی هیله کوم چی و می بینی . »

اوین په ۴ یره هسته ژبه ورته وویل : « لومپی دی خدای تندرست
 کپه ، که چهاری داسی پیښه شوه زهستاتیول کپه ورده بینم او در بینه یم
 خو

په دی وخت کی بی له ستر گوشخنه غتی ، غتی او پهکی راغلی
 او خبری بی په ستونی کی بندی شوی .

سری په ۴ یره اریانه ایا سره پوهنه وکپه : « په خودی ونه پوهیدم ؟ »
 اوین دژرا او سلگیو خیخه په ڈک آو از ورته وویل : « خو په
 داخبره دی هیچکله نه بینم چی زما مر (جلو) دی دخره په لکی پوره
 تپلی و »

و بی با سنه

دیوه سپی ستر گی خودیدی ، خپل دوست ته بی وویل : ورخ
 په ورخ می دستر گو خو پیدل زیاتیله ، خنده و کوم ؟ »

دوست بی ورته وویل : « دشنى خوشی ایستل په کاردى زما هم
خابونه خود بدل چی وسی ایستل روغ رست شوم . »

ستا پښی او بدی دی

یوه سپری ته کالی گنډو نکی کالی و گنډل کله بی چی واشومتل
پر تو گک بی لند و، سپری په دیرقار کالی گنډو نکی ته وویل : « درته
ویلی می ووچی په بشه ټام سره بی و گنډه، اوس نوو گوره چی دغه پر-
تو گک خومره لندو دی ؟ »

کالی گنډو نکی په مهه مینه خواب ورکړه : « ته په خوبله انصاف
و کړه چی پر تو گک لندو دی او که مهتا پښی او بدی دی ؟ »

د میلهمستیا کارت

یوه سپری دقصاب خخه خوچه و پهرو دله « ملګری بی ورته وویل :
لکه چی نن شپه دی دکوهی سچی میلما نه کېږي دی ؟ »
سپری خواب ورکړه : « هو! رښتیا ده تاته بی هم د میلهمستیا کار په
ذرایه او دی . »

غږدی او رم

دوه ملګری په لارروان وو، یوه وویل : « زما دستر گونظر دیر
قیزدی، و گوره زه هنډه د غړه په مروونه کې خومشا شی وینم او ته خنګه ؟ »
بل خواب ورکړه : « زه خومشا شی نه و ینم خو غږدین او رم . »

زما حقوق را کړه

مزدور د کور خېښن ته وویل : « داکتر صاحب ازره می خوبېږي ۰ »

نېزه خود طب داکتر نه یم ۰

نودخه شی داکتر یې ؟

نېزه د حقوقو داکتر یم ۰

سچي دا می ده نو زما د شهه و میا شتو حقوق خوا را کړه ۰

ته د اکار نه کوي

ه کیمیا پیوونکی دزده کونکی خمده ټوهنه و کړه : « که چیزی زه د پنځمه سوه افغانیو نوته د تیزابو په اوینی کې واچوم حل به شي ؟ ۰ »

زده کونکی خواب ور کړه : « نه، هیځکله، نه ۰ »

ولی نه حل ګړی ؟

لخکه چې ته هیځکله د پنځمه سوه افغانیو نوته په تیزابو کې :

نه اچوی ۰

د بوټونو پلور و تکی

د اټه خنګه د ټوټونو پلور و نګی زوی یې، چې ټه پیشونکی دی ټوټونه، نه شته ؟

بهدلی دی لکه چې ته د غایبېو نو ده داکتر زوی یې او د کوچنی

ورور په خولیده کې دی یو غایبې هم نه شته ۰

گیله هی کولپ کپه

دا کتر ناروغه عملیات کپه او دده ېه گیله هی کی بی پنسا هورشو،
محکه بی بیا عملیات کپه داخل بی بیا تی (قیچی) پکی هیره شوه، کله
بی چی دریم محل له پاره عملیات کاوه، ناروغه هال سغایل و گوړ
و بی و پل «دا کتر صاحب! دا دیره ېه ده چی گیله هی د صندوق ېه
شان کولپ کپه او هروخت دی چی خوبیه وی خلاصوی او ېنده
وی به بی ۰ ۰

پنهانه افغانی

یوه هملکه ژرل لاروی پوهتنه ورشته وکړه : «و هملکه!
ولی ژاری؟

- پنهانه افغانی راخینه ورکی شوی .

- دادی دا پنهانه افغانی و اخله، نور نویه ژاره! لاروی لاخو ګامه
نه و تلمی چی هملکه بیا ېه ژراهول و کپه، ده دهملکه خنځه پوهتنه وکړه
: «و هملکه بیا ولی ژاری؟»
هملکه خواب ورکړه: «محکه ژارم چې که پنهانه افغانی سنه وای ورکړه
کړه او س به بی لس افغانی درلودی ۰

یوېل خور جین

دیوه سپری خور جهن ورکه شوده په هال مغایل هله و کړو ېل بی :
«کله خورجین می ټیدا نهه داسه ګار به و کړم لکه چې پلارسی
کپه و، «د ګلی هملکه دده دخورو، ېرو خنځه و دار ېدل او خورجنه بی

ورته راور، جیا بی پوشته نه ورخخه و کرمه: « که چیری سنا خور جن نهادا
شوي نه واي نوخه دي کول؟ »

- هیچ سی نه کول یوازی سی دخپل گلیم خخه یوهل خور جن
جو راوه.

کم عقلان

یوه سری دخپل ملگری خخه یو پشته و گرمه: « و اسی دی
پهخپل سهی باندی دکم عقل ذوم ایبنی دی؟ »
ملگری بی وویل: « ددی له هاره چی کم عقلاف و هیژنم، هکه
هروخت چی به گوشه او بازار کی پهخپل سهی نهی و کرم پنځه
شهو کسان و دریوی او ماته به ردو، ردو، و گوری. »

د اسی خوان چی گپی نه لاری

په سر و یعن، و تدر کی دو خوان او بو سوهون بیری خنگه په خنگه سره
نامه وو. خوان د سهون بیری خخه پوشته و کرمه: « با باهو بجي
دی؟ »

سپهون بیری هیچ خواب ورنه کم، خوان بیا خپله پوشته غپر که
کرمه، کله چی سهون بیری د احمل هم خواب و رنه کم نو خوان د سهون
بیری په او به لاس کیپنود او پوشته بی و کرمه: « با بایجا نه او لی زیما پوشته
ته خواب نه را کوی؟ »

سهون بیری ورته وویل: « زه تلاصو په هیژنم، که چیری دا

خواب در کریم سعد سنتی راته وا بی چی د کوم لخای بی ، چی خپسل
استو گنگی درو پیژنم نوبیا راته وا بی چی ستاد لخای صفت می او
رید لی دی کا شکی و بی وینم زه مجبوریم چی دخپل اسپتو گنگی
هته در کریم ، لابه زه خپل کور ته نه و م رسید لی چی ته به زینا به
در واژه کی ولاروی او کلنه چسی زمالسور وویسی هر ویسرو
خوارگی و رومتی دهه دوا ده له هاره سوکه رالیبری . بشد فکر و کرده
چی زه خپله لور داسی خوان ته خنگه ور کریم چی هفه یوه گپی هم
نه لری ۹

دجا ذبی قا نون

دوه ملگر و په خپل منع کی دزده خواله سره کوله ، یوه وویل ؛
خو کاله د بخه هوا دومره سره وه چی میبری د شپول د دیوال خیزه
توب واچاوه اولا خمکی ته نه وه رسید لی چی په هوا کی یهه او
خورنده پاتی شوه ۹

بل وویل ؛ «ستا دا خبره د جاذبی قانون نه بینی ۹»
لومپی خواب ور کر : «زما خبره رشتیا دمکمکه چی په هفهورخو
کی د جاذبی قانون هم یخ و هلی و او تر میبری لور په هوا کسی
خورنده ۹»

جر یمه

یو سپی ترافیک ته ورغی و رته وین ویل ؛ «با یسکل می فر رک
شونی دی ۹»

ترافیلک دیاد داشت کتا بجه را و اخیسته و بی ویل : «دچوکات
لمبر بی خومره و ؟»

— چوکات بی لمبر نه درلود .

— د ترافیلکو نمبر خو و ؟

— نه بی درلود .

— زنگ او دینمو بی درلود ؟

— نه بی درلود .

ترافیلک دیاد داشت کتا بجه کیپنوده او د جسر بی کتا بجه بی را و اخیسته
و بی ویل : «چی داسی ده نولو بی جزیمه را که .»

مو بد ک و نیسنه

یوه سپری د گاونهی پیشو به سوت و وله او د عذر خو هتلوا له
پاره د گاونهی کورته ورغی ورته و بی ویل : «ستا مود پیشی په هکله
د یره بینه غواصم ، ددی خبری د پدای له هاره چی هر کار راو سواری
ورته بی رسمو .»

گاونهی په سپه سینه ورته و ویل : «خیز دی هره ورخ بومل
راشه او مو بد کاف و نیسنه .»

سینه ما ته قلمی دی

یوه رو نه گدایگر د سینه ما خنگی ته ناست واو یوه لاروی کوته
ههی ورکهی ، لاروی لاخو گا بونه اخیستی نه و چی زانده ورنسی
هیو که : «او وروره ! راشه خوملی کوته پیسی دی بیرته واخله .»

لاروی ورته وویل : « هارندوی یم غسوپتله می بهه دی دول
معلوم کرم چی ته بهه ربتهما یوندی او گنه ۹ »
گدا یکر وارخطا شوویی ویل : « ما سور صاحب و می بنه زه نه دخول
رانده ملگری په مخای ناست یم ، شکه چی هنده سینما ته لار . »

خواب

پونکی دز ده کو نکی شخه پوپتنه و کپه : « کله چی بني -
اسراویل له دریاب شخه تیر شو بیا بی شه و کپل ۹ »
زده کو نکی خواب ور کپه : « خپل کالی بی وع کپل . »

تو پنچه می نه د رو ده

قاضی دتونن شخه پوپتنه و کپه : « ولی دی دغه سپری هه چاتو
و هلی دی ۹ »
تونن خواب ور کپه : « شکه چی تو پنچه می نه در تو ده . »

دعا گانی

یوه ور څو نکی خپلوزده کوونکوته وویل : « دعا و کپری
چی خدای دی باراف و کپری . »

دتمولکی په کونیج کی یوزده کوونکی پورته شو وی ویل :
دکه د زده کوونکو دعا گانی قبلیدای ، او س به یو ھونکی هم
زوندی نه واي هاتی شوی . »

روزه

یو کال رو ژه یه دوبی گئی چی دلواو خوبلو وختو، زاف رمهده.
دکلی سپن دیری ملاته راغل ورته ویل ویل؛ «سرما یه ھی دوہ
برا بزه بواخله خو سوکال سود روئی نه خلا من گکره».
ملا پوه شو چی دوی سوکال د دیری گرمی او مشغول تیا له
امله رو ژه نه نیسی، لکه یی ورته وویل؛ «تاسو زا یه یی؟»

- هو!

- ولاو به خواره یی؟

- هو!

- چی خواره نه وی نویوه یی؟

- هو!

- چی داسی وی نو خوری یی.

کله چی دکلی هوانان به دی موضوع یاندی شیر شول، دوی
هم سلاته و اغلل ورته ویل ویل؛ «سوئیم خلور بر ابره سو یا یه
در سکوو، خود روئی نه سو خلا من گکره».
ملا د دوی نه ھوجتنه وکره؛ «ھوانان نی؟»

- هو!

- تازه لکه گلان یی؟

- هو!

- چی خواره نه وی نویوه یی؟

- هو!

- چی داسی وی نو خوری یی.

پوښتنې

زويی دخیل، پلار ځنځنې پوښتنې وکړه : «پلار جانه! زه تاسوته
څو مرد او ځنځنې لارم؟» پلار ځنځنې پوښتنې ده چې ده په
پلار ورته و ویل ې: «تله ما تله تز سلو، ملہونو افغانیو ز یات
ار ځپت لري...»
-چې د اسی دم نو د سلولو ډالونو افغانیو په بدل کې پوازی ما
ته سل افغانی را کړه .

بد لون

يو سري دشو و رخو له هاره مزار شريف ته تلى و کلمه چې
د ټه داهی ستر ګی ېي هه یوه دوکان پاندی و نېستی ځی ور باندی
امکل شوی وو : «هېپ باد .» ده خویل سلګری ته وویل : « اوهو!
هه دا ځو ورځو ګئی د لته څو ښه، د هر بد لون راغلی دی کلمه چې
زه تام د لته د مرد هه باده، زند یاد او چاو یده باده خبر یه وی او
اومن د هېپ باد .»

ځانتظار

دوه سلګری په لار سره روان وو، یوه وویل : «زمیا پلار د ذری
ا خر مر ته و رهیده د پرسته ی شو ګیښاست او دیوال ته ېي
تکویه وکړه .» پل چې پوښتنې وکړه : «ستا پلار د دیوال شاهه وکړل
او کښه؟»

ددیوال شاته یی نه دی کتلي، او لی دی دا یوبتهه و گره؟
محکه چی زما پلار ددیوال شاتههستا. د پلار اه یاره معطل و.

د مو رنھیت

مور یی کوتی ته ورنوته شیندی گل ته یی ووبل : «شاباس شیوتدی
کله! ان دی په کار گری دی چی دهکیو ہو تکی دی دکوتی به
خولی باندی نه دی اپولی .»
ھیوتدی گل مخواب ورگر. «ھو! متابھیعت سی گھول گکر بل ھی
می پیدانه کو محکه یی هنگه دخپل پلار د گورتی په جویب کنی واھول.»

خبر نھوم

یوه سری به لارکی دنھوار و کوتی ییا مو ند چی را ھور ته
یی گکر خپل میخ د کوتی ھل آئینه کی و لمد، سعدستی یی کوتی
بیور ته په خپل لخای کیپیو و یی ووبل : «دیره پیشنه شوارم خمونه
نیه دم چی دا کوتی ستا دی .»

ریزش

احمدہ اخیریت دی نن لیو ھله پل دول را ته معلو میوی؟
دیر سخت ریزش یم دهیزی خنده میخ په لیو، لیو او به راگی.
نهام و گره چی بیاروالی دربیاندی هپرہ نه شی او کنه سعدستی
په دی په ھزه کی داو بومیتر کینوی.

پہنچانہ تریبون

میره خولی پیشی که موغات دور کهرا او پیشی ورته وویل: «نه پوهیز
چی له کومه زیه مننه در شخه و کرم؟ »

میره فی ورته دویل: «په دنځه ژبه چې په خوله کې بې اری.»

سپر و کپ

دوسری دغا ہو نودا گتر تھ ورنی اونھملہ بی و گرہچی خود گشا بن

هلي و هاما، گله هي دا گتري ده، غابن و ويست، سوي ورتنه و وپل :

۱۲) آنکه معاشر دنیا خود را دنیا خواهی نمود و خانه خانی را خانه خانی نمود.

د خود تکه

لیوه لیونی، لیوه تدویل بذه غوارم چی تا شپون کزم «
لیوه له دیزی مخو شالی مخدنده توهو نو هیل و کوچینه بی کمی :

لیوو له دیلای شو تامی تخده په نویو نو هیل و گرچه فی نی اکری:

لار ۱۴۱ کارخانه ایجاد شده است که تواند ۱۵ هزار تن از

卷之三

سیاست

یو سمی دستویه را با خمیده او همچلی سه مرمنی تهی و وویل : «زن

آنچه فرهه در یاد لی دو

پهنجي بي ورته ووپل : « چي دوسره خوشال وي توهر و مزروزه هم در سره وم . »
 پهپاهي بخوابور کړو : « نه، نه از ما خوشالی همداوه چي ته نه وي راچره . »

پروا نه لري

يومندر غاري دخپل سلکري به کور کي ميله شو ، ددولسو
 بجهو به شاوه خواکي کور به دسندره ويلو هيله ورڅه و کړه مندر
 غاري ووپل : « اوس خود ډير ناونخت دي تول ګاونډپان و پده دي ، په
 تکلوف بهشي . »
 کور به ووپل : « پروا نه لري ددوی سپي هم هر شپه نهای . »

پاڻي شميرم

يوسرى دبل چا باغ ته ورو و پت او دينه وني ته ورپورته شو .
 دي وخت کي دهن خبېتف راغي او ده غو له غله شمځه يې پوښته و کړه :
 « داوه سپيده ، دمهي په ونه کي هله کوي ؟ »
 « خله په ډيره وارخطابي سره وو پل : « کا کا جانه ، هوش نه ګډ
 ، یوازی دوني پانی شميرم . »

په هڅه یې

خوتون غلاؤد کو ټڅه ماما نونه غلا ګړل او بازار ته يې دخ
 خلا وله پاره پورل ، نور سلکري يې لري ورته هود رېدل او پوهه مانا نونه

دو گاند ارته و روول دو کاندار پوه شوچی داد غلاما ما نونه دی نوغل
بی هه چانواو خبر و بوخت گوار او ملگری بی ساما نونه و رخنه هلا گول
کله چی په پوه سره چور نه شول ڈغله په خنک کی ساما زونه غلاشی و و
غل ہی رته راغی اول گرو بی پوچتنه و رخنه و کپه.
«په خودی خرخ کول؟»

غله سود اسویلی و کپس او دی و پل «بہ کومه ہیه موجی الھیستی
وو په هغه ہیه می خرخ کول.»

لهر لو یدل

دوه تنه ملگری د انخور گری هلور نجی تهور نتوتل یوه انخور ای
بام ھانته وارو، محمود دخپل ملگری خیه پوچتنه و کپه: «و گوره
چسی په دا انخور کسی لهر لو یدل انخور شوی دی او که
لمرختلی؟» احمد ورته و پل: «دا خوشکاره خبره دهچی په دهه
انخور کی لهر لو یدل انخور شوی دی مکه زه دی تا بلوانخور کر
په زنم ھی هر سه او په لسو چور او بینیری»

مالیه

بیوی بنه د خپل پوه خخه پوچتنه و کپه: «بسته چمہ او غیر مسٹه چمہ
مالیه شه تو پیر سر لری؟»

میو، بی داسی خواب ور کپه: «مسٹه چمہ مالیه هفه ده ھی زما
خخه بھسی وغواری او زه بی در کرم، په پیر مسٹه چمہ مالیه هفه ده لکھد زما
د چه پر خخه ھی و پسی اخلى»

ناوری اړیکې

یوی ډېټه په خوول مېره با ندی عرض و کړ چې د خپلی سکر تری
سره ناوره اړیکې لري .
قاضی ټونکه ورځنډ و کړه : « ته ټونکه ټوھی ټوھی چې مړه دی د
خپلی سکر تری سره ناوره اړیکې لري ? » ډېټه څوتاب ورکړي ټونکه چې
زه هم پخوا دده سکر تره و م . »

دری طوطیان

یو سېری دری طوطیان یو په څنګل ، ټل په مت او دریم ټخپل
سره باندی کیمنو لې و ، په بازار کې یوی او ټلی خو اټه ټله او
د خرڅولو غړونډې کول . یو پېردونکی یې دېټی ټونکه ورځنډ
وکړه ، پلورونکی ورته وویل : « ددغه طوطی ېړه چې په څنګل با ندی
می نامست دی (۰۰۰) اغمانی ده ، دبل طو طی ېړه چې په مت باندی
می نامست دی (۱۰۰) اغمانی ده او د دریم طوطی ېړه چې ټه سر
باندی می کیمنولی دی (۱۰۰) اغمانی ده .
پېر دو نکی ټونکه ورکړه : « دری واره طوطیان ېسود ول دی
نو ېړه یې ولی تو پېر لري ؟ » .

پلورونکی داسی څوتاب ورکړه : « لسو مېری طوطی په دری ژبه
څېږي کولی شي . دوهم طوطی په پېښتو او دری ژبه څېږي کولی شي
او دریم طوطی چې په ... هم نه ټوھیدی په دواړو باندی اړیکې
څکه یې ېړه جګکه ده . »

سما تییری تنه لە گەم

دیووه مخلمی سور نار دغه وە کلمه چى داکىر و کتله ورته وەی
ویل : « وزورە ، مەتا سور رو غە رىتە دەپایى دەمەوە دەپىتى لە
امىلە خەمگان ور بازىدى زورور شوی وى ، لو مەری بى دسا تىر يو
خایاپۇ نوتىھ بولىھە كە رۇغە نە شوھ نو مەجبورىي چى وادە بى كەپى .
خوان دەچلى مورخەنە وە كەرە : « ادى ! د داکىر خېرى
دى واورىدى ؟ كوم خاى دى خوبىش دى چى خۇورىخى دسما تىرى لە .
پارە ور شو ؟ »

سوروپى داسى خواب ور كىر : « سما تییرى خوھەنە وخت وى چى
پلار دى ژونىدى و زەھەپچىرى دسما تىرى لە پارە نە خەم نورە دى
خەلەد خوھە دە . »

قومى

يۇسپى دىشىپى دېندىز بە وخت كىنى سەز تىرۇ درىش كىر او پەھەنە
بى خەنى و كەپ : « دەست بى او كە دېپىن ؟ »
سەرى خواب ور كەپ : « بە دەست او دېپىن دى نە پوھىم زە د(....)
قوسى يە . »

د خەولى پەپشى

يۇپى پەپشى چى مخان ئى بە باشىر دەل سەينىگار كېپى واودە دا كىر
بە كەنەھى كىنى بە پەلە پەپى دەل دخەولى خەنە دىگەر يەقۇ تو تىر

لوگی ایستل دا کتر ته بی وویل : « زما دغه طوطی و گوره چی
دیر سخت توشیهی . »

دا کتر طوطی و گوت اور ته وی ویل : « متاموتو طی هیچ دول
نارو غنی نه لری ستاسود خولی پیښی کوی غواړی چی ستا ډه دول
د خولی خیمه د مګریده لوگی راو باسی . »

د غار کی بیه

یوه بشکلی جلی دخولی نیا مره دزر گردو ګان ته ورغله او دسرو
زرو غار کی دېی پوښته بی وکړه، زر گر ور ته وویل : « ددی غار کی
بېه یوه مچکه ده . » جلی سعدستی ځاړ کی خپلی نیاته ور په غاړه کړه
او زر گر ته بی وویل « داده د یوی مچکنی په ځای لس مچکی ورڅنه و اخله »

رښتینی خبری

یوه ځوان خپله سور په شاکری وه او د کعی په چا پهړه بی طواف
سکاوه ملکری بی پوښته ورڅنه و کړه « دا شیخه خوک ده ؟ په ستز
ګونخو تندرسته بشکاریږی په خپلوبښوو لی طواف نه کوی ؟ »
ځوان داسی مخواب ور ګوی : « سو رسی ده غواړم چی حق دی په ځای کړم
ملکری ور ته وویل : « که رښتیا غواړی چی حق بی په ځای کړی
نو پا ته بی په نکا ح کړه . »

مخواب دیر په قارشو، سور بی بشکته کړه او ور ته وی ویل :
« سور جانی، ته لیو صبر و کړه چی زه ددی احمق خوله وو ما ته کړم
سور بی خپل زوی تینګکه کړ او ور ته وی ویل :
« زویه، ډاکو کوه په رښتینی خبر و باندی د چاخوله میمه ماتووه . »

چهاد اسی ده

اته کلن زوی دخشمی سورخیخه پوهنه و کره :
«مور جانی ، بربقی الوتلی شی؟»

مور و رته وویل : «لوسی د زاته و واایه چی د ادول پوهنه خنگه
په فکر کی درو گر خیده؟»

ـ خنگه پرون شپه چی ته په کور کی نه وی هلار می خدمتگاری ته
و ویل : زما هکلمی پربقی نن شپه زما کت ته راو الوزه
ـ چی د اسی ده راخه و گوره چی تر اووم اسماں بی هم لووہ درته
واللوزوم .

پور تهشهه

د یره موده کیله چی هنچی او میره دخبر و نه کو لو سیا لی سره پیل
کبری وه بوسا هام مپی خپلی سیر منی ته و لیکل : «د یر خدو ری
کمار لرم سهار می په او و بچورا و بین کره .»

ـ کله چی سپری سهار پا و بین شو ، تر لسو بچوهم تیری شوی وی ،
خوبه نل بی چی خپله میرمن بی لهدی چی خبری و کبری په و دبوی
ـ بدی وخت کی بی په یوه کاخنذ با ندی سترگی و نسبتی چی ور با ندی
ـ لوکل شوی و و : پور تهشهه او بچی دی .

جارو

یوی بھی جارو خرخوونکی ته ورنا ری کبری ! «اوه ! جارو خرخوو
نکیه ، جارو گانی د لته را ووہ» کله چی جارو خرخوونکی درو ازی

تەراڭى، بېڭى جارو گانى و كىنى وىي وىيل؛ «دېرى بىچارو گانى دى زەونۇ پەگا و نەى بى خەنەيى كېرە.»
 خەنخۇ تەكى پۇپقىنە و كېرە؛ «چىشى جارو گانى دى نۇ ولى بى تەنە اخلى؟»
 بېڭى خواب و رەكىرە؛ «زەھر وخت جا ر و گانى د گا و نەى خەنخە غوازىم او دەنە جارو ھەم زەم شوی ده.»

خېلە افغانى دى واخىلە

بۇر نەپل زوی تە(۲) افغانى ور تە كېرە ور تە وىي وىيل . «بۇر افغانى سەتاو بىلە بۇر چاتە دەندىاي پەۋضا ور كېرە.»
 ھلەك چەلارە كى و خور خىلە او بىسى و رەخخە ور كى شوی چى بىدايى نە كېرە شوی زوېي وو يىل . «اي خدايە، تەخۇپو ھىدى ھى بىسى چېر تەدە خېلە افغانى دى واخىلە او زما بۇر افغانى را كېرە»

زەنە خېلە كېيىم

بۇي ھېغايى دچەنە خەنخە سەنگى دكوه. د پامن لە خۇ اشخە بۇر ھلەك لۇرمى پەپنە او شۇ شىھى دروستە كىنەنە بېنە داوبۇ پە چەنە كىنى كەپنە و دە. ھېغلى خېلە سەنگى بېر تە داوبۇ شەخە تش كېرە. ھلەك چەنە خېلە ور خەخە و كېرە . «پە دى خېلە شوی چى بادو ازە بېنى بە چەنە كىنى كېپتۇ دى؟»

ھەغلى داسى خواب ور كېرە؛ «اوس خودى دوى پېنى بەاوبۇ كى اېبى دى كە خەلور وارە پېنى ھەنگى كېيىم دى زەنە خېلە كېيىم،»

تو کی کوو

د تیلفون دزنگه گوپور ته شو، شریفسی په دیره بیو د تیلفون
گوشکی پور ته کوہ بی لهدی چی پو پهنه و کوہی خهلمی خبری بی دا می
پیل کمی :

قدر ته! داسی خو خو کک نه کوو، دانشو شپی می ستاد جدابی له
امله خوب نه دی کمپی، دیره دروسی خپه شوی یم، نن شپه هرو مرد
د شهید زیارت ته را شه، کلمه چن زما مور، پلار بیند بشی زه در حم، اخ
چی خو سره بی زه در ته و ج دی.» دبلی خواهشنه چه غی شوی: «زنی!
زانی! دا شه اور م؟ زه رحیم یم ستاسه ی «نامزد» داسی
واوریدل، قدرت خو کک دی؟»

شریفی دیری و ارخطا بی په لپکی داسی خواب ور کم: «قدرت
زمونبر گاوندی دی کلمه، کلمه بور په تیلفون کی تو کی سره کوو.»

زه هم ربته تیا در ته و ایم

یوی میره بی دواده په دو همه شپه خوبل میووه ته وویل: «اویس
تو سچبو راه یم چی ربته تیا در ته وو ایم، هغه دا چی. زه پیغله نه یم
کمی دی. او ته سی ذریم میووه بی، میووه بی خواب
وی پهنه لرم، ته می دز بمه بی، درا تلو نکی
ی د خلور می پهنه سره واده دی.»

ستا بر کت دی

په یوه ستر چهار کی یوازی یودا کتار و، یوه ورخ دده بورمه
شوه د مری بخولو شخنه و روسته دا کتار مر یستون کیمند و نکی
ته وویل : « کاکا، ستا خخه دیره هسته هه مر یستون دی کیمند لی
و، اوس نو وایه چی خواهانی در کرم ».
مر یستون کیمند و نکی و رته وویل : « دا کتار صاحب، ما هود
کپری دی چی ستایس و د کور نی د مر یستونو نو کپنده لو پیسی نه اخلم.
خکه دا تول ستا بر کت دی چی زه هره ورخ خلو ر، پنجه مر یستو
زونه کینم او دیری هیسی اخلم ».

دو ارده ربتهما و ایو

د کور به لور سیلمن تو ته وویل : « زه لاشل کلنه هم خو تر مل
کلنسوی زیات شیان زده دی او په هر شه پو هیو یم « شو شیوه
وروسته گور بیه راغی د ستمی بشی شخنه و روسته بی سیلمن تو وویل :
« زما لور دی خدای لری لاتر او سه پنجه ویشت کلنه ده
ما سقری بی اخیستن ده، دیره تکه لیکونکی ده او د کور کار و نه بی
په اشهه دول زده دی » یوه ہو شتنه و کوه : « لور دی خان هن کلن
کفی او ته وایس چی پنجه ویشت کلنه ده، موند د کوم یوه خبره
و منو ؟ »

کور به ملندستی خواب ور کم : « موند دوازه ربتهما وایو، خکه
چی زما لور له پنجه کلنه شخنه و روسته حساب نده کپری دی ».

دسمی کاسه

یوه لاروی هملکت ته وویل: «دیر تبی یم لبی او به را وره»
 هملکت و مزنه کورته لاراوه نخاورینه کاسه کی بی شهو مهی ورتنه
 راوی، لاروی کاسه تشه کره او هملکت ته بی وویل: «دیر خوندی
 و کم کنه خوه کبی لبی نوری هم راویه.»
 هملکت ورتنه وویل: «وای بنهجه کبیزم په کتنه کی مود که غوره-
 محمد لی دی، بی له دی بی هم سونبر نه شهبو.»
 لاروی پهقار شو، کاسه بی په خمکه وویشته او ماته شوه.
 هملکت خپل هلارته ناری کبی: «بابا! راشه چی دغی سپی زمونو
 دمهوی کا مه ماته کره.»

عکس

یوه بشجه عکاسیخانی ته ور غله چی عکس و باسی، کله چی عکامن
 کامره ورتنه پهابره کره، بشجه کامری ته شت وروارو هاو ورتنه
 و بی ویل چی په دی دول عکس و اخلي. عکاس پوبنتنه ورخنه و کره:
 «ددالویهی خل دی چی زه دا دول عکس باسم، پوه نه شوم چی
 ولی دادول عکس اخملی؟»

بشجه ورتنه وویل: «میمه بی محببوره کبی یم چی داعکس خهولی
 خواجی ته ورولهیزم.»

گرانبیت

یوه شونکی یوزده کونکی چی سبق بی زده نه و، ووه او او
دنوی درس له ورکولو خیخه وروسته بی ورته و ویل: «زهستا سره
کومه مهانگری دبمنی نه لرم ددور گرانبیت او صمیمیت له بخی
دی کله کله وهم ». زده کونکی ورته و ویل: «معلم صاحب، خدای دی ما ته ددی
وس را که چی زه هم خول گرانبیت او صمیمیت درو گرخوم ». «

دسينما پيسى

یوه ملگری داحمد خیخه پوبنیه و کره: «تنه ولی دخپلی خدمتگاری خیخه دو بره خوشال بی» احمدخواب
ورکه: «مکه داد دی برگت دی کله سی چی وور په کور گی نه وی پلار می ما ته
پیسی را آکوی چی مینما ته لار شم ». «

تهد اسى فکر کوي

یوسپی داکتر ته ورخی او دخپلی ناروغی خبره بی ورته و کره
داکتر ورته و ویل: «

«روغ رمت بی، ته داسی فکر کوي ». «

سپری خپله خبره بیا غیر گه کره او ورته وی ویل: «

«زه دما تیری له پاره نه یم راغلی به وشیها ناروغ یم، داکتر وه
خپله خبره باندی تینگارو که. کله چی سپری و رنجه روان شو،

دا گتدر ور پسی غم و کم : « وروره ز ما فیس دی رانه کم ! »
 سری خواب ور کم : « دا گتدر صاحب ، فیس می در کم ، ته
 داسی فکر کمی . »

په خپړه و هل

د کورنی شخري په لومکی میمروه خپله پېغمه په خپړه وو هله او
 هغه د خپل پلار کورته مروره لاره . کلامه بی چی دا خبره خپل
 پلار ته و کم ، پلار بی هم دوی درندي خپړی وو هله او ورته
 و بی ویل : « ورشه خپل میمروه ته دی ووایه چی که تا زمالور یوه
 خپړه وو هله نو ماهم ستا هورمن دوی خپړی وو هله . »

د وبره پو هیوم

پوونگی دخپل زده گوونکی خخنه پوېټنه و کمکه :

« احمد جانه ! خوکلن بی ? »

احمد داسی خواب ور کم : « معلم صاحب ! یسازی دو بره

هو هیوم چی کله زه و زیوریدم مورمی (۳۱) کلمنه و اوه اومن (۲۰)
 کلمنه ده . »

شکر چی نه یم

دا گتدر دیوہ سری خخنه پوېټنه و کمکه : « ستاسو خیبره دیره اشنا

راته هکاری زما دېغوانیو ناروغانو خخنه به نه وی ؟ »

سېری خواب ور گړو : «شکر چې نه ېم او ګښه او سن به هې
هلوکې هم خاوری شوی واي .»

منځۍ

بوه هملک خپلی سو رته وویل : «سوز جانی ! هره ورڅه می پلار
راته واي چه ګټور کارونه کوه ځکه می ذن په ګادو هې مٺوي
و ګړی او تر خپله کوره بې ډیسو راو رسیدم .»
سوز بې خواب ور گړو : «تر او مه هم لا کم عقل بې او ګښه په
موټرپسی به دی منځۍ ګړی واي چې په دی ډول به دی هم ګټه
کړی واي او هم به رز کورته را رسیدلی و ای .»

ته بې ولی نه وژلی ؟

یوهملک دخپلی سیمه سره رستورانت لار او هملته بې ده وړی په وخت
کې د اسی تریخ مرج و خور چې د ستر ګوشخه بې او پېښی روانی شوی
جای دهملک خڅه پوښته و ګړو : «ولی ژاري خه در بازدی و څول ؟»
هملک د اسی خواب ور گړو : «خپل تره می په یاد شوچی زسونیو
دېښما نو وو پیشته او سړو شو .» په دی وخت کې جلی هم مرج و خور
او له ستر ګو خڅه بې او پېښی روانی شوی .

هملک پوچټنه ورڅي خه و ګړو : «زه خو په خپل تره پېښی ژاړم ته ولی ژاري ؟»
جلی ورته وویل : «زه ځکه ژاړم چې د تره په ځای بې ته ولی نه وژلی ؟»

داسی می و خوره

یوه سری هملک ته پیسی ور کری چی ددو کان خنخه بادرنگئه ورته را ور کی، هملک بودادر نگئه په لار کی و خور اوبل بی سری ته ور کر کی، سری پوشتنه ور شنخه ور کر که :

«په دو مره دیسو بی بودادر نگئه در کم؟»

هملک سرو شور او و بی ویل : «ددو بادرنگئه بی را کرل خویو بی په لار کی و خوره .» سری په قا رور ته وویل : «خنگه دی و خوره؟» هملک سملستی دسپی له لام خنخه بادرنگک و اخیست په خورلو بی پیل و کمک، گلمه بی چی خلا ص کمور ته و بی ویل : «کا کا جانه! داسی بی و خوره .»

زه مسجد وریم

دوو مشهور وغوره گوونکو په خپل او کی خبری سره گو لی یوه وویل : «تیره شپه می دتو خنی له امله شپرمنه سالگه و شقا له .» بل ورته فویل : «زموند او بین تیره شپه و نی ته ختلی دی دیری زاری موور ته و کری خو تر او سه هم سرو ردی نه را بشکته کیهی .» اومزی غوره گوونکی وویل : «زمما په لار بیه مزار کی کدو کرلی دی تراوسه بی لا (۱۵) ور خنی نه دی تیری شوی چی تا نگونه (خیلی) بی لشکر گاه او پل چرخی ته رسیدلی دی او هر کدو بی گر لسو خر واره زیات دی .» دو هم په قار ورته وویل : «لکه چی په مادی د لیونی گوسان کری ذی چی دو سره سترد رو اخ را ہاندی منی .»

لوپهی ورته وویل : که چهاری خپل اوین لهونی خخه را
نهکته نه کپری نوزه مجبوریم چی دکدو تانگونه تر جلال آباد او
نیهروز پوری ورسوم . »

زه خور خه کوم ؟

یوی امیند واری سورخهول کوچنی زوی ته وویل :
« محمود جانه ، که په دی ورخو کی یوووو کی ورور اویا خور
درته وزیووم خوشالیوی ؟ »
محمود جان په ژرخونی او از وویل :
« نه ، نه زه ورور او خور خه کوم ساته با یسکل وزیووه ،
با یسکل . »

شل افغانی کمی دی

کلمه چی یوه پېچه حمام ته تله خپل کوچنی زوی ته یې شل
افغانی ورگپری ورته و بی ویل : « ھام کوه چی پلا ردی که
خدنگاری صره خه کوی . »
زوی بی ور ته وویل : « شل افغانی کمی دی لمحکه پرون شپه چی ته
په کور کی نه وی پلارمی ماته پنځوس افغانی را گپری او راته و بی
ویل ، سور ته دی ونه واين چی مادخد منگاری صره خه و گپل . »

زه هم

یوی پېچی د شغپری په لپر کمی خپل په په ته وویل : « سدا د دنه پدی
پهور اندی زه نه ورخ کور ، نه جارو کوم ، سباته کالی نه در ته

من چشم، بیل سباته چای او و هدی در ته نه هخوم او شاورمه و رخ دخپل
پلار گور ته چشم ». «

می پیشی په سپه سینه ورته وویل: «زه چم ستاد دی دول گپرو
دروپه و راندیه پنچمه ورخ میکمی ته و رخ اوتا خلا صوم.»

پا قی مر با

گله چی دا حمد مورد مر با بتو تل ولید چی شه زاشه نیم خالی هوی
دی سند ستی بی دا حمد په دیغ باندی شپری ور چه گپرو. ذوی
گپرو و روسته احمد دخهای مورسخی ته و در یده او و رتھو بی ویل:
«مور جائی دوی چه چه می دیغ په یوه لوری و وه او دوی په بیل
لوری.»

مور بی پوچنه و گپرو: «ولی دی ووهم دخله پاره؟» زوی
ورتھ وویل: «غوازم چی پاتی مر با هم و خورم.»

دزره چای

دطسب یوه مهصل خپل استاذ ته چی صفر بی ور گپرو و وویل:
«ما سو گند گپرو دی چی په دا چا قوده زره را باسم.» استاذ کت،
کت و خندل او ورتھ و پیویل:
«گله چه چه تابه دزره چای معلوم وای نو ما په صفر ولی در کاوه.»

لا پی

دوه ته لای و هو و تکنی مر هم خانع شول، دخبر و اترو په لپکی پو
وویل: «مواری دو مره مستره گو ته در لوده چی په غولی گکی پسی

دموتر دخنستی لوپی کیدی او به سوپاندی بی، الونکی گینا ملکی، «
دوم ووبل: «مونبره و مرو او برد، زینه او ناوه لروپی کلنه همکی به و یا بلو
کی او به وچی شی به زینه بازدی اصمان تد و رخیه و د ناوی پو سر
دویالی به سوری کی گیو دواوبل سریی په همکه کی، به دی دول
خپلی همکی پنه کوو . . .»

که بشخه وی

یوه پوونکی په تولگی کی دزده کوو نکو شخه په پهنه و کره:
«که چوری خوکه به (۱۳۳۴) کال زیر یدای وی نو او س به به
(۱۳۶۹) کی خوکان وی؟»
یو تو کی ز ده کوونکی پور ته شواو داسی خوابی ور کره:
«که سپری وی او س به (۲۵) کلن وی او که پنهه وی او س به (۱۸)
کلنه وی . . .»

دغورو سیالی

دروتنو نام تودر و اغجنو دخلکو به و داندی پریکره و کره چی
هر پو به یوه خوره کوی او دوه نور به بی هرو سرومی .
نو همکه یوه ووبل: «مونه منکریتی «شاغم» کرای وی یوه منکریتی
دو مره شغه شوه چی دایستلو په وخت کی هنگوز رو قنوه یوه او
و فی کی دهمکی شده را و با سله» دو نور و در وا هجتو دده خوره
و مثله .

همل وویل : «ما په خپله هندوانی کر لی وی یوه میا شت و روسنه یی یوه هندوانه دو مره غقه شوه چی دخمکی یو خنگک ته بی رو د - بندکو او بل خنگک ته یی عمومی سرکش بندک کو زسونیه قول قوم چی یه (۱۳۱۷) کال کی نهه زره نارینه حساب شوی وو او، او س یی شمیر لکونو نارینه وو ته رسیبی ددو میا شتو تو «اشر» په بی کی یی رود او سرکش ور خمچه خلاص کپل او نهایی هندوانه لاترا و سه هم یه پتی کی پر ته ده .»

دوا و دروا غجن و ویل چی مونبرستا غوره دسر په ستر گو منو، دریم وویل : «ما یو غوایی در لود هره ورخ سی دایتما نله غره خیخه لرگی ور باندی را پکته کول او بازارنه سی وول ده یرو درندو بارونو له امله یی په ملا کی خو پرها رونه پیدا شول ، هره وزخ به سی اهی ، لپی خاوری ور باندی اچولی تر خو دغوایی په شاباندی خه ناخله خلور لویشته خاوری کوچ شوی ، سمدسته سی «ی دغه خاوری یوی کپری او غنم سی پکسی و کسل هر چهری به چی وریخ وه غوایی هی بیوه او غنم سی په باران باندی پهول (او به کول) ، تر خو غنم پاخه شول . کنهه لاداچی دلو او غوبل خیخه وروسته دری خرواره غنم پکسی وشول او یو، یو خواره سی ستو سو پلر و نوته پور ور کپل . دادی او من راغلی یم چی زما پور را کپری» دوه دروا غجن غلی شول خو خلکو ور باندی غیو کپری دپریکپری سره سه دده غوره دمنلو ور ده . تاسو هرف مزوف دوه خرواره غنم ور کپری .

به دی چولی یی هم دوه خرواره غنم و گتمل او هم ده یرو په سیمالی کی لویپری شو .

لات زده کوونکی

دوه لته زده کوونکی یوه پلورنځی ته ورننو تل او سترګی بی په یوه لوحه باندی ولګیدی چې ورباندی لیکل شوی وو: «پلورل شوی شیان بیترته، نه اخپستل کېږي»
 یوه زده کوونکی وویل: «کاشکی زسونیو پیونکی هم د دی پلورونکی په شان هو بشیار واي او د ټولګیو پور تیخستو بازسدی بی لیکلی واي چې دلوستل شو یو درسونو پوښتنی بیانه کېږي»

خیرات خوښه

یوه سلنګک یوه گورته دخیرات غو پېتلوغه و کړ، د گور میر من راغله او ہوښته بی ځننی و ګډه: «خوکې بی او خه غواړي؟

سلنګکه خواب ور ګډه: «سلنګکه پم، خیرات غواړم.» د خه شی خیرات؟
 ته رشی چې لری لکه ھیسی، زاړه شیان، غله، دوده او دا سی نوره.
 - مو نور هیچ شی نه لرو.
 د دی خبری په اور یادو سره سلنګکه کېت. کېت و خندل. پېښه
 ہوښته ور ځنخه و ګډه: «ولی دی دوسره د زړه له، کومې و خندل؟»
 سلنګکه خواب ور ګډه: «مکه بی و خندل چې تلهه به دا دوسره
 سټوړه نهی کې بل خولک نه پهدا کېډه چې دغه ګډابې ګر سره دی
 واده ګډه دی؟»

هوا بینی د گر ته

پتو نکی په تولنگی کی و ، چی احمد او محمود دواړو دروازه
و تکوله او تولنگی ته بی دننو تو اجازه وغوبېته .

پتو نکی لوړی د احمد شخنه پوېښه و کړه :
و لی دوسره ناوخته را غلی؟

احمد همواب ور کړه : «علم صاحب ، خوبی لیده چی بهالو تکه
کی هندوستان ته نخ ، نکه را باندی ناوخت شو»

پتو نکی محمود ته پېغ وروړو، وېی ویل :
«پنه ، احمد خوڅوب لیده چی هندوستان ته نخی ، ته ولی ناوخته را غلی؟»

محمود ورته وویل : «علم صاحب ، زه هم هوا بینی د گر ته
تکلی و م چی د احمد سره پېغه پنه و کړم»

که د اکتران نه واي

دا ګټر د یوه (بستري) نا روغ شخنه پوېښه و کړه :
«که چېږي د اکتران نه واي ، نا روغانو به شه حلل در لودا و
دېږي خلکو حاصلت به خنکه واي؟

نا روغ هموامه ور کړه : «که چېږي د اکتران نه واي دا دوسره
زیبات خملک به نه سره ګیدای او ، او من به دېږي د خلکو شمېر دوه
بر او هر واي .»

سیپوی تختنوم

دو و لیونوانو خبری سره کولی ، یودبل شخنه چو چونه و کره :
 « ته چو چوی چی سیپوی خو غاچونه لری ؟ »
 - هو ! چو چوی .
 - نو و وا چی خو غاچونه لری ؟
 لیز صبر و کرمه ، لو سپی سیپوی تختنوم چی و خا ندی بیانی غاچونه شمهرم .

هغه تللی دی

یو سپی رستو رانت ته لاز ، دمینوله سیپی دودی خو چه کرمه ،
 کله چی پیش خدمت دودی راویه دوسره بی خونسده و چسی دیسوه
 شیخو زند خیخه بی زیاته و نه شوای خوری ، هایی دمینوله بخی بل دول
 دودی را او غوبتنه هغه هم بی خونسده و ه ، دریم محل بی بیار او غوبتنه او هغه
 هم دخورل او وورنے ، و ه . د پیش خدمت را او غوبت ا و ورته و بی و بیل : « ورشه
 اشپزدی راو له چی زما په مخ کی داتوله دودی چه خپله و خوری »
 پیش خدمت ور ته و و بیل : « هغه تللی دی چی په بل رستورا نت کی
 دودی و خوری . »

غیر عادی

پلتو نکی ته و لکی ته ور ندوت او ده و نکی شخنه بی چو چونه و کرمه : « سعلم
 صاحب ، په دی تو لگی کی غیر عادی زده کوونکی شته ؟ »
 بیوونکی خواب ور کرمه : « هوا په دی تو لکی کی دوه تنه بشه اخلاق
 لری . »

يوازى فيس مەخورزە

بوناروغ دا كىترتە ورغى كىلە بى چى نسخە و اخىستە بى اىدە
دى چى فيس و رىكىرى روان شو، لاد روازى تە نە ورسىيدلى، چى
بىرقتە را و گۈرخىد او ددا كىترى خىخە بى پوھىتنە و كىرە: «
زە خە شى و خورم او خە شى و نە خوزم؟»
دا كىترورتە و بىل: «يوازى زىما فيس مە خورزە نورھەشى خورزە».

پوھىزىم

بۇونىكى دېۋە زىدە كۇونىكى خىخە پوھىتنە و كىرە: «
دەراتە ووايە چە دەندى او افريقا يى ھىلانۇ تە منىخ شە توپىر
دى؟»
زىدە كۇونىكى دامى خواب ور كىرە: «ھۇ! پوھىزىم چى د دوازى
تە منىخ شە ناشەد پەنخورز و كىيلۇستۇرۇ واقۇن توپىردى.»

كۇمەچىرگە

يۇھ ورئۇ دادم خان كور تە دېرى سەلمىنى را علىي وى ددى
اھەارە چى ددە سېرىن دخپۇل ز وى لە غالىغى خان خلاص
كىرى ورتە و يى و بىل: هەلەزويە لازىشە، و گورە چى چىرگى ھىكى كىرى
دە او كىنە»

زويىيى سەمد سەتى پوھىتنە و كىرە: «كۇمەچىرگە و گورم، ھەنە
چىرگە و گورم چىپلارى دگا و نەمى كىلى خىخە را بەتە كىرى دە او كە
ھەنە چىرگە و گورم چى تاغلا كىرى دە؟»

لوسپی بی باسی

یو گید رپه تیزه منه راغنی، دمچنگل حیوا ناتو پوشننه ور خیخه
و کره: «ولی دویره وارخطا بی، خمدر پیشنه ده؟»
گیدر وویل: «هیات راغلی دی هر هوکه چی دری خوتنی لری
یوهور خیخه باسی.»
حیوا ناتوور ته وویل: «نیو ولی دویره وارخطا بی ته خودوی
خوتنی لری؟»
گیدر مخواب ور کره: «زه هم په دی خبره یو هیوم خودا، داسی
هیات دی چی لوسپی بی باسی او بیما بی شمیری»

لس لجمبرسی در کپری دی

پیوونکی خپلوزده کو و نکو ته وویل: «دن شپه دامی ونی رسم
کپری چی نوی هوتی بی کپری او ده سر ای لوسپی ورخ و پیوی.»
سپاته تولوز ده کوو نکو خپل رسمو نه راول، خوشیندی سپینه
پانه راوری وه بشپو و نکی یو پیوشننه ور خیخه و کره: «ما خود ونی رسم
غوشتنی و، نو تاد کاغذ سپینه پانه ولی راوری ده؟»
شیندی مخواب ور کپری: «معلم صاحب، بیگاه سی ونی رسم کپری
وی خود بشپو تولی ونی تر واورو لانه شوی دی»
پیوونکی تولوزده کو و نکو ته نومری ور کپری او شیندی ته بی صفر
ور کپری. شیندی پیوشننه و کره: «معلم صاحب، ولی دی ماته صفر را کپری؟»
پیوونکی ور ته وویل: «مالی نوسری در کپری دی بخو یو» بی
واوری لاندی کپری دی»

خبره دی په بیوه کی نښتی ده

یو سری دخول زوی سره دخپل دوست په کور کی میله، ددودی خول او په دخت کی دسوی په بیوه کی خودانی وریجی و نښتی، زوی بی په دیر نزاکت سره خپل پلارته وو پل: «پلار جانه، بلبلان بن ته راغلی دی او په گلا نو کی بی بنمار جوړ کړی دی . . .

سرو ټو همو په بیوه بی لاس تیرکړ اوویه ویل:

«پریو ده چه بیو ده شی دشپی به یوبنکلای بلبل ورڅخه ونیسو . دکور به دا خبره دیره خوبنډه هموه، مکله بی خول زوی تشناښ ته وغوهت او ورته ونی ویل:

«پو شوی چی ددی سرو زوی خومره هوښبیاره خبره و کړه؟ ته هم ډايد داسی هوښبیاره خپری زده کړی .

بله ورڅ دوی دوازه دخپل دوست په کور کی میله، شوله او ددودی په دخت کی دسوی په بیوه کی وریجی و نښتی، زوی بی په چیغو، چیغو ورته وو پل:

«پلار جانه، پلار جانه! کومه خبره دی چی په تشناښ کی راته کړی وه هنډه دی په بیوه کی نښتی ده»

هغه به پاکتوروی

په (۱۳۶۹) کال کی یو سری دخوست شخنه خپل زوی ته چې د طب په ټوکونخورجهن کی د دوهم کال محصل و لیکه لیبره، ده د پاکت

په سربانندی ولیکل : « په کابل پوهنتون کمی دی زما گرانزوی
داکتر انگرگل ته ورسيبي . »

پل زوي بي ورته ووبل : « پلارجانه ، انگرگل ته اوسمه محصل
دي ده اکتر پرخاى محصل ولیکه . »

پلارخواب ورکه : « زه هم په دی خبره هو هيروم خوتريخو چي
زمونيو ليک ورسيبي همه په داکتر هوی وي . »

د یېرشن کلنه یېم

يوسود اگرديوی شکلی جامی سره کوزده وکړه او د دی د زېږيدۍ
دشلمی کا لیزې ہو یا پېی یوا سیل د سوغات په توګه ورکړه ، ورته وېی
ویل : « تاسوته دشلمی کا لیزې د یېکمرغی ورځی مهار ګکي وايم ،
دادی ستادغمهر سره سه (۲۰) دانو سرڅلار وا سیل هر ته وړاندی کوم .
جلی ورو ، ورته ووبل : « د یېرشنې شوادم ساتاته خپل عمر کم
ویلی و ، نن زما د یېرشنې کا لیزه ده . »

پلار مجبور کړم

پلارخپل زوي د غلاله پا ره د ګاوا نهی باغ ته بوت . د باع
څېټن راغی او هملکه یې ونیوه ، خودرنډی خپړی یې په سخ باندی
ورکړی ورته وېی ویل :

« پلاردي خویره په سړی دی اوته دا سی نا وړه کارونه کوی
که پلاردي ہه دی عمل باندی خبر شی زړه ہه یې چا ود ، شئی .
هملکه ورته ووبل : « کا کا جانه ! پاور وکړه چې سا هیڅکله

دغلا ھودنہ در لود خو پلار می مجبور کرم ، هنہ دی پلار می ھم
پہ دابلہ ونہ کی دی ۔ ۔

دخاستی لو بہ

پلار جانہ نن زہ دخاستی پسہ لو بہ کی او و م لمبر شو م ۔
پلار ہو بتنہ و کرہ : « پہ دالو بہ کی خوتنو گدون کری و ۹
- پہدی لو بہ کی او و تنو گدون کری وو ۔
- چی داسی ده کہ مخفستی دی ھم نہ وای اووم لمپر کپدی ۔

زه و نہ ژارم ؟

یوما مور پہ دفتر کی ناست و دستر گو خیخہ بی غتی لٹھی او بشکی
روانی وی او ژول بی ، بل ما مور ھم ددہ پہ شنگک کی کینا است
او پہ ژرایی ہیل و کرہ ، خوشی و روستہ لوسپی ما مور دبل خیخہ
ہو بتنہ و کرہ : « اوہ ، ورور ہ زہ خو چی ژارم چر گہ می موه شوی
دہ ، نو تاتھ خد در پیپنہ ده ؟ ۔

دوھم ما مور ور تھ وویل : « زہ خیخہ ژارم چی دیوہ کلن زوی
می غامپونہ شوی دی ۔

لرمپی ما مور کت ، کت و ھنڈل و بی ویل : « دا خو دژرا
خبرہ نہ ده » دوھم ما مور ور تھ وویل : « شو مو ہ بی انسا فہ
سپی بی ، ستا ہی دھگیو چر گہ سپه ده و رپسی ژاری او ز سازوی
چی پہ دی قیمتی تکی غامپونہ ایستی دی او ھودی و رباندی خوری
زہ و نہ ژارم ؟ ۔

گتھو ره نسخه

د اکتر صاحب ، متنا سو د گتھو ری نسخی به هکلایه د یره زیانه نهنه
 کوم ، زه یی ده یوی زیاتی شتمنی خبیثه کوم
 ۱۵ اکتر پوشننه ورخیمه و کره : به دی پوهشوم چی متنا تندرستی
 زما دنسیخی برکت دی نو دشتمنی خبیثن خنگه شوی ؟
 سری مخواب ورکر : « دیخه د دی چی زه متنا دنسیخی به در مل
 پیل و کرم ، کاکا می یوه گولی و خوره ، ممدمتی مه شواو تو له شتمنی
 یی ماته را پا تی شوه. »

نیکم رغی

پاخون دخپلی مورخیخه پوشننه و کره :
 « زمینود گاونه یانو کوچنیان وایی که چیری به کورکی د او یو
 شخه دک اوپی مات شی کور ته نیکم رغی ورخی ، دا خبره رنجه یاده ؟
 سیاهم دا خبره او رید لی ده ، بشایی رنجه یاده ؟
 چی داسی ده نوزیری در باقی دی کوم چی زما خله داو یو جکت ماته
 شواو په دی دول می نیکم رغی ته دخپل کور در واژه هر ا نیسته

ز راو خه

وایی چی د (. . .) لخانگر و پوشنو نکو بشاغلو « پشکیلاک او باور »
 دژو بنه دلیوا نو دخانکی امیر ترسختو اود شر من شخه دد کو پوشنو ولا ندی
 وئیوه :

«چې ستاد بې ھروا بې لە مېخى يو لېۋە سېر شوی دى ، ددغە لېۋە
امدۇتە بە ھەرە وزرئە كى ھە ناخە . . . تماشاچىان را تىلل دەرىي سەر
دەتكىت بېيە . . . افغانى او قولى . . . افغانى پە يوھ كال كى . . . افغانى
پە . . . كلۇنۇ كى . . . افغانى كېرىي ، بە دى دول تادولت تە
. . . افغانى زيان رسۇلى دى او پە اختلام سەر حکوم بى . . .»
آسركە هەرشۇرە معقول او علمى دلىلۇنە ور تە ور اندى كېول
چى: «دژوبىن دەتە خەھىپنۇ دە تىجىر بولە بىھى دژوبىن دلىلۇا نۇعمە . . . كالە
دى او دى لېۋە تر تاڭلى وخت . . . كالە زىيات ژوند كېرىدى او
لکە چى دژوبىن دە كىتەر پە راپوركى لېكىل شوی دى دلىلۇ نارۇغى
پە بى ھروا بىي پورى ازە نە درلۇدە او ھەم اپول دلىلۇ دنارۇغى
پە ھەكىلە پە خەپل وخت دژوبىن دا كىتەتە خېلور كېر شوی دى او داسى نور
زىيات معقول دلىلۇنە . . .»

خۇددە دلىلۇنە وندا اورىيەل شول مەككە بى دلىلۇ خەرمن وانغۇستەلە
پە دال بازى بى پېل و كەر خۇپە دى جول دول دولت تە دور او بېتىلى
زىيان پەسى و گەتى . د دال بازى پە لېكى بى يوھ وزرئە پېتە و بېنۈيە
او د زەرى پەنچىرى تېھ و روغۇ رەخىمە چى د خۇرەخىدەلە ئەملىھ بىسى
نېما بىي بىن خەرگەند شو دەپىرى و يېرى بىي پە چېغۇ پېل و كەر، زەرى
ورتە رانبىرى شو و بىي و پېل :

«چېيغى بىھ وھە زەھم د زەرى يو دەنا نىكى آسەر يەم دېلىتەن كو لەدارە
بى د زەرى خەرمن اغۇستى دە . . .»

پە دى وخت كى بېكىللاڭ چى د سكارى گەيدەزى خەرمن بى اغۇستى
وھ د شەنگەك لە پەنچىرى خەيدە و رباندى شۇ كېر : «گەۋىسى كېرىي او من

نو و وايە چي خو را گوي؟ فر را و چه لوسي زما دلنه رور مرتسر
قا نکي او په مو تر کي بيلار ڈك کرره او بيا نو زمو نير پو بشتنو ته
خان تېنگکه گوره او يا ...»

سرزو ری وه

د یوه مخوان مور او بوروی وه . په داسی حال کي چي خپسل
گاونهيان بي مرستي ته را بيل دسيندېرې خواته بي منهی وهلي ،
خملکو پو بشتنه ور خەنە و کوره :
« خە پېيېش شوي ده ؟

خوان ورته ووېل : (هله ا مرسته و کېرىچى مورس او بوروی ده .)
- چى او بولو بى ده ته پورتە خواولي منهی وە ؟
- مخکە چى زما مور ديره سرزو ری وه ، خسا مخابه په او بولو کي
پورتە تللې وي .

د بېل چا کورتى

د حساب پېوونکى د گل کرييم خەنە پو بشتنه و کوره :
د کە ستا د کورتى په یوه جىپ بى (۳۰) افغانى او په پېل
جىپ بى (۶۰) افغانى وي قولى خو کېتىدە ؟
زده گوونکى خواب ورکور : (سلام صا حسب ، دا خوانو خر گنده
خېر ده چى سا دبل چا کورتى اغومستي ده)

مه کوه

د یوه وروسته پاتی هیواد کیهان نورد ، د پریخ تملی هیواد
د کیهان نوردانو سره هوا ته تملی و ، کله چی رابکته شو هنده
خبریال چی هوا ته د پورته کیدو په وخت کی بی سرکه ور سره
کپری وه بیایی په دیره چالاکی سره دده د نیمه گر تیا د مو ندل لو له
پساره او بده سرکه ورسه وکره خو کوم شی بی پیدا نه کر ، د
بر کنی په پای کی بی دده بی لاس ته پام شو ، پو هفتنه بی ورخخه وکره
«کله چی هواته پورته کیدی دواوه لاسونه دی روغ رسست
و خواوس دی دبه لاس پوستکی شون شوی دی ، داولی ؟
خرنگه چی کیهان نورد په هوا کی ستوری شوی او د خبریال
هوبننو لاستری که نو همکه بی پرتسه لسه پام خخه ورته وویل :
«خکه چی ما به هر یوه سویچ ته لامورا و په دکرنور و کیهان نوردانو
په لاس باندی و هلم راته ویل بی چی مه کوه . (۱۳۶۰)

خناور خو نه یم

یو سیخه چی په شرابتو رو بدی و داکتیر ته ورغی و بی ویل :
«داکنتر صاحب ، دشرا بیو د پریبند و لار راته و بشایه «
هاداکتیر ورته وویل : «دیره بنه لار داده چی نور شراب و نه خبیشی ،
دالغو امکان نه لری .
- چی داسی ده نو دهه گیلام شرا بیو سره یوه باغه و خوره .
- داکنتر صاحب ، خه خناور خوانه یم چی هره ورخ پنچخون
منی و خورم .

خه و کرم

یوه سپری هندوانه دپو تکی او زر و سره خورله ، بل سپری ورته
وویل : « وروره ، هندوانه خوک دزرو او پوتکی سره نه خوری ،
هسی نه چی گیله دی و خوبیوی . »
سپری ورته وویل : « خه و کرمود کاندا ر دزرو او پوتکی سره
را باندی خرخه کپری ده . »

دسمال

په پا گلدون کی لیونی خپل لام په دسمال تپلی و ، ۱۵۱ کتر
پوښته ورڅه و ګړه : « لام دی ټېی شوی دی ؟ »
زما لام جور دی خود احمد لام خوبیوی .
نوتا ولی لام تپلی دی ؟
څکه احمد دسمال نه لری .

زه د چا و سنه ؟

د تاریخ پوونکی په ټولکی کی دجنگ او جگړی ، د بدی او د
روغی جوری د ګتمی په هکله اوږدی خبری و کړی او ډیر زیات
میا لونه یې یاد کړل د خبرو به ټهای کسی بی زده کوونکو ته
وویل : « هغه خوکه چې په خپل هیو اد کی دسوی طر فالار دی
خپل لاسونه دی پورته کپری . »
پورته له یوه څیخه نورو ټولو زده کوونکو لاسونه پورته کړل ،

بیوونکی دنگه زده کوونکی خنده چی لاس بی نه و بور ته کبری
پوشتهه و کبره:

«تساود جنگک او وینو به یه ملکه فداری؟»

زده کوونکی ورته وویل: «معلم صاحب! زما پلار دقوسی کندک
قصوماندان دی، هنگه هره شپه و ایی چی دنگه جنگک مونبر ته دیره
گته را ورمهه او ته وایی چی جنگک زسونهه په ضرر دی، زه حیران یم
چی ستاوینم او که دخپل پلار؟»

داد کوم؟

یوسوی په منهه پا گلتون ته راغه او رئیس ته بی وویل: «رئیس
صاحب، متساود پا گلتون خنده بولهونی تسبیه دلی دی، رامه چی زه
بی درو بشوم» ریس دلیونیا نوحا هرمهه و اخیسته او میری ته بی وویل:
«زمو ند لیونهان خو پوره دی.»

سپری وویل: «په دی چار کی بل پا گلتون شته؟»

رئیس وویل: «نه، نه شته.»

سپری سرو شوراو وویل: «چی دامسی ده نو دلیونی
د کوم پا گلتون خنده تسبیه دلی دی چی د. . . سره واده کوی؟»

پوهشوم

اویش، غواص او پسنه سره ملکری وو، دوی په همیشه یو ځای
سره گرځیدل. یوه ورڅه دخوه کور تهه ور غلیل ورته وویل:
زمونهه په منځ کنه دبوره یووا لی، سویه ځلکتوب بشوې دمو کرامی، دیوه

ايل حقوقه ددرناوي او دهه لو دحقوقه ده سلاطه په پنهنهه ده ملګر ته
اري ګنگي تهه نگي ده ځکه را ګلواچي ته هم زمهونه سره ملګری شه. خره
دوی په ديردر ناوي سره خپلی ديری ته بدر ګه کړل او په مفه
ېه دشنه نو تهه نکيو و بشو ګيله ده دهه کېښوده، در ومهه ملګرو
دشنه نو بشو ګيله ته په مېنه ناکې نظر و کتل، پوهه شول چې په دې و بشو
په ندي درو، او رو خهه ته نه پرييو، او بشو ګيدی پورته کړه ده
په شانګو کې ېه کېښوده او په خورلو بې ټهيل و کړ، شوا به او پهه
ورته ووپل: « ګرانه او پهه! خپله برخه ده و خوره او زهونه حق
را پېښتهه کړه ». »

او بشو په مسخره دله نظر ورته و کتل او پهه و پل: « حق؟ دهه
شي حق؟ زورور ههههه حق لري چې هرڅه غواړي و پهه کړي، زه
هم زورو یم ځکه مې ګيله پورته کړه ». »
خره ده سکي په حال کې ووپل: « ټوه شوم چې متسا سو ملګر تهاد
ګهه و پهه تر تکه پوري ده ». »

په رېښتیا لیو نهی

دوو لیو نیا نودهه ګلکتون رئیس ته ووپل:
« مو نهور وغه رههههه یو په پهه ده چې خپلوا کو رو نو ته لارشو. »
رئیس ورته ووپل: « ګهه په رېښتیا رو غههههه نو لارشی و ګوره
چې زه همدا شې بهه په کورکی یم او کنه ». ټوه لیو نی په منهه ټهيل
و کړ او پل و پهه غههههه کړه: « په رېښتیا چې لیو نی بې تیلهون ده سخن
ته ایښی ده او ته منهه و هی، راههه کورته بې تیلهون و کړه ». »

پوچنه بی خبرمه شد

یوه سپری به همیشه دنوی لنگی به منیخ کی خپله زره لنگی
کی بشوده هرچا به چی ورته وویل : « مبارک دی شه . . . »
ده به خواب ورکاوه « پوچنه بی خبرمه شد . . . »

زه چم

وا بی بوسافر دلری پار خیخه میگوته و رغلی و ، کلمه بی چی
ستره کی دکریملین په ماعت با قدری و لگبدی ، خای به خای و درنیده
او په خیز ، خیزی ورته و کتل . یوه سپری ورته و ویل : « که خوبش
شوی دی وی نودوه سوه روبله را کپه چی درته را کوزی کرم . . . »
ده سه مدلستی جیم ته لاس کپه او دوه سوه روبله بی ور کپل :
سپری ورته و ویل :
« دلته و دربیه زه چم چی زینه را ورم . . . »

کلمه چی تیاره ما بشام شو سافر هو تپل ته لار او مهار وختی بی رته
را غی ، پرونی سپری خپل سلگری ورته را ولیو را او سافرته بی وویل :
« لکه چه دیردی خوبش شوی دی که اخملی بی دو ه سوه روبله را کپه . . . »
سافر بیا دوه سوه ووبله ور کپل . کلمه چی سپری ورته وویل : « زه
چم چی زینه را ورم . . . »

ده په جواب کی وویل : « نه ، زه اوس هو پیما ر شوی یم ، ته دلته
و دربیه زه چم چی زینه را ورم . . . »

خوايان خونه دى

درى ليونيان دسييند په غاړه نامست وو، یوه ووېل: «که سېيند اوړۍ واخای نوداکبان به چېرته څخی؟» دوهم څواب ورکړې: «داخو څرګنده خبره ده چې دوې به ونوته چګکېږي.» درېم کېت، کېت وختنديل اووېي وېل: «کبان خوشې خوايان نه دې چې ونوته وختېزی.»

عجب په کور کې دې

يېرمو دخور شل کاله وروسته دهندوستان خیخه کورته راستون شو، مېړمنې يې دخپل کشې زوی سره مېخې ته ورځاله، دروغېر خونه وروسته يې خپل سېدې ته ووېل: «دغه سیازوی رجب دې.» مېړمنې يې په حیر آنټیا سره ووېل: «عجب» مېړمنې يې سهندمنۍ څواب ورکړې: «عجب په کور کې دې، دارجب دې، رجب.»

آخر ۵

وايې چې یواوبن دمقرېه کاريز و نوکې لويدلى و، دېرو سې پو په رسیوکې راپورته کړ، اخرنګه چې اوښن دخایه نه شو پهورېدلې نوچکه بې دهها رو یو ستھنې چن شاه ګل ورته ر اوست. کلمه چې شاه ګل دا وبن په دیله اي با ندی لام کېښود په دې وخت کې اوښ یواپد... واقاوه، شاه ګل خلکوته ووېل: «که خدای دې نه خدطه وي نودانې اخو... دې»

د اسی پا دشا هی نه خوارم

وا بی پخوازمانه کی یو پا دشا ه قبض شوی و، ده اعلان و کمر
جی هر خو کک ماتداوی کپری نیما بی پا دشا هی به ور کوم، یوه
یونانی دا کتر دبو تو دارو، ور کپل او خو گپری ورو متنه پا د شاه
روغ شو، بد ده ده اکتر خجنه متنه و کپر او دا کتر سرو خو راوه دخپل
کور په لور روان شو، پا دشا ه ور پی غیر کم: «
اوه دا کتر صاحب! چیرته روان یی؟ راشه چی دخپلی وعدی
سره سم نیما بی پا دشا هی در رو ویشم.»
دا کتر ورته وویل: «زه د اسی پا دشا هی چی د قبضه ت په ما تولو
سره لاس ته راهی نه خوارم.»

د میبیوی سندره

زمونیو په مخای کی یولیو نی غوندی سپری و، ده به چی کلمه خو کک
د خبرو اترو به حال کی ولیدل سمد سنتی به یی د دوی خبری پری
کپری ویل به یی: «اجازه را کپری چی زه د میبیوی سندره ووایم.» خو کک به چی
د ده په خوی باندی بلند نه وونو خبره به یی د شخمری تریکه هوری
ورسیده او هنده خو کک به چی د ده به خوی باندی بلدو و ژر به یی مخاذونه
ورخجنه خلاص کپل ورته ویل به یی: «شا با من زو کوه خپله سندره دی ووایه» د ده په سندره کی د میبیوی
په هکلمه هیچ دول مطلب خولا خانه آنچی دوری او ور پیو یادو نه هم
نه وه شوی.

کسہ چا بہ ددہ شعده پو پتنه و کوہ «چی متنا په مندره کی خود
میوی په هکله هیچ دول مطلب نہ شته . »
دہ پہ شواب کی ور تہ ویل : « کہ شو کی منی او گنہ
دادیوی مند رمده ، خوک بی چی نہ منی هند میوی په مندر نہ
ام ہیوی »

کہ خیر شی

زه-ونه په ځمای کې یو سولوی و، ده به ډیری ډې سای ګولی
ځکه به دده ددینې سسالو داول یدلو له پاره د جمعی په ورځ ډډ ډرو
لرو څایونو شخخه خلکه را تمل خو ګله، ګله به دده دمسا لو په ځمای یوازې
دو مره وویل : « اوه خلکو ! پنه کوی ، بدیمه کوی ، تینګه دی
ګورستان . . »

خنچیو به ورته وویل : « مولوی صاحب ، موزیستادسسا لو او رید لو
له پاره د د ورمه لری خا ی خیخه را خلو او تا سود مسالی په خای
یوازی خو خپری و کپوی » موزوی صاحب په خواب که ورته ویل :
« که ورته خیرشی او بنه فکر و کپری زما په دی لنه و خبر و کی هر خد
نفعیتی دی »

خدا یقه شکر

په یوه یوری باندی خپل یو از نی زوی احمد دیر گران و ځکه یې دخنکدن په وخت کې دخپل نصحيت دوله وصیت په لپر کې ورته وهل؛ «زویه ازه به هغه وخت تا ته در بشننده شم چې دا پنهنځوں زره افغانی داسی

کم عقل سپری تهور کپوی چی بل دامی کم عقل سپری پیدانه شی.
 احمد دخپل پلارد پیغولواو خیر، حیرات خخه و رسته، پنځو من
 زره افغانی په ملا پوری و تپلی کلای، په کلی او کوشه په کوشه
 ګرځیده ترڅو دیر زیات کم عقل سپری بیا موسی اودخپل پلار و صیت
 په ځای کپری. کله به چی نو سپری یو کم عقل سپری پیدا کپر چا به
 ورته وویل چی دده خخه په هنځه بل کلای کی دیر کم عقل سپری شته،
 لنهه دا چی ده دیر کم عقل سپری لټولو په لپکی ده چو ادم رکز ته و رسیده
 . په دی پهار کی ده لو نه وهل کیدل، دلوه مېکرو نوله لاری دهول، دهول
 ملی سند ری خورید لی، سوټر او لا ری په ګلابنواو تکرانو بازدی پوېښ
 شوی وی، رنگارنگې بېر غزوه او همارونه ر پېډل خملک لیکی، لیکی ولار
 وو. دخینو په لاسونو کی سپهی نی کو تری او پوکانی هم لیدل
 کیدی، دپویتې پیل ته ستر ګی په لاره وو.

احمد هم په لیکو ور ګه شو او ده غوځو شالیو په هکله بی
 پوښته و کپر، یوه ورته وویل : «نن دنوی بادشاهه په تخت بازدی
 د کیمناستلو دورخی جشن دی»

په دی وخت کی پریتې پیل شو او په لار کی بی خوتنه ولیدل
 چی په پنځرو کی بند وو، چا به لاری ورتوا کولی، چا به شاپو نه
 ورته چېچل او دهول ډول خیری بی و ریسی جوړولی چا به په
 دهه و پیشتل او چا به مېکی، سپوری ورته وویلی.

احمد پهاد دغونه سپریو په هکله پوښته و کپر، یوه ورته وویل :
 «دلته دامی دوددی چی کله نوی بادشاهه په تخت کېښوں کېږی
 که چېری زور بادشاهه بېخا لافت و کپری و ژل کېږی او که چېری

هوبشیاروی سخالفت و نه کپری نو دمرگ تدورخی پوری به دغو
هنجرو کی ماتل کپری . »

کلمه چی احمد دنوی بادشاه دهر کلمه خای تهور ورسیده وی
لیدل چی بادشاه په لور تخت بازدی و لاردی په وریق تندی او
دخند اخنه په ډکه خوله او دهیری زیاتی خوشالی په خپوکی
خپل لاسونه دمنی په ډول شوروی .

احمد مهدستی دلیکو خنه ور ووت په ډیره خوشالی سره یی د پنځوسو
زرو افغانیسو غوته دنوی بادشاه ډه ورازدی کیښوده ، په دامی
حال کی چی په اور او ازی ناری وهلی : « خدا یه شکر چی د پلار
وصیت می په خای کپر . » دخپل ګور په لوری روان شو .

چی و زگار شم

یوی په کلمه په غلای چو په یوه اداره کی مکر تره وه خپل رئیس
قه وویل : « رئیس صایب ستاسو میرمن غوازی چی په تیلفون کی دی سچ کدوی
رئیس ورته وویل : « زه ډیر مصروف یم او س دهنه مچه ته واخله
کلمه چی و زگار شم زه به بی له تا خیمه واخلم »

کهستا په خای و ای

دوه زده کوونکی بنوونځی ته تملل دخبرو اترو په لپکی یوه
وویل : « وویه شپه می خوب لیده چی په یوه رستورانت کی می
دوه خوراکه کتاب و خور کلمه می چی چیب ته لام کپر یوه روپی
می هم نه در اوده . »

دو هم پو هننه و گو ره : « بیا نو خنگه شوه ؟ »
 لو نی : په دی وخت کی له خوبه راویش شوم .
 دو هم : هیز کم عقل یی که زه ستا به چای وای دوه چای نکه
 چای می هم خپللو »

په رو غتون کی

یوه ھوونکی د زده کوونکی خیخه پو هننه و گو ره : « که چیز ری
 یو مو تر د ھزني خیخه د کا بل په لور په یوه ساعت کسی (۱۲۰)
 گیلو مترو په چتکتیا او بل مو تر په همغه وخت د کا بل خیخه د ھزني
 په لور د (۸۰) گیلو مترو په چتکتیا روان وی په کوم لھای کی
 په سره مخاخ مع شی ؟ »
 زده کوونکی په سره میمه ھواب و رکر : « په رو غتون کی . »

کرا یه مو زده د اخیستی

پناوی سروفیس په تیزی روان و یوه تن مو تر وان ته ور غو کر :
 « استادا صبور و گو ره چی دوه زده پېخه و غور خیله . . .
 مو تر وان په بی پروا یی ور ته وویل : « پروا نلری ترا او سه
 مو کرا یه نده ور خخه اخیستی . »

شیمیش بکه ما ته کر ره

یوه نا پل د سری د رخصتی په ورخ د شاروندی خیخه هیله و کر ره
 چی بند یه ھانی ته یی ور میو . هغه ور ته وویل :

«ددغه هلور نجی شیشه ماته کره او ما یونه یی په بوجی کسی
واچوه تر خوزه مجبور شم تا بندیخانی ته ورسوم او خپله دنده
تر صره کرم .»

ادیسون ته در ناوی

یوه خارجی د افغان خیخه په پنځنه و کره : «زیونو په هیواد کی
ادیسون ته د درناوی له اسله په کال کی دوی دقیقی برق پارچاو
کوی متساو په هیواد کی خنګه کوی ؟»
افغان داسی خوابه ورکړه : «زیونو په هیواد کی ادیسون ته ده یار
زیات درناوی له کبله په شپرو سیاستو کی یو ازی د شپی په دوو
بعو دیوہ ساعت له پاره برق چالان وي .»

په ګنا هو تو کې

یوه سړی خپله په یاره خریلی وه کلایوالو و رته و ویل : «نور ګنا-
هونه دی کم وو چې په یاره دی هم و خریله ؟»
سړی خواب ورکړه چې : «له تیرو ګناهونو خڅه سی تو په کره په یاره
سی هم په تیرو ګناهونو کی لویه شوی وه مکه سی و خریله .»

هغه او س

احمد موټر وو هلو او په شو کلایوالو معمودته وظیفه ورکړه
تر هود احمد پېمحه د خپل نهیروه ده رګه شیخه په داسی دوی خبره کړی

چی زیه بین و نه در یوی ، محکه میخود داحد کور ته و رهی دده دهه بخی
شخه بی پویتنه و کوهه : « دیره بیننه غواړم ستامه په چاغ او ټیټه و؟ »
په بخی وو یل : هو اخواهی دی داسی پویتنه و کوهه؟ » نه محمد
ور ته وو یل : « محکه چی هغه او من او پلن شوی دی »

با ید خوشال وی

کلمه چی دسته خوان و غور یده او دول دو ل خواره کیمبو دل
شول پلار خپل زوی ته میخ دروازو و بی ویل : « مو زیو پخوا دیور
غريبان وو ما په کو چنه والی کی داسی خواره ته دی خو دلی لکه
چی ته بی خوری ۰

زوی بی په داسی حال کی چی په ڈودی خورلو لکیا او داسی
خواب ور کوه : « چی داسی ده نو او من ته با ید دیر خوشال وی چی
زما سره او سیه یو او دول دو ل خواره خوری ۰

هغه ۵۹۰ م

دوو دزووا غېښو په خپل سنج کی خبری سره کولی یو وو یل :
« دری او نی په خوازه په قادری بس کی کند هار ته تلم کلمه چی
کلات ته ورسید و هماقو نکو دتکتو نو کتلو په لپکی یو سری چی
تکتی بی ذه در اود ، دموټر خیخه کښته کړ او سری دکند هار په
لور په دامی چټکه منه پېل و کړو چی دسته ګو په رب کی دنظر
خیخه ور کړی شیوخو ګړی وروسته یو نه کنیه هار ته ورسیدو په دیره

حیور انتیا اهره موولیده چی نو سوری زموانه دمچه گندها رته رسیده ای و دوهم و رته وویل : « ته ربتیا په هغه سرو یس کی وی او هنده سری دی په خپلو ستر گو و لید؟ »
لودپری : « هوا دار بشتا ده »
ادوهم : « دیر پنه کارو شو چی یو شا هد خوسی پیدا کړه همکه هغه منه و هونکی زه و م ».

دینما روالی له بر کته

دجیا لوچی پوونکی دتیمو او دهرو سکر و په هکله خبری کولی ویل بی : « تیل او دهرو سکاره دچه او او خوسا شویو شیانو شغه چی یوه او بادوی پېړی سخای په خای پراته وی لام ته رانځی ».
یوه زده کوونکی چی لاس بی زنی ته نیولی و سوری اسويیلی و کوپیش و بی ویل : « کاشکی چی مونه دوی پېړی ژوندی واي ».
اټواو هلکا نو ده خبر و ته وختن دل او پوونکی په پښته ټبکه پوشتنه و کړه : « دا خبره دی خنګه په زړه کې درو ګرځیده ؟ »
زده کوونکی ځواب ورکړه : « معلم صاحب بښته غواړم متا مو دخبرو سره می مم ډله زله کې راو ګرځیدل چې کاشکی مونه دوی پېړی ژوندی واي ترڅو دینما روالی له بر کته زموانه په کوځو کې په زړ ګو نوتنه تیل او دهرو سکاره راوتلی واي ».

کړه او ره او ره واي

وا او ره ور یده، میوند دهی او پده فکر خنځه وروسته چې واوري

ته بی په ځیور ځیبر کتل دخپل پلار شخنه پوښته و کړه : « پلار جانه که چېری د اوږي ټه ځای اوړه را اوریدلی څه به شوی واي؟ »
پلار یې دا سی ځواب ور کړه : « هغه وخت به نور اها دخپل با
اوړه زیونو ګیور ته نه را اچوول »

خپل بو قو ته

اصیل خان خوپرله پسی و رخی په بوټونز هسی ګرځیده خود
خپل او پېښو له ټه ازه یې صتر بوټونه نشول پېداکولی یوه ورڅ حکمت-
الله دلیلاسی ټوټونو سرای ته بوتلو ده څه ناخه دووه سووه بوټونه پېښو
کې وازمویل او پهه پای کې بی په دیره خوشالی سره حکمت الله ته
وویل بې دیدی دخپل او پېښو پهه اند ازه ټوټونه می ټولو اکړل « اوږیا یې د
پلورونکی شخنه پوښته و کړه : « ددغه بوټونو بېډه څوو؟ »
پلورونکن بنسکنی شوور ته وی ویل : « دغه خوستا خپل ټوټونه دی

سپوږد می ده

یوه غرځی سری په لاره کې د آمن نال بیا موند ، اریان شو چې
دآ به مه شی وی؟ له دیرچوړت نه بی وروسته د جوما ت ملاقه و رېکاره
کړو ملا لومړی شه و کوت وروسته بی ورته وویل : « سبحان الله! په کتا ښو
کې می لوستلی وو چې کله می ټوډ می زړه شی او غمکی ته را لویډی خسو
دادی او من می په خپل او ستر ګوو لیده ، هېډه رېښتیا چې کتا ښو نو ټیغه شی
پهه نه ده هر یېښی »

دانی ورته و اچوی

یوه ورخ خوتنو په غره کنی داوبن چونگنی پیدا کړو، چې کلني ته
ین راوست قول ورپاندی را قول شول، چابه یوځه ويبل او چابل ځنه
اخييرېي مصلحت سره و کړچې شاه ګل کا کا به راولو ګونډي هغه یې و پېژنې
دوی د بل کلني څخه شاه ګل کا کا چې تر سلو ګلنو ټويې عمر زیات
و، په کت کنی راوز، شاه ګل کا کا چونگنی ته په ځیږ، ځیږ و کتل
ویسی ويبل : «دانی ورته و اچوی که وېی خوره ی نوده هره کفتر
دی او کننه نو ګله ی باروی چې بخترنا که پلاډه »

زما دا ګوډه پېښه حال و ایښی

دوه تنه دغلا له پلاره د ګاو نهی ګورته و رواوه هتل، کله چې دکور
څېټن ورپسی راویش شوھلوا تېټه ګړه یوېي د دیوال څخه ولو یده
اوبل په شا ګړ دکور څېټن ور با نهی خبر کړو : «هوه یووم چې ده مدي
کلني غل یې که ملا دی نه وی ماته شوی، نولام او پېښه به دی هرو
مرومات شوی وی سبابه دی په رونه ورخ پیدا کړو »

غله خپل ګوډ ملګری ګورته ورسو، فویډی یې پېښه ورپاندی
و ترله، بیا یې په خواشینی سره ورته ووبل : « ګوره چې حال و نه و ایښی
او کننه نو پزی به موپهی شي . »

ملګری یې څواب ورکړو : « زه حال نه و ایم خو زما دا ګوډه

پېښه حال و ایښی »

پهیا دامی شول

یو ساموربه هره ورخ خپلی وظیفی تهدتکه اوراتکه په لاره کي
 کلمه چي د رخت پلورنخی په سخنگی تیریده ، دو کانداره ور با ندای
 غبو گماوه «نمان صاحب ! شه شی دی په کاردي ؟ »
 سری چي ددو کاندارله دی دول پوښتهو خخه دیر په تهکه شوی و
 یوه ورخ بی درانگک په وخت کي ددو کاندار همیشنه پوښتشی ته
 داسی لخواب ورکه : «کلمه چي سهارله کوره را وو تم کوم شی بی
 راخخه وغښته خو او من رانه هیرشوي دی »
 پلورونکی سملستی خو تو پونه تو کور دده بخ ته واچول، ما مور
 وویل : «نه، دانه دی »

لنده داچی کلمه پلورونکی درخت ټول تو پونه را پهکنه کړل ،
 ما مور پورته شوونې ویل : «بس، بس په یادمی شول، مرچ بی راخخه
 غښته وو »

که د اسی وشی

یوه سری خپلی پېچنی ته وویل : «ددو مره او پر دی مودی په لپکی
 بی «نه» سره ګاهه ژبه پیدانه کړی شوای اوژونه دی دیر راخراپ کړی
 دی نو شکه دعا کوم چی خدای دی ما په کړی »
 پېچنی ورته وویل : «خدای دی نه کړی که ته مرشی لونه او
 زامن به مو بر بادشی ، خدای دی ما په کړی »
 سری وویل : «که د اسی وشی نو خدای دی ما بی رته ژوندی کړی »

د کونله‌ی سره ما معروفی کره

دوه ملگری په خپلوکی د یوسره گران وو ، د یوه ہل له سعماحت
 څیخه ہرته یه هیچه کارنه کاوه یو ملگری یی د یوی میاشتی له پاره په مغفر
 تلله‌ی و ، کله چی بیره راغنی ، ملگری یی ورته وویل : «هه دی خو ځبر
 یی چی زه په بشنجه پسی اگر خییدم ، بالاخره می یو مجلی پیدا کړه خو په لاری
 غریب دی او بله می یوه کونله پیدا گړه چی په ہر آخه ځمکه بر سیره
 د یری پهسی هم لری نه پوهیم چی د کوسی یوی سره و اده و کرم ؟
 ملگری یی خواب ورکړو : «دجلی سره ته واده و کړه او د کونله
 سره ما معروفی کړه»

په دووکی ولاړیم

یو سودا گر په لمانجه ودریده ، خو ځمای غلط شو او ده رخسل
 سلام گرخو لو خیخه وروسته په یی سوره اسویلی و کیپن ، کله یی چی
 لومونچ خلاص کړ ملگری یی ہو بشننه ورڅه و کړه : «خه ریت خودی
 ولی د اسی خپلچا ندی ی او ساوه اسویلی باسی ؟»
 سودا گر ورته وویل : «خدای دی زماله ورځنی خخنه بنیادم
 وسا تی ، په دووکی ولاړیم که وايم چی خدای دی باران و دروی
 نو دلله‌ی غنمه کرونده می خرا بیوی او که ہرته خوله ہاتسی کړیم
 نو دباران ور یدل می د هنو غنمه بیه را پېښته کوي چی د لسوی
 یی له ہاره می ماتلی دی»

خیرات می قبول شو

یو سزی په او پده منزل رواه و ، د ډیرو چورتونو په لپه کی
دقبلی خواته و دریده ، دوازه لا مونه یې پورته کړل او داسی دعا یې
وکړه : «ای خدا یه که په دی لاره کې مل افغانی را باندی بیا مومی
سمدستی په چاته دری افغانی خیرات ور کړم »
لایی مل ګامونه ا خیست نه ووچی دېسو ګخوره یې پیدا کړه کله
یې ھی ټیسی وشمیولی (۹۷) افغانی وی نووی ویل : «که باور دی
را باندی کړی واي زه به خوشال شوی واي خو اوس چې دی خپل
دری افغانی اخیستی دی تو خیرات می قبول شو»

چا بک یې و بولی

یو ه سړی خپل شپلواں را توں کړل چې په خپل او سړی زوی یاندی
چې دده لدواهه خله شلور میاشتی ورو سته زیبیدلی و ، نوم کېږد
دی ، هر چاده شپلی خو ھی نوم ووبلو او دوره سته پر یې کړی له پاره یې په
که غذکې ولیکل ، یو سړی چې په چورتونو کې دوب و ، دشنګک آنه ناست
ملګری له خوا و بهور ول هواو ورته وی ویل : «ووا یه تا کوم نوم
خون ګزی دی؟ »

سړی وویل : «که ز مانی د چا بلکه نوم ورها ندی کېږدی څکه چې
دنھو میا شتو لار یې په خلورو میا شتو کې وھلی ده »

چې د اسی ده

یو چې چې په هر خست دنپل سېره د خورا ک لوهی په او بوکې

جو شول زوی بی بود و رخ پوچتنه و رخینه و کرمه: «مورجانی، وای هرمه و رخ
دالوهی په او بو کی جوشوی؟»
موری خواب ور کرمه: «پلار دی نوی رنخ نیولی دی، ددی له
پاره چی دده نا روغنی بود ته رانه شی چکه بی دخوراک لوبنی په او بو کی
جو شوم چی سکر و بونه بی برهشی
زوی بی ورته وویل: «چی داسی ده نو پلا رسی ولی په او بو کی نه
جو شوی؟»

زه نه ور گله بیدم

بوسیری سیلا ب وری و دده دنخولو چخه خورخی و روسنه په دیره
کی هرچا دده په هکله خبری کولی، خویو سپری چوبه ناست و دکلایو والو
خبرو ته بی خود نیولی و، چا ہوچتنه ورخنه و کرمه: «ته چنگه خملی بی؟»
سپری خواب ور کرمه: «تاسو تو لودده ستاینه و کرمه خوزه وایم چی
نو موری دیر کم عقل سپری و چی او او بود، والله که دغه خورخنلی
په چنلی هم راشی که ما یوسی»
بل، تن پوچتنه ورخنه و کرمه: «ستاخولام بونه ده زده، نو ولی دی
نشی وری؟»
سپری خواب ور کرمه: «چکه چی زه نه ور گله بیدم!»

ستره گناه

بوی بد رنگی بیشی له ملا چخه پوچتنه و کرمه: «که چیری
خولک ماته و دایی بیچی دیره پنکلی بیچه بی او زه خواب ور نکرم
گنه گاره که بیدم؟»

ملائکه خواب ور کر : « هو! بددی دوگی در و اغوهه و راندی همه
خو له غوره کول ستره گنیاوه . »

سنه خوری

سها رو ختی خملکودخان سره د بشو و نجی هملکان هم دمه خورو
لپاره و اوستای و و دخیور و په پای کی مولوی خملکوته داده
گیرنده ور کرده، و بی ویل : « اذیا الله چن زن هه خبتن تعالی د هملکان نودعا گانی
قبولی کری او باران به وشی خکه چن د هملکان نودعا گانی مستجا ب
دی »

پوه هملک وویل : « که چیری ز سود دعگانی قبولیدا ی او س
به په نهی کی یو چونکی هم ژوندی نه وای پاتی »

خیرات خوبنده مل

یو عالم د بولهای کورته ورغی و بی ویل : « خبر شوم چی تاسو
غره بیا نو ته خیرات ور کوی، زه هم دیر غریب یم که خیرات
را کری خبتن تعالی به بی قبول کری . »
بلهای داسی بلله و کرده : « دا خبره ریتماده چی زه خیرات
ور کوم، خوبه دی نه بی خبر چی زه یوازی پرند و ته خیرات ور کوم . »
عالیم خواب ور کر : « ترما به بیل یوند چیری پیداشی چسی
د خدا ی هیله می پریشی ده اوستا بعیل دروازی ته می هیله
را اوی ده »

پورغوشةل

یوه تن له خپل ملکری خنده پوچتهنه و کړه : « به دی خبره عقیده لری چې خالک له مړ ګه خنده وروسته ژوندی کېږي؟ »
- هو، به دی تینګه عقیده لرم .

چې دامې ده نو اومن ما ته دوه افغانی را کړه د مهشور به
ورځ به شل زره افغانی در کړم .
- سمه ده خوپه دی شرط چې خواښ راکړی ترشوته د مهشور
په ورځ دخره په خیره کې را خر ګند نه شي . »

د ژرنده وار

یو ملنګه ژرنده یه غنم وروړل ژرنده ګړی ورته وویل :
« نن وار نه در رسیوی، سبا ته واشه . »
ملنګ ورته وویل : « دملنګا نو مړه چانوبت ګړی دی زربی
اوړه ګړه او کنه خدای ته سوال کوم چه ژرنده دی ما ته شي . »
ژرنده ګړی په سره سینه ورته وویل : « لوړه خدای ته
سوال و کړه چه مټا غنم اوړه ګړی . »

بې له دارو ګا نو دره مل

یوه مړی د داکټر مړه دزره خوالیه وکړه ورته وېی وویل :
« داکټر صاحب، به خپله میرمن بازدی می دیر ی زیاتی هوسی
ولګوای، زړت دیر پور وړی شوم، هیله لرم، داسی لار بشوو نه »

راته و کپری چی زما دیمرمنی دصرخوب ددارو گانو خخه هر ته پهه شی.
ذاکتر خواب ورکر : « سمه ده ، میرمنی ته دی و واایه چسی
دشماو پینتو کلنو خخه هور ته دستز عمر پنځی په طبیعی دول دسر په
خوب و اخنده کړیو »

پو پنهنهه

یوه تن له خپل ملګری خخهه پو پنهنهه و کپره : « په جنت کې خوښ
بی او په وزخ کې ؟
ملګری بی خواب ورکر : « خه هر والری زه په دواړو مایو
کې ملګری لرم »

پاګل

کله چی زاکتر هاګلتوون ته ورسیده درنځور پال خخهه بی پو پنهنهه
و کپره : « دشلمی کوچی ناروغ خنګه دی ؟
رنځور پال خواب ورکم : « هغه غواړی کورته لارشی او خوړله
میرمن ووینی »
ذاکتر ورته وویل : « هر ګنډه ده چې هاګلتوب بی زیات شوی
دی . »

نصیحت

یوتن واعظاد بو ټونو جورو نکی ته وویل : « هر زګه چې زما دنده خلکو
ته وعظاو نصیحت کول دی ، ملکه هیله کوم چې دهورو خلکو په
هور تله ماته بو ټونه په لیوه بیده راکپری . »

بوت چورونکی پوچتنه ورخنخه و کره : « دادویره . وعظ . او
نه بخت چی خلکو ته کوی ، ته هم دهخو مهه سه عمل کوی ؟ »
واعظ خواب و رکره : « دادویره بوچونه چی چوروی دا قول هه
په خپله پېشو کوی ؟ »

لاسو نه یې په برو کت کړی

یو کون دناروغ پوچتنی ته روان و ، نه لارکی یې دهمان سره
فکر و کړی کله زه پوچتنه ورخنخه و کرم : « خنگه یې ؟ هغه به
راته و وايې چی اومن تر یخوابه یم ، بیا به پوچتنه ورخنخه و کرم
چی شه شی خوری ؟ هغه به وايې چی پهانی خوازه ، بیا به پوچتنه
ورخنخه و کرم چه داکتر دی خوک دی . هنه به وايې پهانکی : »
نه دا سی حال کی چی دناروغ مزاج بله نه و او یه خوک یې خان
ته نبودی نه پریښو دل ، کون دده دکت به بازو کیبات او پوچتنه
یې ورخنخه و کره : « خنگه یې ؟ هغه وویل : همدا اومن مرم ! کون
وویل : شکر الحمد لله . بیا نه پوچتنه و کره : شه شی خوری ؟
ناروغ خواب و رکره : زهروز قوم ! کون وویل : نوش جنان ،
بیا نه پوچتنه و کره : « داکتر دی خوک دی ؟ ناروغ په خواب
کی وویل : عزرا نیل ! کون وویل : خدا دی په لاسو نو هې رکت
کړی ! »

لړو صبر و کړه

مزرویس دجلال آباد خواته روان و یو سپری چی د دووتنو په
منځ کی ناست و او دیر خراب اوازی دز لوود لویړی یې د هې لام

تنه ناست سری خخخه دنوم ، د استو گفی ځای ، زده کپری ، دنسدی او د ېری نوری پوښتنی و کپری بیا یی به پشتوه دول خپل ځان و روپیزانه و روسته یی وویل چی له وریغه ، باران ، اوبو او دریاب خیخه می دیز بد راځی .

دله دیر واوپه و خبر و خخه و روسته د کین لامن ته ناست سافر ته مخ و رواده او پوښتنه یی ورخخه و کپره : «ستا نوم نوم خه شی دی» د دی له ډار چې مسافر دده له دیر و خبر و خخه ځان خلاص کپری ورته و یی و یل : «زما نوم باران دی ، دپلار نوم دی خه شی دی؟ د پلار نوم می دریاب دی او د سور نوم می وریغ ده ، ټیکه دی خه نو پیوی؟ هخه سیلاب نو پیوی! چیر ته او سیلابی؟ دولار و اوروانو او پوپه مینځ کی .» سری لوپری ده ته په خییر ، خییر و کتبل و روسته ئی ورته وویل : «دندای لپاوه لپر صبر و کپره چې زه پیوی پیدا کړم او کنه ستاسره به یو ځای په اوبو کې دوب شم »

دعا کول

یوه پلای سری ملاته داسی گوتی ورکپر چې شمی یی نه دراود او ورته و یی و یل : «ددی گوتی په بدل کی سا ته د منبر په سر دعا و کپره : ملا هم د ما هام د لاما زخه خخه و روسته داسی دعا ورته و کپره :

«لام پورته کپری چې خدای دی په هخه نپری کې بډای صاحب ته بی چته جنت ورکپری .»

کلمه چې بید یاته را وو تل . بډای د ملا خیخه پوښتنه و کپره : «ولی دی دی پوچه جنت دعا راته و کپری؟»

سلاخواب ورکپر : « که چو یه ستا گوتی همی در لودی نوما په هم دچت لوونکی جنت دعا در ته کړی وای ، دادی نه دی او رویدلی چی وای بی : لکه خنگه چی غردی داسی بی گربوی دی . »

خواب

یوه سپری دیر مشهور لیکوال ته وویل : « دیر ستر او نامسو لیکوال بی خواه سوس چه یو عیب اری . »
 لیکوال په سپه سینه پوهېتنه و کړه : « شه عیب لر م ؟ »
 - په پیسو پسی دیر گرځی .
 - نوته به خد شی پسی گرځی ؟
 - زه به عزت او شرافت پسی .
 لیکوال سستکی شوو بی ویل : « هر خوک په هغه شی پسی گرځی چی نه بی اری . »

ډاکټر خونه یم

یوه خوان چی غوښتل بی دډاکټر دلور سره کوزده و کړی . ډاکټر پو پېتنه و رخنه و کړه : « کله ، کله درواغ وای بی ؟ »
 - نه ، هیڅکله نه .
 - تراو سه دی خو خلای خلا کړی ده ؟
 - خلا ، می نه ده کړی .
 - خوک دی وژلی دی ؟
 دهملک رنګک لومړی مورشواو بیا بی ورته وویل : « نه ، صاحب ،
 شه ډاکټر خونه یم »

د خبر یال پوښته

یووه خبر یال دهیا ستمدار خخه پوښته و کوهه : «ستاپه نظر چاته
نه سیا ستمدار ویای شو؟ »

هنه خواب ور کوهه : «نه سیا ستمدار هنه دی چی تور په مهین
اومهین په تور بدل که رای فی، نه خوله عا دل او په زره ظا لم
وی اهه خر گنده په تو لو با ندی باوری، پویشلی او ده چا بهه ور اندي
خندان وی خوپه حقیقت کنه په تو لو با ندی شکمن، کینه کښ او
خپل ځنکه بی دو بر و خخه دک وی، خپل سیا لان په خووه ژبه له
منهه یوسی، په دهیسوجو رو و لو کی تکره نو و پښتگروی او دامی نور... »

رو ژه

د رو ژه دله ری ساپه ام نه لاما زخه خیخه و روسته د جومات ملا
و ویل : «پروسید کال خوموماته گوده رو ژه و نیوله او په دیرخوگان
مور خصت کوهه، سید کال کوه بشن او کړی چی په بشپړ دول بی و نیسی
او په خوshelfی بی رخصت کړی. »

یووه تن و ویل : «پروسید کال رو ژه په دیری خوشالی مره تملی
و د دلخکه سو کال بی رته را خله او کنه نوشه ہزه خویی نه وه پری
شوی چه بی رته را تله. »

د خر خولو وخت

لهو مودا گر دهوند په خاوه هر ووت و دهیا لو نوده په لو رلواو پیر دلو
له چور تو لو کی دوب و دده مو قروا ن ورته هام شو چی د میند

او بەوارە وار زیا تیپی، خوبی و رباندی و کر: «هەله زرکوه ددى
مەنە شەخە راو لارشە چىمەند تو ھانى شوی دى او بە بى لورى
شوي دى!»

«ودا گرە و روخواب ورکر: «دیر بىه، همدا بى دخىر خواو
وخت دى . . .»

اصل او نسب

یوه عالم سپى خوتۇنە چى پە قما راو چىر سوغىكى لو باندى
بۇخت و نصيحت و كىراو دوى تە بى د قمار او چىر سو ضرر وله
ورەنە گوتە كېرل .

د قمار بىا زانو مىشۇرۇرە ووپىل: «تە د كوم اصل او نسب لە مەنە
ما تە چى خەنەخە دا و پېشىرە دى خواخانان يو نصيحت كوى .
لۇمۇرى دى خپل اصل او نسب راتە ووايە او بىا ما تە نصيحت و كىرە»
عالم ورته ووپىل: «زىما اصل او نسب زىما شەخە چى دخپلە كورنى
مىشىيم پەپىل كېپىرى اوستاد كورنى اصل او نسب پە تا باندى بى د
خپلە كورنى وروستى مىشىي پاي تە راسېپىرى نوڭىكە تە دخپلە كورنى
نىڭكە او شىرمى بى او زە دخپلە كورنى وياز او شرف يم .»

«د كەمپىسۇ نو اغۇستەل»

يوه پېچە دكالەو پەلور نىڭى تە فرۇنۇ تە لە خەرمىيە بى د كەمپىسۇ نو
پە اغۇستەل و كر، يو كەپس بى ايسەتەل اوپىل بى اغۇستەل، پەلور
ونىڭى بۇھتەنە ورەنە و كىرە: «خورجانى شەنە خە دوھ گۈرى كېپىرى

چی له یو سرهه آکمیسونه اغوندی او دیهی پوچتنه یهی نه کوی،
خوبیبیوی دی نه او که خنگه؟

پهچنی ورته وویل : « ددوسره اوری یهی به وراندی زه یوازی
دوسره کولی شم چی هر کمیس یوچل و اغوندم ».

دانخور گری مودل

یوانخور گر بهه ناخاپی دول لەخپلخای خنخه پاخیده او هنە پیغلمە
بی چی دانخور گری مودل وەشکل کرە، پیغلمە په قار شوھ ورتە
ویی ویل : « تە هر یو سودل پېکلەوی؟ »

انخور گر خواب ور کرە : « نه، تە نویمی مودل بی چی بشکل می
کېرى، نه پوھبوم چی خنگە می بە ناخاپی دول احسامات را و پریدل؟ »
پیغلمى ھوبىتنە و کېرە : « تاسو نور مودلۇنە ھەم درلۇدل؟ »
انخور گر خواب ور کرە : « ھو، در لود ل می، یوه کوژەوە، یوه
بزو وە، یو طوطى واو یو دگىنە لوماشىن ».

زیارت

واپى پەخوا زىانە کى درى تىنە زىارت تە لارل چى یوبى غریب
و او دوه تىنە نورىيى بەهايان وو. كلمە چى زىارت تە ور، ورسىيدل
یوه بەھا د دروازى خەنچىر وېشورا و ویی ویل : « ستاد شىكرانى لە¹
پاره زە خپل دوه خلامان احمد اوھومى ازادوم ». ²
دوھم بەھا ھم دزىارت د دروازى خەنچىر وېشورا و ویی ویل :

«زه هم ستا دشکرانی له پاره خپل دوه غلامان گلرنگ او سپه ورسی از ادوم .»

غريب سوري هم دزيارت خنچير و پورا وويي ويل :

«زه خونه احمد او هوسی لرم ، نه گلرنگ او سپورمی خوستا دشکرانی له پاره خپله ميرسن په دری کافی طلاق از ادوم .»

د پلار ذمه يهت

د تاریخ شوونکی دخپل زده کوونکی خیخه پوښته و کره :

«احمد شاه با با خنگه پادشا و ؟»

زده کوونکی چي هر خویره کوچين و کړي دښونکی سوال ته يسي
خواب ورنه کړي شو ، نوځکه بي ورته وویل :

«ما ته خپل پلار نصیحت کړي دي چې به په يو پسی خبری ورنه کړي .»

د ګيدری پو سټکي

پېغې خپل مېړه ته وویل : «هنه د ګيدری پوست چي لس کاله
پهخوا دي را ته اخیستي و ، او من زور شوي دي لکه چي غواړي
د ژوند تر پا یه پوري هغه واغوند !؟»

مېړه خواب ورکړي : «هو، همد اهي ده ځکه چي ګيدری هم
د ژوند تر پا یه پوري خپل پوست آغوندی»

تو پير

يوه ليکوال دبل ليکوال خیخه پوښته و کړه : «د چورتی ، ليونی
او ارو ا پوه تر منځ خه تو پيردي ؟»

ههه خواب ورگر : « چورتی دخیال لوزو به نبی کی مانی
جو لویی، لیونی هکی او میبدی او اروا پوهی کرایه اخلاقی »

دانسان لوریدل

چاد ملا نصرالدین خخنه پوههنه و کرده « ستا په عقیده دانسان
بدن له پنکته خخنه لوریبوی او که له هورته خخند ۹ »

ملانصرالدین خواب ورگر : « به دی هیکله زیما او زما دمیر
منی تر منی دنظر مخالفت موجود دی، زما میرمن وا بی چن انسان
دپنکته خخنه لوریبوی، دلیل شی هم دادی چی کله دشلو کلونو دمخد
هر تو گک آغوندی تر مخنگنو هوری بی رسیبوی همکه انسان د پنبو
له خواللود بیوی خوزه بی و ینم چی کله خلک په واتونو کی روان
وی دمکمکی پرمیش بی پنهانی برابری وی خوسرونه بی له یو بل خخنه
لور او قیت وی. نو همکه زه وایم چه انسانان د مرله خوا لور بیوی !! »

د منودشکو لو وخت

د کرني په ساعت کی پهوننکی له زده کوو نکی خخنه پوههنه
و کرده : « دمغو شکو لو له پاره کوم وخت پنه دی !؟ »
زده کوونکی خواب ورگر : « ههه وخت چی سهی به باع کی
نه وی او باعوا ن هم بید یا ته تملی وی . »

اعتراض

وای چی د مشروطیت ھوپھتلو ہے وخت گئی یوی زری پھنگی او یوی خوانی جلی له یوہ سری خنخه پوچھنہ و کرہ ب: «مشروطیت خه شی دی؟» یوی خواب ور کرہ: «دنو یوقوا یمنو منجع گه راتکه» دمشال ہے دول یعنی خه؟

سری د تو کوپه دول ورتہ وویل ب: «دمشال بہ دول ھو خوانو جلتیو، د زریو سریو سره وادہ کول او د زریو پیخو دخوا فانو سرہ وادہ کول»

جلی وویل: «ددی کار کتھ خه ده؟» زوی پھنگی پری را ودا نگل فرتہ ویی ویل: «چھد شہ یو شر می جلی او سن خواہی چی ہے مشروطہ قوانینو ہاندی اعتراض و کری!»

علم بنه دی کہ پیسی

یوہ سری له ہیوونکی خنخه پوچھنہ و کرہ: «علم بنه دی او کہ پیسی؟» ہیوونکی ورتہ وویل: «علم بنه دی سری وویل: «چی دا سی ده نو پوہان ولی د پہايانا نو پہنخدشت کی دی او پہايان ولی د پوہان نو خدمت نہ کوی؟»

پھنگی دا سی خواب ور کرہ: «د اخکھے چی ہوہان د علم له سخنی د پیسو په قدر پوھیوی او بدیا یا ن دجهل له اسلہ د پوہانو په قدر له پوھیوی «

جایزه گتو نکی!

کلمه اچی په یوه شار کی دانخور گری نندارتون په انسیتل شواو په یوه اانخور کی چی بشخی او میزه هیزه سره ور گپی وی دجا یزی ورو گفه شو، نودجوری هیات روئیس دیوی لنیوی ویناپه لپکی دتو لو هنرمند انو اانخور نه وستا یل او هغه یوانخور بی شکه دجایزی ورو گانه چی دهشی او میزه په غیبو وور کولو کی ددوی گرانشت او سپهی خلتو ب نغبته دی .

په دی وخت کی دجایزی گتو نکی اانخور گروهیل : «ستا سود دی دول استنباط له سخی زه دجایزی ور زه یم، شکه ما په دی اانخور کی دشخی او میزه دخداه په سانی اانخور کشلی دی چه یوبی دلته پاتی کی دی اوبل بی هنی خواته رو اند دی .»

کره کتونکی

پو کره کتونکی دانخور گری نندارتون ته ورغی دانخور ورنو کتمو په لپکی بی په هنداره گی خپله خیره و لاید، سمدستی بی د کتونکی په کتاب کی خپل یادداشت داسی و لیکه : «په نندارتون کی می د دغه نیشه می اانخور دیرزیات خوبن شو، په دویره طبیعی دول اانخور شوی دی چی اانخور گری دیرزی ستری سنتا ینی وردی، خوداسی را ته اخ رگنده بی دغه اانخور د کوم بل اانخور شخه کا ہی شوی دی، شکه فکر کوم چی دغه خیره می په کوم ٹھای کی لاید لی ۵۵ .»

ما نهوي پيژندلاري

پوسري هم ته ورغى دخپلى پيرى ويپنان يى كم كپل كلمه چى
 تياره ساپام خپلى دروازى ته راوسىدە ھوھ شو چى كونجى يى
 هيره شوی دە چىكە يى ددروازى زنگ تېنگ كە كلمه چى دده سير مىنى
 دروازه بىرانيستله سەمدستى يى پە خپل سەھە باندى خپير بىلە كە پە
 ديره سېنە يى دە پە بېكلىلو باندى خپلە قىندە سا تە كەرە سپى چى
 دخپلى سيرىنى دغە بى سارى او ناھا پى سېنە ولىدە وېلى وېلى :
 « كاشكى پخوا خبروای چى تە دېرى دېپنەن دۇپە كەمۇلو سەرە دە سەرە
 خوشالېرى او سى چى ھوھ شوم سېباتە خپلە دېرى كەلۈم »
 پېچى چىغى كېرى : « ئى خاۋارى سى پە سەر شوی، ساخونە وى پيژندلى . »

زە يى سەرەيم

پوخوان پە روشتون كى بىسترى و يوه پېكلى جلى يى ھوشتنى تە
 ور خەلە اوپە دېرى سېنە يى دگلانزو گىلەي ور تەوراندى كەرە دپۇپەتنى
 شەخە وروستە يى بويزىچى تە پامشۇ، چى دناروغۇ كەت تە زىزدى
 زامىتە دە اوچلى تە پە چىر، چىر گورى، جلى پە دېرى و او خطا ئى
 پېچى تە ووپىل : « بېنە غوارم، زە دناروغۇ خورىم، چىكە سى داھى
 تودھەر كەلە ور سەرە و كەر »

پېچە سىكى شوھ وېلى وېلى : « ستاسو دېپنەن دېرى سېنە
 زە هم دناروغۇ بورىم . »

تادر و اغ و یل

یوه پیچه نه لاره تله یو بی با که مخوان ورنسی شو، پیشی ہو پیشنه ورخخه و کرہ: «خوکنی اوخه غواره؟»
مخوان ورته وو یل: «دادیره موده گیوی چی ہے تا بازدی سین ام، نه می خوب شته اونه می خوراک، هیله کوم چه په ما بازندی ور جیزینی.»

پیچی ورته وو یل: «بیانی زیما په خورباندی به سین شوی وی چی په ما پیست کمی می ساری نشته او په همدی لاره په ما اسی را روانه ده.»

مخوان سمدستی هله معطل شو، خه موده وروسته و پو هیده چی درواغ یی ورته ویلی دی. په منو یی مخان په پیچه پسی ورور ساوه ورته ویلی ویل: «وای دی درواغ راته وو یل؟»

پیچی خواب ور کرہ: «خکه چی تادر و اغ و یل که چیری په ما بازدی میچ وای نوزما خورته ولی معطلیدی؟»

جاينزی

ذلولی اختر په شوہ د کانتی نقتل هو تل په بال روم کی کنسنر ہو، بندی په لومپنی پیو ازی هنده تما شاچیان کنسنر ته ور تل شول چی دخولو سیر منو سره راٹھ لی وو، د کنسنر په نه ماٹی کی دهوتل منجی سقیچ ته راغنی اووی ویل: «گرانو میلمنون، کانتی نقتل هو تل ته په را غلامیت ا موده نسی شپه دلولی اختر په ویار په کنسنر سر پیره ستامی لہ پاره دری جاينزی هم لرو، دغه جاينزی هفو ها هلو

تمورکول کیبری چی سو گندیا بد کومیا او وو ایی چی د و اده خیخه
وروسته بی دهله بیهجه سره مینه نه ده کپری !
هیخوکه دجا یزی داخستلو له هاره پیدا نشول . لو یری پیخو
چپل او میهه او نوته و کتله بیائی په خپلو بهخو کی پسپسی پیل شول .
وروسته بی غیرونه لور شول او به پای کسی لو یسپری پیشی او
بیایی میهونه دبال روم خیخه ووتل . په دی دول دمجر دانو
تماشا چها نووار را ورسید .

هو !

وا بی دیوه ستر هیواد استازی دیوه سیا مستمدار خیخه پوچتهه
و کپره : «ستا مو په نظر به دی هیواد کی رو غه جوره راتلی شی؟»
سیا مستمدار خواب ورکپه : «هه ، راتلی شی خو فسکر کوم چی
ستا مو له پر کتله به دصلجی خیخه دمخده دمخده هیواد رنگ ، رج ، او
په گنده واله بدل شی »

ددا اکتیر مشوره

یو سپری ، داکتر ته ورغنی ونی ویل : «داکتر صاحب ! خه ناشه
(۱۲۰) کا له کیپری چی زموده په کورنی کسی دهیچا لور نه ده
ز یو ید لی که چپری زه پیغه و کرم او هنه لور وزیسپر وی پزه
په سی هری شی هیله ده مشوره را کپری . »

داکتر دلیو فکر خیخه وروسته ورته وویل : «دادا من جای سره
واده و کپره چی سوریی تول زاسن زید ولی وی . »

با و رنه لرل

يو سپری داکتر کتنې ځی ته ورغی وېی وېل : « که خه هم زه په داکتر باندی هېچ دول باورنې لرم ، خو نن می سر د ډیر مېخت خوبیږي ځکه مجبور شوم تاته راګلم ». داکتر په ځواب کی ورته ووېل : « خیبر دی ! ژوی هم په طار باندی باورنلري خو هنډه ېی درمل کوي ».

دانن مړ شه

يو سپری داکتر ته ورغی وېل ېی : « داکتر صاحب سهر باښی وکړه ماو ګوره چې دخپل پلار په شان سل کاله ژوند کولی ډیم او کنې ؟ » داکتر هنډه وکوت او بیا ېی پوښته وکړه : « پېښه او ماشومان لري ؟ »

نه ، نه ېی لرم .

سیاحت ، سپورت او په پېښو ګرځیدل دی خوبیږي ؟

نه ، هیڅکله می نه خوبیږي .

کتابو نه لولی ؟ سوسیقی اوږي ؟ او د خپلوا نو سره نامسته او ولاره لري ؟

نه ، صاحب نه کتابو نه ډرم او نه ېی لولم ! یو سیقی سی نه خوبیږي او د هیچا سره راشه درشه نه لرم .

داکتر په قارمه ورته ووېل : « زه حیران یم چې ترا او سه شنګه ژوندی چاتې شوی ېی ، ډیره پهه ده چې همدا نن ورځ دی سېخ ورک کپری او مېړ هی ».

زه سو گند یا داده و م

دیوه بخیل سر بری خخه خپل ملکری پو بشته و گرمه: « په دو هرها او بردی ملکر تیا سر بیره دی یوه ورخ هم زه میله مه نکرم ، داولی؟ »
بخیل سر بری خواب ور گرمه: « ځکه چی زه ستا د دیری اشتهها خخه خبر یم چې یوشخوند د لاخولی ته زه وری رسید لی ، بل شخخوند پورته گوی؟ »
ملکری یی ورته وویل: « زه سو گند یادوم چې دهه شخخوند بهه
ښع کې به دو رکعت لمو نېخ و کرم خو چې تهه می میله مه گبری . »

د مشوری حق

یوه بشخه دارالوکالی ته ورنبو ته او دو کیل خخه یی پو بشته و گرمه: « که چېری یو هملک د چا شیپه چې دوه موه افغانی بېه لری
هه دبره ماته گپری ، تاوان یی خویره گپری؟ ».
وکیل ځمسا ب ور گرمه: « د هملک ہلار مجبور دی چې دوه
موه افغانی ور گرمه ».
پېغې ورته وویل: « چې دامی ده ندو دوه سوه افغانی را کړو ځکه
دا کار ستازوی گپری دی ».
وکیل سسکی شو ویل: « و پېنه خورجانی ، ته بايد دوه
سوه افغانی را کړو ځکه زما د مشوری حق خلور موه افغانی دی ». »

نا رو غنی دی سیخته ۵

یوه بشخه زیارت ته ور غله د دعا خخه وروسته یی دزیارت منجور
ته دوه افغانی ور گپری او ورته ویل: « زما دروغه ته او تند رسما
په پاره دعا گرمه . »

من چور لوسپی دوو افغا نیو ته او بیانی په چی ته په چیز، چیز و کتله او بیانی ورته وویل : « نازوغی دی نایره مختنه ده ددوو افغا نیو په دعا با ندی نه شی در میل کیدای . »

بنهه قضایوت

وای بی پخوازمانه کی دوی په چی په یوه گوچنی هملک باندی یی سره دعوه وه حضرت علی « رض » ته راغلی . دواه وویل چی دغه هملک زما زوی دی .

حضرت علی « رض » و فرمایل : « زما ذوالفقار را وری چی هملک دوی توچی کسوم او هری یوی ته یوه توچه ور کوم ترڅو دغه دعوه موپایی ته ورسیپوی »

ددی خبری په اور ید لو سره رهټیه نی مورو ویر یله چی زوی یی و ژل کیپوی چکه یی دژرا څیخه په ډک او اواز وویل : « ای اهیرالمومنین زه اه دعوه څیخه تیره یم ، هملک دی په چی ته ور بیم . »

حضرت علی ورته وویل : « زه پوه شوم چی هملک ستا زوی دی واخله دخان سره نی یو سه . »

پیسی بیبر ته ور کړه

وای بخوا زمانه کی یوی په چی قاصی ته شکایت و کړه چی : « یوه سپی په زوره زما په عزت تپری و کړه . »

قاضی مسی را وغونبت او ورته وی ویل : « ولی دې داسی نا ورده عمل کړی دی ؟ »

سپری منکر شو.

قااضی سپری ته وویل : « ممدد ستی دې پېغى ته پېنځه زره افغانی ورکړه ۰ ۰ ۰ »

سپری د قاضی د حکم سره مم پېغى ته پېنځه زره افغانی ورکړی.
کلمه چې پېنځه بېدیاته وو تله قاضی سپری ته وویل : « ورشه خپلی
پیسی دې له پېغى خیخه بېر ته واخله »

سپری په منځه نهان په پېنځه پیسی ورساوه خو وېی نه شول کړای چې
د پېغى خیخه خپلی پیسی بېر ته واخله ، دزیاتی شهروپی خڅه ورو
سته پېنځه بېر ته قاضی ته را ګله او د سپری خڅه یې بیا شکایت وکړه.
قااضی درته وویل : « دغه سپری چې ونشول کړی ستا خڅه
نځلې پیسی به زور واخلمی ، نوستا درضا خڅه یې پر ته خنګه ستا په
هزت تیزی کړی دی ؟ خر ګنډه شوه چې درواغ دی وویل ، ټردده
پیسی بېر ته ورکړه »

دوزخ ته

بو سپری په دیر قار سره په تکسی کې سپور شواو موټروان ته یې
وویل : « مخامنځ او تیز لارشه ۱
موټروان پوښته وکړه : « پېر ته څېی ؟

سپری په قار سره خواب ورکړه : « درته ویں وویل چې مخامنځ لار
شه ۰ ۰ ۰ »

موټروان وویل : « مخامنځ خورروان یم داراته ووا یه چې ګوم
ځمای ته څېی ؟

مپی په مخواب کی ورته وویل : « خومره خبری کوی دوزخ ته
مهم، دوزخ ته ! »

مودروان تګکسی ودرزاوه ورته ویی و یل : « بیننه غواړم دا تګکسی
دی، ته بايد هلتنه دجنایزی په موټر کې لابشي . »

زه خو زه یه مه

واني یوه پنجه دهري میا شتی اداری ته ور غله او موظف
مانور ته بی وویل : « پنجه کاله دسته می بیوچ . آ . وژلی دی واوه
ماشومان را پاتی دی هیله لرم چی سرسته را سره و کپری «
دهري میا میور پوشنه و رشنه و کره : « خوما شومان لری ؟ »
- دری .

خوکلمن دی؟

— یو کلن، دوه کلن او دری کلن.

دیور ستی هامور ورته و ویل؛ « تاخو و ویل چی میوه دی مور دی «
بنجی خواب و رکب؛ « هو! ما و ویل پی میوه می مور دی، زه خونه یم موره. »

وَحْدَتْ

وایی اوین او لیوه دویر واویه دوخبر و شخنه و روسته داسی پر
یکمه و کوه : « دن ورخی شخنه و روسته دوازه یوه کو زنی یو، زمود
دمه شوما نو ترمیمه هیچ دول تو هیر او زمود په منع کی زما اوستا نه شته.
یوه و رخ اوین دپتی ته لاز، لیوه دده زوی و خور او خملا ست.

کله چی اوین هیز ته راغی لیوه د ده بیخ ته و زامنله کوه او به
ژوگونی اواز بی ورته وویل :

« په دیرمهخواشینی سره با ید و وايم چی زسود له زامنو خخه یو
ورلک دی . »

اوین په دیره وارخطایی سره پوچتنه و گره : « زما له زامنو
خخه یو ورلک شوی دی او که مطاله زامنو خخه ؟ ! »
لیو ه خواب و رکوب : « ای بی وفا ملگر یه ! یادی زما او مطا
وویل ؟ ! دگرداو پلان پښیو خخه یونه شته ! »

ظلم

کله چی یو سپی دوا کد اری لوری خو کی ته و ز سید هخه
پیو نکی چی دی بی په پیو و نیخی کی خو رولی و، را و غوشت ورته
وی ویل : « ولی دی دزده گپری یه وخت کی په سا باندی دو سره
ظام کاوه ؟ »

پیو نکی خواب ورکوب : « زه پو هیدم چی ته لوى واکدار گپری
مکه می ظام در باندی کاوه چن دظام په بد گپره پوهشی او دوا کدا
ری په وخت کی په چا با ندی ظلم و نه گپری . »

د پلار زنېنه

یو سپی دخول ملگری کورته و رهی او لس زره افغانی هوری
ورخخه و غوچت، ملگری ورته وویل : « مطالا په لاس کی دالما سو
کوتاه خه نا هه اته لکه افغانی ارزپت اری، په ده چی د غه گپرته

خرخنه که که او خپلی تو لی ال تیادی دی پوره که که

سپی و ویل : «دا گوته زما دپلا ر نسبه ده چکه هنده نه شم

خر خو لی»

ملکری خواب ور که : «پیسی هم زما دیور نسبه ده چکه پور

نه شم در کولی .

د بادار غوری

یوه مزدور ته چی خیری، خیری کالی بی المousti و واود نسوارو

هه سی بی نه در لو دی، خپل بادار وویل : «خدای دی ژوندی لره

که چیری می شوی بهما به زیما میهانه وویشی»

مزدور چو بتهنه و کوه : «که چیری زه میتا په مزدوری کی میو فهم

نو ته به شه را سره و کپری؟

بادار خواب ور که : «زه به تاته کفن در که که، په دیر عزت

سره به دی خاور وته و سهارم، پریمان خیر ات به در پسی و که که

او داسی نور .

مزدور ورته وویل : «همنا او من په ژو نه ونی یوه جو وه

نوی که ای را او غوند، خوبته ور بجه، دوه دری منه غوری، دری،

خلور کپللو غوبه را کپه چی خپللو ماشو مانو ته بی هنده که که .

کله چی می شم بی گفته می بخ که که او خیر ات هم مه را پسی کوه .

هیلی

درو ته دخواو هیلوا او غو بته نو په هکله خبری کولی په دی

و هخت که یو تن بید یا ته و و ت، کله چی بیر ته راغی و بی ویل :

» دا اسی راته خر گند بیوی چی نن د شیقد رشپه ده رائی چی خپلی هیلی
و وايو، گوندی خبیتن تعالی بی قبولي کبری . «

یوه وویل : « زه هیله لرم چی داسمان دستور و هو امره پیسی
و لرم چی هرستوری بی یوملیون افغانی وی . »

پل و ویل : « زه هیله لرم چی لس زره چر یبه محمدکه، اوه زره-
لنگی غوا وی، دآسانو ستره پاده او دخمکی کر لواو اسانو دسانو
به اندازه مزدوران ولرم . »

دریم وویل : « زه هیله لرم چی تامی دوازه سر هشی او سیراث
مو ما ته راها تی شی . »

گل پلور و نکی

یو سپری د گلا نودو کاف ته ور ننوت ہوبنده بی و کمه :

« دغه گلاف په خودی؟ »

گل پلور و نکی ورته وویل : « یوه خانگه بی به هل افغانی »

سپری ورته وویل : « خوا به دی و پوهیو چی زه دغه گلاف دخپه
خوابی له پاره اخلم . »

گل پلور و نکی و ویل : « هیله ده هنگه لیکل ولوی . »

هله ته په دیوال باقدی دامی لیکل شسوی وو : « زه بی شوقد
خلکو باندی گلان نه پلورم . »

سل کلمه لور

یودلور وزده کپواو ہوہخوان یوه بدها ی سپری ته دده دلور سرده
کپوزدی لپاره ورغی، گله چی بدهای دده په زده کپواو ہوہه باندی

و پو هیده یاری خوبی شو خکه بی دداد گیرنی لبارهور ته وویل: «زه دری
لو نیه لرم چی بوده بی هم نه ده کوژده شوی، غواص هرده یوه دیمه په سره
خپل ژوند په خوبی تیر گپری او په چکلامن زماله کوره ووکی دیشال
په دول (۱۸) کلمنی ته یو لک او اتیا زره افغانی، (۲۰) کلمنی ته دوه
لکه او په خوس زره افغانی او (۲۲) کلمنی ته دری لکه او شل زره افغانی
ور گکوم، ته چی هرده یوه خواهی هغه در کوم.»
خوان د لیچورت خخه ورو مته پوهنه و کره: «ته سل کانه لور
نه لری؟»

از ادی کپری

یوه سهی خپل سلگری ته پهکاری با زرا ور. سلگری پو هته نه
ور خخه و کره: «دغه بازخه هتلری؟.»
سرخهور ته وویل: «زر کی او کو تری پهکار کوی»
- خه شی خوری؟
- هرده ور خ یوه چرگه خوری.
- ازاد بی کمی چی په خپله بی و تیسی! او په خپله بی
و خوری!

کم عقلان

یوه چادشاه خپل سلا کار ته وویل: «ددی پهار د کم عقلان نو
نو مو نه ولیکه.»

سلاکار و رته وویل : « هه دی داریوم چی د پاد شاه صاحب
بندخونی نومو نه خویش نه شی . »

پادشاه وویل : « هیخ هروانلاری ، هرخوک چی ستا په فکر کم
عقل وی نوسو نه بی و لیکه . »

سلاکار لو « پری د پاد شاه نوم ولیکه . پادشاه دخپل نوم په لپد و
قارجن شو اوویی ویل : « که چیزی دی زما کم عقلتوب ثابت نه کبر
جزادر کوم . »

سلاکار و رته وویل : « تاد وه زره د الر پلا نکمی ته ور نکپول
چی باند نی هیواد ته لارشی شیان و اخلى اورایی وری ؟
ـ هو! و رسی کپول . »

سلاکار ووته وویل : « زهه چیزی شیان و اخلى او دخان سره
هیخ دول مینه نلاری ، باور لرم چی همه بیز ته نه راخی مخکه می
لومبری ستان نوم ولیکه . »

پادشاه وویل : « که چیزی همه شیان و اخلى او دخان سره بی را
وری نوهه وخت به تهه و کپری ؟ »

سلاکار مخواب ور کپر : « همه وخت به ستاد نوم په نهای دهه
نوم ولیکم ! »

از موینه

وایی بیوی بندخونی خپل بدای سیره ته گیله و کپره چی : « ته
زا ننو ترمیخ فرق کوی تر « احمد » مهמודه پردر باندی گران دی .
بدای و رته وویل : « په ما با ندی هر پوز وی دهه دهه دهه او
هوبیاری په اندازه گران دی ، خرنگه چی مهמוד تر احمد هوبیار دی
مکه دیورا باندی گوان دی . »

د بهای پیشی وویل : « دا خبره سمه نه ده دوازو هو پهیاری یودول ده . »

محکمکه بی دذوی دازموینی لواوه خپل مزدور او میری احمد ته و رواییه ورته و بی ویل : « خدای دی پلا رزرسه کره چی خپل موسزو او چرچو ته خلاص شو . »

احمدورته وویل : « خدای دی خوله په بر کت کره، که داسوال دی قبول شی دری نکه افغانی انعام در کو م « بیا محمود ته ور غنی او دا خبره بی ورته و کره . » محمود یوسوک خولی ته ووھه او په اکتویی دخپلی کو تی شخه و ایسته ور ته و بی ویل : « که بله و رخ د ایی بی با که خبری و کره و ز نم دی ! زه خپل گران پلار دتو لی نبری په هشته هم نه ور کوم «

دازموینی شخه ورسته پهای خپل مخ میرستنی ته ور اوه و بی ویل : « او س پوه شوی چی زه دهر یوه ده و پهیاری سره سم کره ور کوم ؟ »

که ته غیر تی وی

یوسپی دا عدام کید و په وخت کی دیر وار خطاو، بل سپی ور باندی غوکه : « ولی دوسره بی غیر تی کوی، سپی خو په یوه ورخ پیدا کیوی او په یوه ورخ سری ! »

سپی ور ته وویل : « یو وخت ما هم ستا په شان خبری کولی که چهاری ته غیر تی بی، نورا شه زماهه خای کینه، چی زه ستا هد خای کونم »

سېرشو چې سېرشو

په یوه ګلې ټکی سېرۍ شوی و، پېچوور با ندی ڈول، یو ملنګه ورغی خملکوته یې وویل : « که چیری ماته شکرازه را ګوی ټوھیده بی در ته ژوندی ګړم »

هريو چېب ته لاس کړو، ګلې چې ملنګه خپل جیبو نه ډک کړو
سېرۍ ته ورغی اوپو شتنه یې وکړو : « د ګوھی طې تې خېخه و؟ »
خملکوورته وویل : « دغريې طبقي خېخه و! »

ملنګه خپل سرو شپورا وه وېي ویل : « که د لورې طبقي خېخه
وای سا ژوندی کولی شو، خود غرې پې طبقي خېخه چې و، یې
شوچې سېرشو . »

د توت پاڼۍ

دوه تنه قاضی ته ورغیال، یوه ورته وویل : « قاضی صاحبې دی
سېرۍ ته می دری لکه افغانی پورور کړی و، او سور با ندی مې نکردي
نه یې را ګوی . »

قاضی دهور وړی خېخه پوښتنه وکړو، هغه مې نکرشو ورته وېي
ویل : « قاضی صاحب زه دا سېرۍ هېڅ له پېش نم او هېڅ کله یې
ماته پېسی نه دی را ګوی . »

قاضی دهورور کوونکی خېخه پوښتنه وکړو : « په ګوم څاه کې
دی پېسی ورکړی دی؟ »

پورور کوونکی ورته وویل : « په پلانکی څاه کې می د توت و ذې
لاندی دری لکه افغانی ورکړی . »

فاضی پورور گوونگی ته وویل : « ورشه دهگی توت خیخه دوه .
هانی را وده چی زه پوچه تله ورخخه و کرم . »

سپری دتوت په پانوپسی لار او قاضی خپول خان په کاغذ و نو کې
بوخت کې شه ناخه یو سا عت ورو سته یي دپور وړی شخصه پوښتهه
وکړه : « اوس به توت ته رسیدلی وي؟ »
هغه ساعت ته وکتل وي ويل : « لس دقیقی وروسته به ور-
« ورسیدلی ».

قاضی سپری ملامت کم و رته ویسی ویل: «اومن نو ہاید اقرار و کمپری گھے چیری بھی پھنسی نه دی در کپری نوشنگہ پوہ شوی چی ھنہ بد لس دقیقی وروستہ و نی تہ ورسیپوی؟»

به دی دوک ہور وی اقرار و کبر . کلمہ چی ہو رور کونکی د-
توتھ پانی راوری قاضی ورتہ وویل : «ستا درارسیدو خیخہ د میخہ
ہانو ساتھ وویل چی ہو سی دی ورکبری دی ، ورخہ ورسہ لارشہ چی
ہیسی درکبری »

پول صورات

پومنگله په غوست کې د مرد خیلao ګلی ته تملی و اوتر ماژد یګر
هوری شوگله د مرد خیلao د ھولوپه یولوو، و غورخیده، دما خستن لاما-
نځه شیخه و روسته د جو سات ملاو عظ و کړو ویي و یل :
پل صراط دو یېتنه شیخه نری دی او د توری شیخه تیره دی دقیا سرت
هه و رخ به تول خلک په دی پلهه با لندی تیریوو ...
منګله په قار سره ہورته شو د ملا خبری یې ہری کړي او ویي

ویل : « قاسو برد خیلو ته دی در سبارک وی سود دشو لو ھەو لو
باندی نشو تیریدای نوپه پل صراط بهشنبگه تیریدو ؟ والله کە دەنگلوا
خوچر گە هم ور باندی تیرە شى »

حورە

یوسپی چى بېھە بى حورە نومىدە دېرە گىند و تر تاڭىر لاندى
چىنگى تەلار، كىلە چى دېنگى پەد گىركى پەحةقت ھوھ شوبەد يرە
پېتىمانى سەرە دخسپىل كور ھەخوا روان شو بوه ورەسى خىوڭىز « ولى
دې ھەنە دنیا خرابوی کە دوى دې سەرە كېلە خازى تېھىي او كە تە
سەر شوی شەھىد كېپىزى او پە ھەنە دەلماڭى بەد حورە خېتىقىشى ».
سپى ورتە وویل : « زەپە خپل كوركى حورە لىرم، نەغوازم
دەنگەلپارە خان مەركىم ۰ ۰ »

دەپەرى كېباپ

احمد دەپەرى دەپەرى پەخورە لو بونخت و. چى سلەگرى بى راور-
سەيدە او پە خپل سەر پە دەستەر خوان باندى كېنامىت، دەپەرى دەخورلۇ
پەلمىڭى بى ھەلەوگەر ھەلەوگەر باندى ساتول .
احمد ورتە وویل : « دامى بى ھەلەوگەر كى ماتوى لىكە چى ھەزۈند-
ونى كى بى پە گرگەچو وھلى وى ؟ »

سلەگرى بى مخواب ور كېپ : « سەتا دەھربانى خەجە دامى ھەرگەندىپىزى
لکە چى پەزۈند كى بى سەتا پلا رتە شىد ھى ور كېپى وى ۱ »

بیر ته را خشم

چرگک او سهی سو هملگری و و دوی په یوه او ده سفر لارل او په دېټنه کې و رباندی شپه شو، چرگک په ونه کې او سهی دونی لاندی بیده شول ده میش په شان سهار وختی چرگک اذان و کم، گیدر چې دچرگک آواز واوریده سمدستی بې مخان دونی لاندی ورساوه او چرگک ته بې وویل: «راپنکتنه شه چې دجمعی لمونځ در هسی و کوم».

سهی چې د گیدر خبری واوریدی یو تیز برید بې ورباندی و کړ، گیدر مخان بچ کړ او په تیښته بې پیل و کړ، چرگک ور هسی غډ کړ، «چېر ته تیښتی؟ راخه چې د جمیعی لمونځ و کړو!»

گیدر مخواب ور کړ: «زه لازم چې او د من و کوم بیر ته را خشم»

ستاخبره رښتیاډه

وایی پخوا ڦما نه کې د باد شاه او و زیر تر مینځ بحث شو باد شاه ویل چې: «تر بیت په طبیعت باندی بریا لی دی» و زیر ویل چې: «طبیعت په تر بیت باندی بریا لی دی».

باد شاه و زیر ته ویل: «سې با شپی ته ڦما میلمه بې»، کله چې و زیر د باد شاه کور ته ورغی و بې لیده چې پیشو گا نوشمعی په لاس کې نهولی دی او د دستر خوان چا پیره ولاړی دی، باد شاه و زیر ته بیخ ورو اړو و بې ویل: «و ګوره چې د دی پیشو گا نو کړه وړه د تر بیت له امله د انسانا نو د کړو، وړو سره هیڅ دو ل تو پیر نه لري مکه زه و ایم تر بیت په طبیعت باندی بریا لی دی».

وزیر وویل : « همیله لرم چی زن شهه ماته وخت را که هی ، سبا به دلته په همدي وخت ستاسو په وراندي خهلم واب وراندي کرم. »

وزیر یو سوبک پهدا کړ او بلی هپی ته د ډاډ شاه کورته ورنه چې پیشو ګانو بیاشمعی په لاسونو کی نیولی دی او د دستاخو ان چا پیړه ولاړی دی . وزیر ډاډ شاه ته وویل : « او سبی و ګوره چې طبعتیت هریالی دی او که تربیت ؟ » ده سوبک له جیب خڅه را ویوست او د دستاخو ان بهه سربی پر یېښو د ، تو تو پیشو ګانو شمعی وغورخولی ا و بهه موږ کې بازدی بی تو ټونه ورووا چول د دستاخو ان بهه سر دودنی یوی او بلی خواته تیت شوو او ده دی لوښی مات ټهول ، تولی پیشو ګانی بهه موږ کېښی دیدیا ته ووته ، وزیر په خپل مسخ پا د شام ته ورواروو ، لاسونه هېم په سینه بازدی کېښو دل او ټو خه تیت شوو ، لایی خپله خبره نه وه ټکری چې با د شاه ورته وویل : « ستا خبره رېټیا ده طبعتیت په تربیت بازدی بریالی دی . »

د پېښې پورې

د خبره د ځنګدن ېه وخت کې ګیدره واخله او سرته بی کړی ناڅته خره

پوچنه ورڅه وکړه : « ولی دلته کړی نه ستی؟ »

ګیدري وویل : « ستا مر ګ ته سلطنه یم چې هوښی دی و خورم ! »

خره ورته وویل : « بایهی زه د چار شنبې تر ورځی ټوره سر زهشم »

ګیدري خواب ور ټکر : « په وانه لړی زه د پېښې تر

و رځی ټوری هیچ ګمار نه لرم ! »

ستا خبره رشتیاده

دو و دهمنا نوداری شیخه ناری و های هی یوه او بل باندی بی
ههه اچواله، یوه ورته وویل : « سو زد ستا سو په و راندی دننگه
او ناموس دسا تماوله پاره چنگیزو او تا سوزمونو سره دمال او پیسو
دچورله پاره چنگیپوی ! »

بل ورته وویل : « ستا خبره رشتیاده هر خوک چی هر شی نه لری
د هنگی دلاس ته را ور لوله پاره چنگیپوی . »

وصیت

دو ویلگر و په خپلو نه خوکی تو کی سره کولی، یوه ورته وویل :
« زور شوی بی میتا بی تر یوی سیا شتی پوری هر شی، مخکه نهه ده بی
همدا اوس چوی خپل وصیت و کپری . »

بل ورته وویل : « زما وصیت دادی چی متابد هر یستون که بن
ارخ ته می دی پیخ کپری . »

ژوندی دی وی

یوه کورته چی دهولیسو مانوریت ته نودی و د
شیبی هد و و چو خله ور غمل، د کور خبتن دیری ناری سوری
و کپری چی : « های هولیسو مرتیه و کپری، غمله دی، غمله ! »

خو پولیمن دده سرستی ته ور لغلال، سپهی یوه شیپه غلی شو،
بیایی په زوره ناری کپهی چی : «ژوندی دی ویح آ!»
لایی دری واره دغه شعارنه و، ویلای چی پولیمن را ورسیدل او
لاسو نه بی وروتپل .

دېنهن ته وایه

دوسن تنه سر تیری دهورچل خواته رفاه وو. ددوی بولندوی
ورهسی غیو کپه : «اته تنه بس دنی، خلورته راو گرمحی!»
دلگی مشر ور ته وویل : «بنده ده خو دهمن ته هم ووایه چی
زمور په وراندی دا تو تنو خیخه زیات راونه لیبری .»

کمیا، میت

یوه غریب دواکداری په و خت کی دیوه به ای خیخه قول -
شته وا خیستل، خو سیما شتی ور وسته بی پخوانی بهای وا
و غوبت او پوبتهنه بی ورخیخه و کپه : «ژوندی خنگه دی؟»
ده داسی خواب ور کپه : «زما ژوند کمیا، میت داسی دی اکه
چی تا سود واکداری خیخه دیخه در لود .»

خانواده حق ته سپارو

یوه مسا فرد کلیوال خیخه پوبتهنه و کپه : «میتا متو په میمه کی
تکره دا اکتر خولک دی؟»
کلیوال خواب ور کپه : «زمیو نیو په میمه کی دا اکتر نشته .»

سنا فریده خیر از تیا سرمه پو بتهنه و کرده: «که خوک نازوغ شی نوش
کوی؟»

کلیوال په سره سینه مخواب ور کرده: «خونگه پهی مر گندق دی نو یا په
طبیعی ډول جو ریو داویا خپل ځائزونه حق ته سهارو.»

خوش باوری.

زده کو ونکی له خپل بیو ورنکی خخنه پو بتهنه و کرده:
«د خوش باوری بشپړه معنی خه شی ذه او پا ته خوشبا ورو یا
شو؟»

پیوونکی ورته وویل: «د خوشبا وری بشپړه معنابی پرواپی ده او
خوش ډن هنچه چا ته وویل که یوی چې دتو لو نا ورو او بدلو پیشو په ورای
ندی ترکهه بی پرواوی چې خپلهه ور بیشه شی او خوش بینی خپل دو هم
پرواته چې واقع بینی نو میوی ور سیپری»

زما پیښی.

یوی جای خپلی شپیته کلاني مورته وویل: «هرو خت چې ټکلی
خوان ووینم، ناخا په می زړه یه درنزا هئی» پهشی می سستی شی
ا وور نو نه می یه لرزید وشی.»

«وری په قار سرهور ته وویل: «پا م کوه چې بل خل زما پهشی
ونه کړی!»

دَاگْز او دا سیدان

یوه زده کونکنی پلاته وو نکو ته رپته یا خبره و کپره و بی ویل :
 « کلمه چی وو لو میزی کمال د فلسفه په لو سست پهول و کپرهم په نکنی
 پوههیده او هم سود زده کنو و نکسی پو ههدو . په دو هم کمال په و نکنی
 دا می خر گند وله چی گننی نو سوری پوههیده خو سود زه پو هید و
 سبز کمال موچی در یم کمال دی نه بنونکنی پو هیدی او نه سود پو هیدو ،
 او که نه نو داگز او دامیدان . »

خورول

ناوی او زوم دواده ددود ، دستور خیخه و روسته کلمه چی ورو ،
 ورو دستور خواته روان و و ددوو ، همکا نوچه په لاره تیر یدل و رته
 هام شو . محمود خپل ملکه کری ته و ویل :
 احمده ! تکرمه سی بولی چی زه دغه ناوی او زوم و محوروم ؟ احمد و رته
 و ویل : « هو ، تکرمه دی بولم ، خو چه دو ل بی خور وی ؟ »
 داده و بی کوره ، و روسته بی دزوم خواته و رمنده کپره و بی ویل :
 « پلار جانه ، هلاز جانه ! سود همدا اوس خبر شوچی تابله پیچه کپری
 ده ، زما سور ، ورو نه او خویندی په دی خبره دیر خپه شول چی سوه
 دی نه یو خبر کپری »

ورخواب

یوه په نکنی خپل گاو نلی ته و ویل : « خبر شوم چی د یسر پهه
 کتا بتو ن لری ، زه گولی شم چی کلمه کلمه میاد کتا بتو نو شخه
 استفاده و کرم ؟ »

گاو نهای مخواب ورکم :

» دازمایه پاره دیرو یار دی خوسما دامی پریکرمه کبری ده چی هیچه اته دکتابتون شخنه بید یا کتاب و زنه کرم، تکه کولی شی په کتابتون کنی دنه له کتابونو خخنه گته و اخلى . «

شخه سوده و رفته گاو نهای دشونکی کورته ورخنی و رتسه و یی و یل :

ـ غوارم گلان و کرم هیله کوم چی خپل یوم را کری .

ـ شو نکی خواب ورکم : « دازمایه پاره دیرو یار دی، خود اسی پریکرمه می کبری ده چی یوم بید یاته نه ورکوم شکه کولی شی چی هه هفه هاندی زما په کور کنی گلان و کری . »

غوری

یوه غورتن سری خپل سلگری ته و و یل : « پرسید گال چی په سسافرت تملی و م، دسها رچای می په پاریس کنی، دغه من دودی می په نیویارک کنی اود شوی دودی امنی په بسکوبکی و خوره »

سلگری می پوشته ورخخه و کرمه : « تاسو نهشه لید لی ده؟ »

غورتن سمدستی ورتی وویل : « هه، لیه لی می ده دید پنکلی خای دی، خورخی می همله هم تهی کبری »

تاریخ تکرار شو

ـ شپاوس گلان زوی خپل پلار ته وویل : « پلار جان ایتا به یاد دی چی وویل دنی بد پلار سوتیر می په پنه بوت، دید سخت می تکر کرم، سوتیر چیت

«بیت شو، خودخدای فیضل و چی زه ژو ندی پاتی شوم؟»
-هو، زویه په یادمی دی.
-پیرشه، نن یو محل بیاتاریخ تکرارشو.

هیرو جن

دروو تنه پېنجو په خپللو کې خبری مېرہ کولی یوی وویل :
 «زماني په دوسره هېرجن دی چې کلمه سوداوا خل، و رې پېښې یې
 دو کانداو ته وو هېری شی»

بلی وویل : «زمائیپه دویرہ هیرجن دی چی کلمہ سودا و اخملی
و پری هیسی خولاخه چی سودا بی هم دو کانداز ته وو هیرهشی .»
دریمی وویل : «زمائیپه دویرہ هیرجن دی چی دسودا لہ پاره
بازا و ته لارشوو، کلمہ، کلمہ ماته بخ را و اپوی وا بی چی خور جانی !
چیر ته خویی لیدلی وی !

ڙو ڙو ڙو

د گرا نالو ستوو نکو خىخە ھىلە كېرى چى دلو سىلە خىخە دىخە
لا ندى تىرو تىنى سمى كېرى :

نامىم	مۇ	كىرپە	مۇخ
ھەر		1	1
نۇۋەنۇ	نۇۋەنۇ	٥	٢
يۇ	يۇ	١٣	٦
وېلى	وژلى دى	١٦	٧
ووبىي ويل	وېي ويل	١٣	٧
تىپك بختى	نېك بختى	٥	١٥
وته لگوم	وقة لگوم	٩	١٦
ھە	ھە	١٣	٢٠
ولىيد	ولىدە	٤٠	٢١
كىر	نار	١٩	٢٤
بېخېنىد	بېخېنىد	١٥	٢٧
پىلارى	پىلار	٢	٢٨
پۇونىخى	پۇونىخى	٢	٢٨
يۇ	يۇ	٥	٣٠
يۇ	يۇ	١٦	٣٢
واهوا	واه، واه	٥	٣٤
سلىكىرى	ملىڭرى	١٨	٣٤
ستاپە بە	ستاپە نوم	٨	٣٥
ۋىئىل	تىپل	٨	٣٦
ددوازى	دروازى	١٦	٣٧
بە سىتر گو	بە سىتر گو	١	٣٩

نام	سم	کره	مح
وابی جی	وابی چنی	۹	۳۹
کلائیکی	کلمنگی	۱۰	۳۹
ورکری	ورکپری	۱۰	۴۲
ڈیر	ڈیرہ	۰	۲۳
چرتہ	چپر تہ	۱۷	۴۴
ناوان	تاوان	۱۷	۳۶
شکای	پکاری	۱۱	۵۷
چی	چی	۷	۰۹
تہ یم	نہ یم	۱۰	۶۰
بوتو تہ	بوتو نہ	۱۶	۶۰
ویل	وویل	۱۸	۷۳
د گدا او	د گدا او	۱۰	۸۸
یوسری	یوسپری	۱۷	۸۸
ا کا	گ لہ	۱۱	۸۹
لبنی	نلبنی	۱۲	۹۰
نوجھمکی	نوجھمکی	۱۱	۱۰۱
یا ندی	با ندی	۰	۱۰۳
حاو ندا نو	خاوندا نو	۱	۱۰۳
ھیشکہ	ھیشکله	۱۰	۱۰۳
چی	چی	۱۶	۱۰۳
رخت	وخت	۱۸	۱۱۰
از چور گرہد	از چور گرہد	۱۰	۱۱۸

نام	سم	کربه	معنی
صرپرشو	سرهاری شو	۱۰	۱۱۹
دروازه	دروازه	۰	۱۲۲
بیانی	بیان	۰	۱۲۲
یوهروند	یوروند	۱۸	۱۳۱
دمور نصیحت	دمور نصیحت	۳	۱۳۰
پانی	پانی	۱۱	۱۳۷
رستوران تله لار	رستوران تله لار	۱۱	۱۴۹
حاوخت	ناوخت	۹	۱۰۶
راغلی وی	راغلی وی	۱۳	۱۰۸
یه وخت کی	په وخت کی	۳	۱۶۰
ددطسب	ددطسب	۲۰	۱۶۰
وکادندار	دوکاندار	۰	۱۶۷
کو	کور	۶	۱۷۲
و شمیولی	و شمیرلی	۷	۱۷۳
دعگانی	دعا گانی	۹	۱۷۶
وزخ	دوخ	۷	۱۸۸
تکرہ	تکرہ	۹	۱۹۲
کسرت په دی شپه	کسرت و په دی شپه	۱۷-۱۶	۲۰۰
نه پاره	له پاره	۲۱	۲۰۳
تہذامنو	تہذامنو	۱۹	۲۱۱

میزد اعلم «جمیلی»، دیبدالخیر
زوی، دخوست ولايت داسمعیل خیلر
فوم اویسپدونکی دی -

دزیریدلو زینه به ده ورته دالوهه
خودرسهه دفتر له هخی بی تراوسه
یخوس سپرلیسی، یخوس اویه
یخوس عنی، او یخوس زهی تیسر
کری دی، اویه دی تیمه بیبری عمر کی
بی ذبه یوازی به دی هیله په سینه کی
هوبونه وهل چی دخمکی برمخ دغه
کیز زده اوسر گردازه مخاوق «انسانان»

لکه رغه زونه، وکری او دخو یزی موسکایی به شونهه خیره وی -

دیبرزا علم ((جمیلی)) بی شمیر نور آثار هم دیهوال، کلیوال او
سکارندی په نومونو خباره شوی دی، داسی بربنی چی هغه وخت بی
خیله اصلانی لاره بربنی وه، خو چی کله بی دترکی بیاوهی لیکوال عزیز
نیمین د طنز و نو مجه ووه ((دسری لار)) به قوم ون، ایه او خیره شوم، نو خیله
اصای لاربی هم ورسره ووندله چی به بیوهه کنم کی بی په نیرو او هم نیو
آثار و باندی دیستهانی به تو گنه خیل دزده بیان د ((زونه)) کناب
په خیره او سره وویست چی دلستو تکوله خوایی دیرزیات هر گنی
وشن او هیرزا علم ((جمیلی)) بی دی نه وه خاوه خو داخل خلکو نه بیه
وریسمین خور چن کی خندا و باندی کری -

نوموری په بی شمیر نوره لیکنراوز بارو باندی وخت دی هیله ده
خوک دخیرید و په وخت کی گونی ورسره ماتی نه کری -